

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 611

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ, 14 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 611

Επικαιροί σίχοι

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Ιούνιος
1985
16.8.85
35282

Τὸν ξέραμεν ἀνέκαθεν ὡς καλοκαιρινόν,
μὰ φέτος ἀντικρύζοντες αὐτὸν τὸν οὐρανόν,
τοῦ 'Ιουνίου ἐννοῶ, μὲ τῆς βροχῆς τὰ νέφη
χάνουμε εὐθὺς τὸ κέφι...
Κι' ἀφοῦ τὰ βράδ' αὖ, φίλοι μου, νωρίς-νωρίς γυρίζουμε
καὶ τρεμοτουρτουρίζουμε,
διότι μὲ τὰ κρύα τοῦ μᾶς ἀναψε φουρτοδὲνες
τόσο πὺ ἀνεκάλεσαν τὰ θήλας τίς... γοῦνες,
νομίζω πως πολὺ σωστὰ ἐφέτος τὸν 'Ιούνιο
πρέπει νὰ τὸν ἀλλάξουμε καὶ νὰ τὸν λέμε... Γοῦνιο!

Ἄ! Μᾶς τὸ παραξύλωσεν ὁ ἄθλιος ὁ μήνας
καὶ εἰς... Ἐλισιγκφορς μετέβαλεν ἐφέτος τὰς Ἀθήνας!
Μᾶς ἔκαμε ν' ἀφήσωμε πρὸς μέγιστον καὶ μὲν μᾶς
τὰ σχέδια πὺ πλάθαμε πρὸς παραθερισμόν μᾶς
κι' ἀφοῦ τὴν... ἐκατάβρεξεν ἀγρίως τὴν Ἀθήνα μᾶς,
μᾶς... ἔβαλε καί... βάλαμε πάλι τὴν καμπαρντίνα μᾶς,
ἐνῶ καὶ ἐτοιμάσαμε τὰ καλοκαιρινὰ μᾶς
τ' ἀσπρόμαυρα παπούτσια μᾶς μαζὶ μὲ τὰ λινὰ μᾶς!

Μᾶς ἐκατάβρεξε λοιπὸν,
ἄρα δὲν εἶναι... «ἐν τάξει»,
διότι τῶκαμεν αὐτὸ μὲ ἐχθρικὸν σκοπὸν,
ἐνῶ ἐμεῖς τὸν εἶχαμε... μὴν βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ!

Ἐπειτα μᾶς ἐστέρησε κι' ἄλλων πολλῶν πραγμάτων
κι' ἀπείρων θαυμάτων,
μὲ τίς κατσούφες μέρες τοῦ καὶ μὲ τίς μαγκουφιές τοῦ
τὸ καλοκαίρι διώχνοντας μαζὶ μὲ τίς χαρὲς τοῦ
καὶ μὲ τίς ὁμορφιές τοῦ...

Πῶς φέρ' εἰπεῖν νὰ κατεβῇ τὸ φύλον τὸ ὠραῖον
γιὰ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν πλάξ γυμνάς τὰς ὠραιότητας
εἰς ἡμικύκλια... τρελὰ κι' ὠραιὰς καμπυλοτήτας
πὺ δείχνουνε τὸν... κυβισμόν εἰς βάθος καὶ οὐσίαν
τρανήν ἀνοησίαν;

Μὲ τὸν 'Ιούνιο λοιπὸν ὅλα τὰ στερηθήκαμε
καὶ θάλασσα καί... θέαμα καὶ μίξτ καὶ τὰ λοιπὰ
πράγματα πὺ ἐπιθυμῶμε πᾶς τις καὶ ἀγαπᾷ,
καὶ σπῖτι μᾶς κλεισθήκαμε,
στέλνοντας εἰς τὸν διάβολον μὲ τρόπον τολμηρὸν
τὸν φτερινὸν 'Ιούνιον καί... τὸν κακὴν τοῦ τὸν καιρὸν!

Αντίο

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Υπέφαμε ἐπανειλημμένως γιὰ τὸ ἀγγλικὸ χιούμορ, δὲν θὰ μπορούσαμε ὅμως, ποτὲ νὰ φαντασθούμε ὅτι θὰ ἀποτελοῦσε καὶ λόγος... λιποταξίας! Καὶ ὅμως, μὴ τέτοια περίπτωση εἶχε πρὸ ἐβδομάδος νὰ δικάσῃ ἓνα ἀγγλικὸ στρατοδικεῖο.

Ὁ κατηγορούμενος— ἓνας ἐξαιρετικὰ κοντὸς στρατιωτᾶκος— ὅταν ἐκλήθη νὰ ἀπολογηθῇ, ἔφερε ὡς δικαιολογία τῆς λιποταξίας τοῦ τὸ «πνεῦμα» πὺ ἔκαναν διαρκῶς οἱ συνάδελφοί τοῦ, σατυρίζοντας τὸ «μυῖον» τοῦ: δὲν μπορούσε πιά—εἶπε— ν' ἀνεχθῇ αὐτὸ τὸ αἰῶνιο χιούμορ εἰς βάρος τοῦ. Καὶ προτίμησε νὰ διατρέξῃ ἐν κίνδυνῳ τοῦ στρατοδικείου.

Τὸ πὺ παράξενο σ' ὅλη αὕτη τὴν ἱστορία εἶναι τὸ τέλος τῆς: Οἱ Ἀγγλοὶ στρατοδίκαι— μολονότι φημίζονται γιὰ τὴν ἀμείλικτη ἀυστηρότητά τους— φαίνεται ὅτι ἐξετίμησαν δεόντως τὸν λόγόν τῆς λιποταξίας, καὶ κατεδίκασαν τὸν ἐνοχὸν σὲ ἀπλή κράτηση 57 ἡμερῶν!

Μεταξὺ μᾶς ὅμως—νομίζουμε ὅτι ὁ πὺ μεγάλος χιουμορίστας ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ λιποτάκτης.

ΜΟΔΕΣ

Ἰὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες νοῦβωτέ τῆς Εὐρώπης εἶναι τὰ χρωματιστὰ σιγαρέττα, ἢ μᾶλλον τὰ σιγαρέττα μὲ χρωματιστὸ καπνόν. Μία καινούργια χημικὴ οὐσία, προστιθεμένη στὸ σιγαρόχαρτο, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ δίνει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ καπνίσματος, καπνὸ μαῦρο, πράσινο, μπλέ ἢ κόκκινο.

Ἔτσι, οἱ οὐλτρα-σμάρτ κυρίες καὶ δεσποινίδες ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἀπὸ τὴ μύτη τους καπνόν... ἀσσορτί μὲ τὴν τουαλέττα τους!

Ἡ μοντέρνας Ἑλληνίδες μᾶς ἀναμύνουν ἐναγωνίως.

ΛΟΓΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

κ. Πιέρο Ζιράρ, καθηγητὴς στὴ Λυών, ὑπέβαλε αἴτηση διαζυγίου γιὰ ἓνα ἐξαιρετικὰ πρωτότυπο λόγο: Ἐξηκονθώρας—λέγει—ὅτι τὸ πρῶτο γράμμα πὺ τοῦ ἐστὶν ἐκείνη πὺ ἐγίνε κατόπιν σύζυγός τοῦ, δὲν τὸ εἶχε γράψῃ ἡ ἰδία, ἀλλὰ τῆς τὸ εἶχε γράψῃ κάποια ἄλλη! Αὐτὸ, κατὰ τὴν γνώμη τοῦ κ. καθηγητοῦ, ἀποτελεῖ καθαράν πλαστογραφίαν.

— Χάρης εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἐτόνισε ὁ κ. Ζιράρ στὸ δικαστήριον, ἐμμέσως τὴν γνώμη ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ μίαν διανοουμένη ἐξαιρετικῆς μορφώσεως. Μετὰ τὸν γάμον ὅμως ἀντελήφθην ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν εἶχε οὔτε μόρφωσιν σχολαρχείου...

Τὸ γαλλικὸ δικαστήριον ἐπεφυλάχθη ν' ἀποφασίσῃ.

Η ευδυμη επικαιρότης

Συκοφαντική δυσφήμιση

Του κ. Γ. Αντωνιάδη

-Κλαίς Λιλή; Κλαίς παιδί μου; Γιατί, μικρούλα μου;

Πώς; Για τη Λίλα και το Φιλιππίδη;

Πώ-πώ, ντροπή, βρέ Λιλή! Για στάσου, κορίτσι μου! Έλα να το συζητήσουμε. "Άσε την εφημερίδα που τ'α γράφει «έν λεπτομερείαις», βάλτε την στον ήλιο να στεγνώσει απ' τ'α δάκρυα όπου τη μούσκεψες, σήκωσε τ'α ώραιο σου ματάκια και πές μου...

—Ούφ, καυμένη... Άναισθητος που είσαι!

—Εγώ, Λιλή, αναισθητος; Μνήσθητί μου κύριε! Άναισθητος είγώ στον έρωτα; Εγώ που σε έρωτεύθηκα μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα, που σε άρραδωνιάστηκα σε μισή ώρα μέσα, που «άπειράθην» για τ'α ωραιο σου μάτια και τ'α λοιπά προσόντα σου δέκα έννέα φορές; Που άνοιγα την βασιλική μου φλέβα κάθε φορά που σου έγραφα γράμμα, για να σου γράφω με αίμα; Δεν έχεις δικη, χρυσή μου!

—Και τότε, γιατί δεν συγκινείσαι; Δε σου λέει τίποτα ο έρωτας του ζεύγους Φιλιππίδη... το ποιητικό τους τέλο;

—Μή λες κουταμάρες, παιδί μου! Που τη βρίσκεις την ποίηση, στο πνίξιμο; Έχεις δει, Λιλή μου, πνιγμένο; Πούτην ή ποήσις, Λιλή;

—Και όμως υπάρχει... Είναι στον έρωτα που τους σκότωσε και τους έπνιξε άγκαλιασμένους. "Αχ, ο έρωας! Ποτέ δε θ' αγαπήσω!

Τί κακό, αγαπητοί μου! "Όλα αυτός ο χαριτωμένος μικρούλης τα πληρώνει...

Σκοτώνεται ή δεσποινίς Φωφώ, διότι άνοητως πράττοντας έχασε ό,τι πολυτιμώτερον είχε, έν καταστάσει μέθης διατελούσα, και φταίει ο έρωας; "Δι'... αισθηματικούς λόγους, γράφουν οι εφημερίδες...

Μασάει δυναμίτες ο κύριος Ταλανίδης, διότι — υπό έχεμυθειαν — ακούμπησε ό,τι είχε και δεν είχε στο μπακαρά, και την επομένη φταίει ο έρωας, διότι ο αυτόχειρ είχε την έξυπνάδα ν' αφήσει στα θυλάκια του ένα έρωτικό παραλήρημα προς μίαν άγνωστον και άνύπαρκτον Δουλοιδεάν...

"Η πάλιν φαρμακώνεται και γκρεμίζεται από το πέμπτο πάτωμα ή τάδε ξένη κυρία, διότι—μην το πητε κανενός — τ'α νεύρα της έγιναν κουρέλια απ' το ξενύχτι, τ'α κοκτέιλ και τ'α λευκή θεά, και την έπομένη διαβάζει ή Λιλή τας λεπτομερείας του...

Έρωτικό δράματος, χύνει πύρινα δάκρυα και έκπέμπει μάτσα τ'α άχ και βόχ!

Φταίει ο έρωας! Σ' όλα μ'ας φταίει αυτός ο μεμπέκος! "Ακό-

μη και στην αυτόκτονία του...ζεύγους Φιλιππίδη.

Βρέ παιδιά μου, γιατί να αποδίδουμε τόσο καταστρεπτική επίδραση στον έρωτα; Γιατί να τον θεωρούμε έγκλημα; Τόν είδατε ποτέ από κτίσεως κόσμου, ζωγραφισμένον να κρατά περίστροφο ή κάμα ή σισανέ ή όπλο πολυβόλο;

"Ενα άστειο τοξάκι κρατάει ο καμμενούλης, και το βέλος που μ'ας ρίχνει δεν τ'αχει βούξει σε

"Επνιξαν τον έρωτα στο κρασί...

δηλητήριο, αλλά σε απόσταγμα λουλουδιών...

Κι' έρχεται να μ'ας χαρίση τη χαρά!... Γιατί λοιπόν του αποδίδουμε ιδιότητες φονιά; Κύριε λήσων!

Καταήγησε φρίξον ήλιο το ποιητικό μήτρωό του, Σ' όλα τον βγάζουμε ήθικό αούτοργό και τον μισήσαμε!

Τόν «έπνιξαν» στο κρασί οι ταχυογράφοι μας, τόν «άπαξαν» από το αούτα οι χρονογράφοι, τόν καταρίστηκαν οι ποιηταί.

Γιατί; Μυστήριο!

Είναι ο μέγας συκοφαντημένος. Βγήκε άπλως τόν όνομά του και ξέρετε, κάλλιο να βγή τόν μάτι σας παρά τόν όνομά σας...

Μά ο έρωας, καλοί μου, δεν πληγώνει μοναχά τούς ανθρώπους! "Όλα τ'α ζωντανά της δημιουργίας έρωτεύονται.

Είδατε λοιπόν κανένα... γάιδάρο, να πούμε, να αυτόκτονήση από έρωτα;

Τόν είδατε ποτέ τόν κύρ Μέντιο να γκρεμιστή από ψηλό βράχο, να μασήσει γυαλιά, να πέση σε πηγάδι ή να γράψη...στίχους ή άπεγνωσμένη έρωτική έπιστολή;

...Τραγουδά βέβαια κι' αυτός τόν έρωτά του όπως και οι άνθρωποι, αλλά δεν αυτόκτονεί!

Λέει άπλως στη γαϊδουρίτσα του για την όμορφιά της έξοχης, τ'α μύρα και τ'α χρώματα, για τόν πράσινο γρασίδι και για τόν πόσο την λατρεύει.

"Αμ' ξέρει να έρωτευθής ο γάιδος, αγαπητοί! "Ενθ' έμεις;

Πώ-πώ συμφορά!

Στόν άνθρωπο ο έρωας είναι καμμός «που φωλιάζει βαθειά στην καρδιά», είναι μαράζι, είναι ντέρτι, πόνος, πληγή αγιάτρευτη, συρίγγιον και γάγγραινα, όπως παρομοιάζουμε στα τραγούδια μας τόν έρωτικό μας αίσθημα.

Και τόν αποτέλεσμα; Αυτόκτονία!

—Πά, πά, πά, μούτρα, Λεωνίδα... Τί συμβαίνει;

—"Αστα, καμμένη... συλλαλητήριο καμμών!

—Δεν σε έννοω!

—Θά με έννοήσης; Είμαι υπό έξωσιν έν πρώτοις, έχω έπειτα αύριο τη δίκη για κείνη την παρεξήγησι... την πλαστογραφία ντε (λογαρίαζε κανά-δύο χρονάκια), τρίτον έχω έξη διαμαρτυρημένα γραμμάτια και τέταρτον χτές, θάκανα κανένα λάθος ο φουκαράς και μου βρήκαν έλλειμμα διακόσες χιλιάδουλες...

—Τί λες, Λεωνίδα!

—Κι' αούτά δεν είναι τίποτα. Την ήξερες τη Βιδή;

—Πώς; Βέβαια!

—Λοιπόν, μ' άφησε κι' αούτή!

—"Ωστε;

—Συχώρα με και ο Θεός άς σε συχωρήση! Για σου...

Και την επομένη ο Λεωνίδας, άφου ώργιάσε εις βάρος της «τιμής» του και πάει για κρέμασμα διά πράξεις... μηδενικός έρωτικός (όπως ή πλαστογραφία και ή κατάχρησις), αυτόκτονεί... από έρωτα διά την Βιδήν, την όποιαν ο άθλιος τ'όσων... άγαπούσε, ώστε την είχε... συνεταιρική με δύο φίλους του...

"Αλλά ξέχασα τόν προπατορικόν άμάρτημα και την κατάρρα του δημιουργού μας.

Είμαστε γένος καταραμένον, άφου βγάλαμε τόν έρωτα από την ποήσι και τόν ρίξαμε στην πιάτσα...

—Τί είσαι βρέ; "Ερωτευμένος;

—Πάρτον μέσα, κύριε εισαγγελέα, είναι συκοφάντης. "Ανακρίνεται και θά δής τις βρωμίες του.

Κλείσε τον μέσσι! Του όποθάλλω διά λογαριασμόν του έρωτος μήνυσιν έπί σ υ κ ο φ α ν τ ι κ ή δ υ σ φ η μ ή σ η ι και μὴν τόν άφίσεις έλευθερό, γιατί και ο έρωας έπί τέλους έχει κι' αούτος όρια όπομονής και στο τέλος θ' αφήσει τη φαρέτρα, να πάρη κανένα κεφαλοθραύστη για να σπάση τ'α κεφάλια όλων τών έπί της γής και... ούτω πως έρωτευμένον...

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Η Παινιώ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Του κ. ΓΕΡ. ΓΡΗΓΟΡΗ

πούχε τη φάτσα άσβεστωμένη πάντα κι' έβλεπε κατά τόν κανάλι, σ'α να χαιρετούσε τ'α πλεούμενα που διάβαιναν.

"Ετούτος ο φτωχός ζούσε εκεί κάτου ξεμοναχιασμένος απ' τόν άλλο κόσμο. Ήταν ένας άνθρωπάκος λιγομίλητος, πενηντάρης, με άρια γενάκια κι' έκανε κάτι δουλειές, ό,τι νάναι, για να φέρη τη μιά άκρη με την άλλη. "Αλλοτε ψάρευε κι' άλλοτε έπλεκε καλάθια λυγαρίσια ή έβγαζε βούρλα που τ'α μάτιαζε και τ'α πουλούσε στη χώρα, πηγαίνοντας με τόν μονόξυλό του. Φιλοξενούσε κιόλας τούς χωρικούς, τ'α ζωντανά τους που κατέβαιναν κάθε εποχή απ' τ' άπάνω τ'α χωριά, σ'άν έμ'ας, να δουλέψουν στα χωράφια. Τούς διάβαινε με τόν μονόξυλο απ' τόν κανάλι. Είχε μιά γρηά μάννα, τη θειά Καλή, που δε σάλευε απ' τόν κατώφλι, τυφλή από χρόνια και μιά κοπέλλα, την Παινιώ, μιά μοναχοκόρη.

Θυμάμαι τ' άπόνιομα κείνο που κατέβαινα με τ' άλλο από τόν πηγαδιό τόν μονοπάτι. Τόχα φορτωμένο χόρτο κι' ήμουνα πισοκάπουλα. Σφύριζε άνέγνωστος σ'α σπίνος, τραμπάλιζε τ'α πόδια μου στού ψαρή την κοιλιά με τόν ρυθμό της πατησιάς του, και κάπου-κάπου ένοιωθα τ'α κρεμάμενα κλωνιά απ' τις ιτιές δίπλα να μου χαιδεύουν τ'α μαλλιά, τ'α μάγουλα.

—"Ε, σύ, με τ' άλλογο!... άκουσα ξαφνικά πίσω μου μιά κοριτσιόστικη φωνή.

Γύρισα. Μιά κοπελλά ως δέκα τέσσερα χρονά, στην ηλικία μου, έρχόταν πέρα απ' τόν πηγαδιό. Βαστούσε στο κεφάλι έναν τέντζερη γεμάτον νερό κι' από τόν τρυφερό της ώμο που βουλιούσε, κρεμόταν ένα μικρό βαρελάκι.

—Τί θέλεις; ρώτησα.

—"Εσύ ήσουνα που πήρες τόν μονόξυλο;

—Πότε; ποιά μονόξυλο;

—Νά, τόν πρώτ' που πέρασες μιά άργατίσσα από δώ μεριά.

—Ναί, γώ τόν πήρα...

—Κι' άφησες ξεσκάρμωτο τόν κουπί να τόν πάρη ή θάλασσα. Τό ξέρεεις;

—Δε θυμάμαι. Ξέρω γώ...

—Είσαι βουνίσιας, δε νοιώθεις. "Αλλη φορά να ρωτάς.

—Ποιόν να ρωτάω; Ρώτησα τη θειά Καλή.

—"Εμένα να ρωτάς. "Η γιαγιά δε βλέπει.

—Μά ποιά είσ' εσύ, καλέ;

—Νά, ή Παινιώ είμαι. Δε με θυμά-

Τ' άρμυρίκια ξαναφουντώσαν βλασταρώμενα στις όχθες της λιμνοθάλασσας κι' ήρθαν ξανά να τ'α χρυσοπούλια με την κοντή ούρά και τόν μακρύ ραμφί. Πάλε τ'α δειλινά κροκοθάφοντα πέ-νω απ' την άγρια άμμουδιά εκεί ρα κι' ο γαλάσιος καπνός άνεβαίνει απ' τόν κάμπο ντρέτος μέσα στον ή-ρεμο άπριλιτικόν αέρα...

Νά ξαναπάω εκεί, παραγίως στα χωράφια — έτσι λογαριάζω. — Να ξαναπάω σ' άγιασμένα εκείνα χω-μάτα, να πεπατήσω δίπλα στις σούδες τών βαρυκών, ξεχειλισμένες από τριφύλλι και φλυσκούνι, να πα-τήσω ξυπόλυτος της λιμνοθάλασσας τ'α μονοπάτια, πούναι πασπαλισμένα από άχνη άλατιού, να ιδώ τ'α μικρά χρυσοπούλια να πετούν πολύ χαμηλά, ξυστά με τόν χώμα, σ'α να θέλουν να περάσουν κάτω απ' τ'α σκέλη μου και να παίξουν μαζί μου.

"Αντίκρα, πέρα στο βράχο τ' "Αη-Γιωργιού, στο ύψωματάκι εκεί, γυ-ρω απ' τόν έρημο έωκκλήσι, οι δρα-κοντίες θρασυμανούν κι' ή μικρούλα κουφόλιθι μιά καλύβα σκεπασμέ-νη με ψαθί. "Ακροπέλαγα, κάτω από τόν "Αη-Γιώργη, ήταν τ' άχούρια, δυό-τρία καλυδόσιπα σ'άν πεταλι-δες κολλημένα σ'όν βράχο, κοντά στού μπάρμπα-Μίλιου τόν χαμόσιτο,

Τ'α χωράφια μας απλώνονταν π'σ'α απ' τόν λόφο τ' "Αη-Γιωργιού, άρ-χίζαν από τις βουλιές και τραβού-σαν την πλαγιά ως πάνω στην πα-λιά άγριλίδα. Εκεί είχαμε χτισμέ-νη κουφόλιθι μιά καλύβα σκεπασμέ-νη με ψαθί. "Ακροπέλαγα, κάτω από τόν "Αη-Γιώργη, ήταν τ' άχούρια, δυό-τρία καλυδόσιπα σ'άν πεταλι-δες κολλημένα σ'όν βράχο, κοντά στού μπάρμπα-Μίλιου τόν χαμόσιτο,

Παινιώ, Παινιώ... μικρό φτωχό άγ-γελοΰδι με την άλατζένια σου τη ρόμπα, δε θά σε ξαναϊδώ πιά ποτέ, ποτέ, με τ'α φθαρτά μου τούτα μα-μούς τ'α παλμούς της καρδιάς. Με τούς παλμούς της καρδιάς μου σ' άναζητάω πέρα απ' τ' όρια του κόσμου τούτου. Κι' όστόσο τ'α δειλινά κάτι έχουν πάρτι απ' τών

σαι; Έγώ σε ξέρω. Είσαι σύ που μάς έχασες πέσου ένα άλλο κουπί πάλε. Τι, το ξέχασες;

—'Η Παινιώ; 'Ε, καλά... 'Η Παινιώ, είπες; Δε σε γνώρισα.

Είχε ζυγώσει τώρα και προχωρούσε δίπλα μου. 'Αλήθεια, δεν την είχα γνωρίσει. Είχε κιόλας το κεφαλοπάκι της κατεδασμένο, τυλιγμένο στο πηγούνι. Το κρατούσε με τα δόντια λίγο. Ψηλά από τ' αλογο έβλεπα μόνο τη μυτούλα της με μιά ραβίδα νερό στην άκρη, φαινόταν λιγάκι τα μελαψά της μάγουλα και κάτι τσινούρα μαύρα, πολύ μαύρα. Στο στήθος της δυο μικροί στρογγυλοί ογκοί τεντώναν τον ξεπλυμένο αλάττζα, το νερό κανάλιζε από τον τέντζερη και της έβρεχε το μπουστάκι — το χρώμα του αλάττζα σκούραινε κεί από το μούσκεμα. Κάθως την κύτταξα, είχα δυνατή την αίσθηση της κρουάδας του νερού που ρχεται σ' έπαψη με το δέρμα. Με πείραζε αυτό λίγο.

—'Ε, σύ, Παινιώ, της έκαμα. Αυτό το βαρέλι σοδ κόβει τον όμο. Δόσε το δώ να το κρεμάσω στον σαμάρι.

—Δεν πειράζει. Μη νοιάζεσαι, είπε και ταχυνε το βήμα της, να με προσπεράσει.

Χτύπησα κι' εγώ την κουλιά του αλόγου ν' ανοίξει πόδι.

—Τι; θέλεις τάχα να παρατρέξουμε; 'Αντε, δόσε το βαρέλι, Παινιώ.

Μ' αυτή, όσο της φώναξα, τόσο γρηγόρευε πιο πολύ. Σχεδόν έτρεχε σά να μην ήταν φορτωμένη. Τα γυμνά της πόδια, πάτ-πάτ, σ' έφρατο χρώμα του μονοπατιού πεδον ανάλαφρα. Το νερό σκορπίζονταν δεξιά-αριστερά.

Με δυο τροχασμούς του Ψαρή μου, την έφτασα και την ανάγκασα να παραμερίσει για να διαβώ.

—'Ε, τί τρέχει;

Κοντοστάθηκε πίσω μου θυμωμένη λίγο. Νά την άφισω μούλεγε. Πρώτη της φορά δεν ήταν που κουβαλούσε έτσι νερό. Και μεγαλύτερο άκομα βαρέλι σήκωνε. Ούφ, άς πάω στο καλό μου...

'Αλήθεια, δε σκέφτηκα; Μπορεί να την προσβάλω έτσι, να θέλω να τη βοηθήσω.

Είχε αφήσει τώρα το κεφαλοπάκι της — τις άκρες — να πέσουν, να φαίνεται το πρόσωπό της όλο. Ναι, θυμάμαι. 'Αλλαξε από πέσου. Τα μάγουλά της είχαν πλατύνει, σά να μέστωναν και τα μάτια της αλλοιώτικα γίναν, ζωηρά... τα φρύδια της εϋκίνητα... 'Όμως τα δόντια της ήταν τα ίδια, έτσι άσπρα κατάσπρα, ανάμεσα στα σκούρα χείλη της τά μεστά.

—Τράβα μπρός.

—'Αντε...

Σάν φτάσαμε στα σπίτια, ξεφόρτωσα γά το χόρτο σ' άχοური κι' έδεσα τ' αλογο στην άγριοσυκιά.

—Λίγο νερό μου δίνεις; είπα.

Μούφερε σε μιά χαλκοματένια κανάτα.

—'Ορίστε.

Περίμενε μπρός μου με τα χέρια στη μέση.

Την κύτταξα λοξά με τ' άριστερό μου μάτι, έβλεπα το μούσκεμα του αλάττζα κεί στον κόρφο της κι' έβλεπα με μεγάλες γουλιές, άπρόσχετα. Ξεγέλιζε από την κανάτα — στραβός ήμουνα — κανάλισε νερό πάνω στο στήθος μου, στο πουκάμιο μου, με κρώσσε...

Ξανακαθάρισα για το χωράφι να κουβαλήσω τα συνύρια της άργαλιάς.

Η ΠΑΙΝΙΩ

Τα μεσημέρια μαγερεύαμε στο χωράφι. Είχαμε σημενη πυροστιά κάτω απ' την παλιά άγριλίδα. Και κάτω άλλες άργατιές δίπλα μας, οι συνορίτες — το ίδιο — έτσι μαγερεύαν. Καπνοί άνάριοι άνέβαιναν από τις πυροστιές έδώ κι' εκεί. Χαρχα-γέλια και φωνούλες από τις βοτανίστρες άκούγονταν στον άνοιξιτικον άέρα.

Έγώ συμπούσα τη φωτιά. Σηκωνόμουν κι' άγνάντευα πότε-πότε κάτω στο κανάλι.

Σκεφτόμουν: 'Η Παινιώ που νά ναι τώρα;

—'Ελεγα: Θάναι αντίπερα στις σκονιαιές με τις κασιέρες της. Στις σούδες εκεί έχει ένα τριφύλλι που σε κόβει ως το γόνατο. Τ' άγκάθια πετάξαν βλαστάρια χοντρά, κάτι βλαστάρια σά σπαράγγια...

—'Ε, σύ, Κωστή... μιά φωνή μούκοψε τους διαλογισμούς.

'Η θειά μου.

—Τί ναι;

—'Αφαιρέθηκες, καύμενε. Δες το μαγέρεμα. Τ' αλάττιες;

—'Οχι... Δεν έχει αλάτι έδώ, δε βρήκα...

—'Ε, τότε έγώ θα το ξέχασα κάτω σ' άχοური... Πετάξου, καύμενε, να το πάρης. 'Αν δεν το βρής εκεί στα συγύρια, ζήτησε από την Παινιώ λίγο.

Περσότερες κουβέντες δεν ήθελα να πω πη. Με μεγάλες δρασκελιές κατηφόρισα πατώντας μέσ' στο γέννημα, όπως μέσα σ' ένα πράσινο κύμα. Είχα την έντύπωση πώς ήμουνα γυμνός, ολότελος—τόσο άνάλαφρα περναγα. Γιατί τάχα; Γιατί να μού φαίνεται πώς κάτω απ' τις άνοιγμένες μου μασχάλες φυσούσε ο ίδιος άέρας που κοπώνει τα χελιδονίσια φτερά;... Δεν καταλάβαινα. 'Όμως μού άρεσε έτσι να τρέχω. Μού άρεσε πολύ που θα ζητούσα λίγο αλάτι απ' την Παινιώ...

'Η γρηούλα, η θειά Καλή, καθόταν στην πόρτα του χαμόσπιτου κ' έβαινε προβατόμαλλα. 'Ηταν τυφλή. Κάτι άσπραδιά—φέλλες — σκεπαζαν τους βολβούς των ματιών της που όλο δάκρυζαν, θρέχανε την όψη της τη θλιμμένη.

—'Αλάτι παλληκάρη μου; Μετά χαράς ύγιέ μου. Μά που τ'όχει θάλει η Παινιώ; Δεν ξέρω. Στάσου λίγο. Θάρθει. Την κατόικα πήρε να ήσει έδώ πίσω. Θάρθει... 'Ο Κωστής είπες είσαι; Τ' άνήψι του κουμπάρου του Νικόλα;

—Ναι, θειά Καλή.

—'Α, που να σε γνώρισα παιδάκι μου, που να ιδώ, κ' άγνάντευα άφρανούλι. Θυμάμαι η δύστυχη τη μάνα σου. Νά, σάν τώρα, 'ρχόταν ξενοδουλεύτρα δώ πέρα. Καύμένο άφρανούλι... Και μένα ο χάρος ήρτε και μού άφησε ορφάνιες δώ μέσα σε τουτό το έρημο σπίτι. Δόξα σοι ο Θεός... Μά πουναι αυτή η εϋλογημένη η κοπέλα;... Παινιώ!...

—'Εγγαλε μιά φωνούλα μικρή, τρεμουλιαστή.

—Δε μπορώ ούτε να φωνάξω. Για δες, παιδάκι μου, τη βλέπεις νάρχεται; Φώναξέ της.

—Παινιώ!... Εόγαλα μιά άγριοφωνάρα ακατάστατη.

—'Ε... πολύ κοντά, σάν τσιριζιά χρυσουλιού, άκουσα τη φωνή της.

Κ' ύστερα φάνηκε από δίπλα μ' ένα κομμάτι ψωμί στο χέρι, θρεγμένο λαδί να μασάει.

Τα χείλη της γυάλιζαν υγρά. 'Ενα φλουκι μαλλί, πιότερο μαύρο κι' απ' το κοράκου το φτερό, κρεμόταν σάν ταμπι στο μέτωπό της, ίσκιωνε πιδ πολύ τα μεγάλα της τα μάτια.

—Τί φωνάξετε έτσι; Είπε μισοθυμωμένη, κ' ήταν χαριτωμένη πολύ.

—Δόσε λίγο αλάτι στο παιδί, κόρη μου... έκαμε η γρηά.

Προχώρησε εκείνη άργά, μασώντας άκόμα, άνοιξε ένα κασελάκι και γέμισε αλάτι τη χούφτα της.

—Κράτα τη σκούφια σου... μούπε, άργά, σοδαρή.

Την άκουσα. Μού άδειασε εκεί το αλάτι. Τα μάτια μας συναντήθηκαν τρεμουλιάζοντας — τα μεγάλα της μάτια.

—Μά, τί με κυττάξεις έτσι; Είπε σμίγοντας τα φρυδάκια της.

Φαίνεται πώς θα κοκκίνισα κιόλας γιατί τάχασα λίγο. «'Ε;», είπα σάν άποχαζέμενος κ' έκαμα να φορέσω τη σκούφια μου. Παρ, όλίγο να την φορέσω και να σκορπίσω έτσι το αλάτι στα μαλλιά μου.

Τότε κείνη γέλασε πνιχτά τινάζοντας τους ώμους. Τ' άσπρα της δόντια ξεχώρισαν στα γυαλιστά της χείλη ανάμεσα, σάν καθαρισμένα μύδαλα.

— — —

—'Εσύ δεν έχεις μάνα; με ρώτησε ξαφνικά η Παινιώ ένα άπογιομα.

—'Οχι.

—Κι' ούτε τη θυμάσαι;

—Μόλις που τη φέρνω στο νού μου λίγο. Μά γιατί ρωτάς;

—Νά έτσι. 'Η γιαγιά, μού τ'όλεγε. Θυμάται, λέει τη μάνα σου που 'ργαγιά τη δική μου.

—'Εσύ τη θυμάσαι τη μάνα σου Παινιώ;

—'Εγώ καθόλου... 'Η γιαγιά μου... Αύτη άμα τη θυμάται άρχίζει τά κλάματα. Σήμερα πάλι έκλαιγε.

Για μένα, λέει, όχι για κείνη. Μεγάλο, για ένα κορίτσι να μην έχει μάνα» έλεγε κ' έκλαιγε όλοένα: Νά μου, να μ' έπαιρνε μαζί με τη μάνα νε κι' έκλαιγε κι' έγώ.

—'Ω, οι γρηές τά παραλένε, έσύ τί στενοχωριέσαι, Παινιώ; 'Ε πουν.

—'Εσύ δεν έχεις;

—'Εγώ τίποτα δεν έχω. 'Ενα θειά έχω. Ξένος άνθρωπος είναι, πατέρας δεν είναι.

—Και δε λυπάσαι έσύ;

—Πφ... τί να λυπηθώ, έκαμα αδιάφορα... Τί, άφου πέθαναν μιά φορά... 'Εχω όμως ένα φίλο, τον Ψα- έχει άλλον κανένα.

Σήκωσε το κεφάλι και με κύτταξε περίεργα.

—Ναι, μά...

Κάτι ήθελε να πη και πάλι σταμάτησε χωρίς να τελειώσει. Κατέβασε το κεφάλι και τράβηξε στην τριχιά της γίδας.

Είχαμε γίνει φίλοι τώρα. Δε μού θυμωνα. Την άγαπούσα πολύ.

—'Α, νάχα μιάν άδελφή σάν την Παινιώ! 'Αδελφούλα μου, μη φύγεις από κοντά μου. Νάμαστε όλο μαζί θέλω.

—'Ετσι μούρχόταν να της πώ. Μά ντρεπόμουν. Δεν ήξερα αν θα της άρεσε να την έλεγα έτσι.

—'Α, πολύ στενοχωριόμουν να μένω κεί στην άργατιά, στο βότανο ή

στην πυροστιά.

—'Ελα να ψαρεψουμε στις λουμπες, μούπε η Παινιώ.

Τί ήταν αυτές οι «λουμπες» δεν ήξερα.

—Θά δης, θά δης.

—Τόπα στη θειά μου.

—Θά πάω να σας φέρω ψάρια, της είπα.

—Σιγά, ψαρά μου. Κράτα μεγάλο καλάθι!... με κορόιδευε κείνη.

—Τί σε μέλει έσένα; 'Η Παινιώ ξέρει.

—'Αλλο πάλι τουτό. 'Εκείνη η γυφτοπούλα; Τί; φαρδι είναι;

—'Ασε με και θά δης, θά δης.

—Δε λές πώς θέλεις να τσαλαβουτάς στο νερό, τειπελόσυκλο!

—Θά δης, θά δης, θά φάμε ψάρι, θειά. Τί; όλο ύπνισα;

—'Η άργατιά με κορόιδευε...

—'Ασ' τ'ό παιδί, άφου θέλει... είπε η Μόρφω.

—Καλά...

Τί μέρες περνούσαν. Τέλευσε η δουλειά. Αύριο Σάββατο θά φεύγαμε.

—'Ημουνας ψυχογιός, βουνίσιος, Θεέ μου, δε μπορούσα να γίνω ψαράς. Μά όχι... τί θά πη αυτό. Σά μεγαλώσω έδώ θάρθω να γίνω ψαράς. 'Εδώ με την Παινιώ...

Τό δειλινό κατεβαίνοντας την είδα να διαβαίνει πίσω απ' τις βουρλιές.

—Παινιώ;... Παινιώ;...

—'Εί...

—Πού πās;

Με φώναξε κοντά της. Λογάριαζα: θά πη πώ πώς έγώ μιά μέρα θά γίνω ψαράς, και θάρθω δώ πέρα να κάτσω μαζί της...

Την είδα νά ναι άνήσυχη, λίγο φοβισμένη.

—Τί έχεις;

—'Εχασα την κασιέικα, ξέρεεις, Κωστή. 'Ελα να πάμε μαζί να τη βρούμε.

Και μ' έπιασε απ' το χέρι.

—'Από κεί πάνω, πάμε να ιδούμε, απ' τον 'Αη-Γιώργη.

Τρέχαμε χειροπιασμένοι. 'Υστερα σκαρφαλώναμε κάτι βράχια. Μπρά στο στήθος, πίσω γώ. Πρόσεχα στο πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον πόδι της εκεί, λίγο πιδ πάνω απ' τον

θάλασσα, πέρα κεί στην όμορφη δύση.

Ο ήλιος βουλιούσε ανάμεσα σε κάτι μελένια σύνεφα σάν όριζόντιες άταχτες πινελιές. Τα πετροχελιδόνα σπαθίζαν άλλαλα τον ήσυχον άέρα.

Τότε, μέσα σε κείνη την άγια ήσυχία κι' όπως κυττούσα την Παινιώ κεί στο φώς του δειλινού, μού φάνηκε σάν μέσα μου κάτι να φωτίζονταν ξαφνικά. Σά να μού άποκαλύπτονταν οι πέπλοι του μυστηρίου της ζωής. 'Η καρδιά μου η παιδική χτυπούσε μ' έναν άγνωστο ρυθμό και δεν ήξερα αν τρεμουλιάζα από φόβο ή από λαχτάρα...

Τη ζύγωσα χωρίς να της μιλήσω. 'Ηθελα να της πώ πώς οι άνθρωποι έπρεπε νάχουν φτερά στους ώμους και να ρίχνονται μέσ' στον αιθέρα σάν τα χελιδόνια. Πώς η ζωή είναι τόσο γλυκεία την ώρα τούτη που δεν άδίζει να ιδη κανείς τίποτ' άλλο παρά πέρα. Νά σταματήση έδώ. Νά της πώ, πώς την άγαπούσα πολύ, πολύ, τόσο πολύ τώρα, ώστε φοβόμουν να σκεφτώ τί θά γενή αύριο και γι' αυτό έπρεπε να πεθάνω. 'Ότι έπρεπε να πεθάνω.

Κάτι τέτοιο σκεφτόμουν κι' έτρεμε η ψυχή μου από λαχτάρα κι' από φόβο, γιατί δε μπορούσα να τα πώ, δεν ήξερα πώς να τα πώ. Γι' αυτό σάν έγύρισε κείνη και με κύτταξε με κάτι μάτια που λάμπαν από γλυκεία μελαγχολία, ταράχηκα. Κρατούσα το κλαδάκι της άμυγδαλιάς, κι' έτσι χωρίς να θέλω, δείχνοντάς το, της είπα άπότομα και σοδαρά:

—Μπορείς να το φας αυτό; Δε μπορείς! (χαμογέλασε παραξευμένη). Νά, έγώ το τρώω... και μάλιστα την άκρη του.

—'Υστερα το πέταξα και κατηφόρησα άμυλητος με μεγάλα βήματα...

—Κωστή; 'Ε, σύ;... τί έπαθες;

Μ' άκολουθισε τρέχοντας. Μού φώναξε:

—Στάσου. Τί έπαθες; Τί, θυμωσες;

Στάθηκα στον τόπο, χωρίς να γυρίσω πίσω. Σά με ζύγωσε, μ' έπιασε απ' τα μπράτσα και με κύτταξε κατάματα, παραξευμένη.

—Τί έπαθες; Τρελλάθηκες; 'Ελα... μαζί να πάμε...

Γέλασα. Χαμογέλασε κι' αυτή. Και τότε, χωρίς να καταλάβω πώς, ούτε να σκεφτώ, έσκυψα και τη φίλησα.

Την είδα που σάστισε και κοκκίνισε από ντροπή. 'Υστερα τινάχτηκε άπότομα δεξιά κι' έφυγε τρέχοντας προς το σπίτι της. Κι' έγώ, λόξεφα κατά την άργατία γιομάτος ταράχη και γλύκα ανέιπατη...

Την άλλη μέρα που φεύγαμε, την άγνάντευα πάνω στο βραχάκι τ' 'Αη-Γιωργιού να μού κάνει σινιάλα με το μαντίλι της, ώπου δεν τη χωρίζα πάλι. Κανένas άλλος δεν την είδε.

Μονάχα έγώ την έόλεπα, γιατί όλο προς τα κεί κύτταζα, εκεί την είχα άφήσει την ψυχή μου, όλη, τη σκέψι μου...

—'Ετσι τελειώσαν οι μέρες εκείνες στο βότανο.

— — —

Πόσο κάνουν τά γεννήματα να μεστώσουν; δυο ήμνες; τρεις; 'Εγώ δε λογάριάζα με τίς μέρες. 'Εκει στο χωριό κύτταξα τά στάχυα, κάθε μέρα τα παρακολουθούνα να ξεμυτί- ζουν πρασινούτικα απ' τη θήκη τους, να μεγαλώνουν λίγο-λίγο, ν' άρχίζουν να χρυσίζουν. 'Ετσι, μαζί με τά στάχυα, σάν στάχυα μέστω-

ναν και χρυσίζαν και μένα οι λαχτάρες μου να ξαναπάμε για το θέρο κάτω στο καμπί, στη λιμνοθάλασσα κοντά πουναι η Παινιώ, η Παινιώ.

Τις νύχτες μέτραγα τ' αστέρια, σημάδευα τη θέση της πούλιας και του άυγερινού που δείχνει τις έποχές.

Και νά, ένα άπόγιομα γύρισε ο θεός μου απ' το καμπί. Κάθισε έξω στο πεζούλι, στην αυλή. Κείνη την ώρα γώ έσιαξα τις θηλιές, στα σκαμαροσκούνια του Ψαρή.

—Νά συνταξόμαστε την άλλη βδομάδα για το θέρο, είπε.

—Τάφερες βόλτα όλα; ρώτησε η θειά μου.

—'Όλα, ως άπάνου.

—Είναι καλά;

—Δόξα σοι ο Θεός. Είναι μιά χαρά. 'Όσας είκοσι φορτώματα τά λογαριάσαμε με τον Πέτρο-Κίτσο, τον κουμπάρο μας...

—'Α, πέθανε άλλη μοίρη του Μιλισέ του περατοντζή.

—Μπά! κείνη η μελαχροινούλα; Πώς τη λέγανε... η Παινιώ;

—Ναι... Μιά κοπέλλα δεν είχε; Αύτη. Τη βρήκε μιά πνευμονία, λέει, για τρεις μέρες τη θέρισε...

—'Ω, Θεέ μου!

—'Όπως κρατούσα τά σκονιιά, τάχασα απ' τα χέρια μου. Κιτρίνισα. 'Εσκυψα να τα πάρω να τα ξεμπερδέψω και ξεμπερδεμούς δεν είχαν μέσ' στα δάχτυλά μου. Τράβηξα γρήγορα τ' αλογο, στο παχνί του, μέσα στο άχοური, άκούμπησα το πρόσωπό μου πάνω στο λαμό του, το ζεστό κι' έσφιγγα τα χείλη μου, τά στήθη μου, να κρατήσω τις φωνές που φούσκωναν...

— — —

'Αργατιά μεγάλη είχε μπη στο θέρο. 'Αντρες και γυναίκες με θόρυβο και γέλια...

Κι' η θειά Καλή καθόταν πάλι στο κατόφι της, στον ίσκιό, με τα χέρια της δε δούλευαν τώρα. Κλειδωμένα τάχε μπρος στα γόνατα κι' ήταν ασάλευτη, έτσι πετρωμένη. Σάν με γνώρισε απ' τη φωνή, σήκωσε το κεφάλι άργά άπάνω κι' άρχισαν τά δάκρυα να καναλιζών. χωρίς τίποτ' άλλο ν' άλλάζη στην όψη της, τίποτα. Τά χείλη της τά πικραμένα μόνο που και που σαλεύαν λίγο και λο- για σά νάθελαν να πουν, που δεν άκούγονταν.

—'Ω, Θεέ μου! Τούτη η θάλασσά σου πού γυαλίζει ασάλευτη, είναι λοιπόν καμωμένη από δάκρυα ανθρώπων κι' άλλη;

—'Εφωνα σινά, πνιγμένος από πίκρα, πήρα το δρόμο μου να το έκκλησάκι τ' 'Αη-Γιωργιού. 'Εκει στο βράχο που καθόταν τότε έκτινη, είδα το κλαδί της μυγδαλιάς ξερό στην ίδια θέση που τόνα πεταγμένο. Κι' η μυγδαλιάς σάλεσε φουντωμένη φύλα τώρα, τσάγαλα μεστά.

Παινιώ! Παινιώ!... Έμπηξα τότε τά κλάματα ελεύθερα, εκεί στην έρημιά!...

Σ' ένα φοεσκοσκομένον τάφο, λύγισαν τά γόνατά μου κι' έπέσα με το στήθος μπρός, κι' οι ώμοι μου τραντάζονταν.

—Παινιώ!...

Θάχε περάσει ώρα πολύ που με ζητούσαν από την άργατιά. Κάτι άντρικές φωνές άκούγα εκεί πιδ κάτω.

—Κωστή;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,, ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΝΑ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

"Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ,, (WUTHERING HEIGHTS)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η διεύθυνσις της «Εβδομάδος» δηλοῖ ΥΠΕΥ-
ΘΥΝΩΣ ὅτι ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ»
ἐστὶν τὸ ὁ ρ α ῖ ο τ ε ρ ο μυθιστόρημα πού δη-

μοσιεύθηκε σὲ ἑλληνικὸ περιοδικὸ τὴν τελευ-
ταία δεκαετία. Ἰδοὺ πῶς τὸ κρίνουν μερικὲς
Εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες:

Ὁ Μωρίς Ντεκουμπρά στὸ τελευταῖο
φύλλο τῆς «Μ α ρ ι ἄ ν Μ α γ-
κ α ζ ῖ ν» γράφει:

«Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ»
ἐστὶν ἓνα ἀριστούργημα. Ἡ "Εμιλυ
Μπρόντε θαυμασία μυθιστοριογράφος, ἐ-
δημιούργησε, μετὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ στυλ
καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως, ἓνα ἔρ-
γο πού ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν «Κυρία μετὰ τὰς
Καμελίας», ἀπὸ τὰς «Δύο Ὀρφανίδες», ἀ-
πὸ τὸν «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέτταν», καὶ ἀπὸ
τὸν «Εντγάρ Πόε».

Ἡ παρισινὴ «Μ ι ν έ ρ β α» γρά-
φει:

«Τὸ μυθιστόρημα τῆς "Εμιλυ Μπρόν-
τε, ἓνα ἀπὸ τὰ δυνατώτερα ἀριστουργή-
ματα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας, ἀφήνει
σ' ὅποιον τὸ διαβάσῃ, ἀνεξέλεγκτη τὴν
εἰκόνα τοῦ ἐρημικοῦ πύργου πού ἐγειρε-
ται στὶς ξηρὰς πλαγιὰς τοῦ Γιορκσάιρ καὶ
πού τὸν χτυποῦν ἀδιάκοπα οἱ καταιγι-
δες. Καὶ μέσα στὸ πένθιμο αὐτὸ πλαίσιο,
φουντώνει μίαν ἀγάπην ἀκόμα πρὸ πένθι-
μη, πρὸ τραγική, πρὸ ἀπελπισμένη, πού
τὴν φωτίζουν κάθε τόσο οἱ ἀστραπεὶς τοῦ
μίσους καὶ τῆς ζήλειας, μὴ ἀγάπην σκλη-
ρῇ, ἀποκλειστικῇ, δυνατωτέρῃ ἀπὸ ὅλα,
ἀκόμη καὶ ἀπ' τὸ θάνατο.

Ὁ ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ
ἐστὶν ἓνα ἔργο ἐξαιρετικόν, ἀπὸ τὰ πρὸ συγ-
κλονιστικὰ πού μᾶς ἔδωκε ἡ παγκόσμιος
φιλολογία».

Ἡ παρισινὴ «Μ α ρ ι Κ λ α ῖ ρ»
γράφει:

«Ἐνὰ ἀπὸ τὰ πρὸ σπαρακτικὰ καὶ τὰ
πρὸ ὀραία μυθιστορήματα τοῦ κόσμου,
πού ὅταν τὸ διαβάσῃ κανεὶς δὲν μπορεῖ
νὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ. Ἡ μεγάλη πνοὴ μι-
α ἀγάπης ἀγνῆς καὶ ἀπελπισμένης».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ἐρωτικό... κόλπο!

Ἀθηναϊκὸ εὐδυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

Κ ΑΘΩΣ περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν
κλινικὴν ἢ «Αἰωνία Ἀνάπαυ-
σις», ὁ Στέλιος, νέος μετὰ κρᾶσι
πολὺ φλογερῇ, εἶδε σὲ κάποιον
παράθυρον ἓνα ὥραϊο καὶ χαριτωμέ-
νον προσώπου μὴ μὴ νοσοκόμας τῆς
κλινικῆς. Τὴν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως.
Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην περνοῦσε
τακτικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν κλινικὴν, γιὰ
νὰ βλέπῃ τὴν κόρην τῶν ὀνείρων του.

Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν τὴν ἔβλεπε
συχνά. Φαίνεται πῶς ἡ ὁμορφὴ νοσο-
κόμα ἦταν ἀπασχολημένη μέσα, με-
τὰ τὰς φιλανθρωπικὰς τῆς καθήκοντα.

Ὁ Στέλιος, ὅμως, ὅσο περνοῦσαν
οἱ μέρες, ἐνοιῶθε τὸ αἰσθημὰ του νὰ
γιγαντώνεται κι' αἰσθανόταν τὴν ἀ-
κατανίκητην ἐπιθυμίαν νὰ βλέπῃ ὅσο
μποροῦσε πρὸ συχνὰ τὴν ὁμορφὴν νο-
σοκόμα. Μὰ ἐκείνη δὲν ἔβγαίνει στὸ
παράθυρον, λές καὶ τὸκανε ἐπιτήδες.

Αὐτὸς δὲ καὶ μὲς βασιάνιζε μέρες
καὶ νύχτες τὸν καυμένο τὸν Στέλιο.
Πῶς νὰ δίνει στὴν νοσοκόμην νὰ κατα-
λάβῃ τὸ αἰσθημὰ πού τὸν εἶχε ἐμ-
πνεύσει; Νὰ τῆς ἔστελνε ἓνα γραμ-
ματάκι ἀπὸ καμμιὰ πενήνταριά σε-
λίδια, πού θὰ μετέφραζε τὸν πόνο
τῆς καρδιᾶς του σὲ κομψὰ καλλι-
γραφημένα γράμματα; Πολὺ συνη-
θισμένο μέσο.

Ἐξυπνὸς καθὼς ἦταν ὁ Στέλιος
—αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε—
δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ πρὸ κατάλλη-
λο μέσο γιὰ νὰ γνωριστῇ μετὰ τὴν νο-
σοκόμην. Ἐνὰ μέσο ἀπλὸν καὶ ἀποτε-
λεσματικόν! Ὁ Στέλιος τὸν ἄρρωστο,

θῆκε στὴν κλινικὴν καὶ ἔτσι ὅπως
τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν περιποιηθῇ ἡ ἄ-
την ἐπιθυμία του. Ἐπ' αὐτὴν στίς περιποι-
ήσεις θάβρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῆς
μιλήσῃ, νὰ τὴν συγκινήσῃ, νὰ τὴν κα-
ταπλῇ καὶ νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ἰδέα πρώτης τάξεως.
Τὴν ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴν ἀμέσως
ἀπὸ τὴν ἄλλην μέραν.

Πρῶτ'—πρῶτ' παρουσιάστηκε στὴν
κλινικὴν. Μπήκε στὴν αἴθουσαν ἀνα-
μονῆς καὶ περίμενε. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ
σειρά του πέρασε στὸ ἰατρεῖον, ὅπου
τὸν ὠδήγησε ἡ ὁμορφὴ νοσοκόμα.

—Τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησε ὁ γιατρός.
—Κάτι πόνους ἐδῶ δεξιά, γιατρέ.

—Ἀπάνω ἢ κάτω;
—Κι' ἀπάνω καὶ κάτω.

Ὁ γιατρός τὸν ἐξέτασε μετὰ προσο-
χή, τὸν ἀκροάστηκε, καύνησε τὸ κε-
φάλι του μετὰ ἀμφιβολία καὶ εἶπε:

—Δὲν βλέπω νάχετε τίποτα... φαί-
νεται πῶς εἶναι κάποιος νευρῶδης.

—Δὲν εἶναι μόνο αὐτὸς ὁ πόνος,
γιατρέ, συνέχισε ὁ Στέλιος, βλέπον-
τας τὸν κίνδυνον νὰ μὴ γίνῃ, δεκτικὸς
στὴν κλινικὴν. Ἰσχυροῦ καὶ ἀπὸ τὸ
στομάχι μου.

—Δηλαδή; Τί αἰσθάνεστε;
—Σοβαρῶς, πολὺ σοβαρῶς ἐνοχλή-
σεις. Ὅταν φάω πολὺ, νοιώθω ἓνα
μεγάλο βάρος... Ἐπειτα, τώρα τε-
λευταία ἔχω καὶ μὴ τρομερὴ ἀδυ-
ναμία.

Ὁ γιατρός ἐθεώρησε καλόν, ὅστερ'
ἀπὸ τὴν σωρεία αὐτῶν νέων συμ-
πτωμάτων, νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς
τὸν ἀρρωστὸν. Κι' ἔπειτα, μετὰ ὅ-
πως ἐξαιρετικὰ σοβαρόν, εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου, σὰς συνιστῶ θά-
ρως. Ἡ κατάστασίς σας, καθὼς βλέ-

πω τώρα, εἶναι πολὺ σοβαρῇ. Βέ-
βαια, μετὰ τὴ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ
τὸ προλάβουμε... Θὰ σὰς κρατήσου-
με, λοιπόν, στὴν κλινικὴν γιὰ θερα-
πείαν.

Τὴν ἴδιαν μέραν ὁ Στέλιος, μετὰ τὴν
συνοδείαν τοῦ γιατροῦ, ἐξαπλώνονταν
στὸ κρεβάτι τοῦ ὕπ' ἀριθ. 21 δω-
ματίου, πού ἀνῆκε στὴ δικαιοδοσίαν
τῆς ὥραϊας νοσοκόμας. Σὲ λίγο, τὴν
εἶδε νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιόν του μετὰ

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄρρωστος ἀδελφὲ...

τὰ φάρμακα στὸ χέρι. Κάτι πῆγε νὰ
τῆς πῇ.

—Σοῦτ'! ψιθύρισε ἐκείνη. Ὁ για-
τρός εἶπε πῶς δὲν κάνει νὰ μιλάτε.

Ἀργότερα ἐξανάρθε ὁ γιατρός. Τὸ
ἔκανε μὴ ἐνεσι καὶ ἔπειτα εἶπε στὴ
νοσοκόμην:

—Θὰ τοῦ δίνετε κάθε μισὴ ὥραν
μὴ κουταλιά ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακον.

Κάθε μὴ ὥραν, θὰ παίρνῃ δυὸ σκο-
νίκια. Καὶ τὰ μεσάνυχτα θάρθῃ ὁ
διανυκτερεύων γιατρός νὰ τοῦ κά-
νῃ ἀκόμα μὴ ἐνεσι.

Ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ τὸ ρόλο
τοῦ ὡς τὸ τέλος, ὁ Στέλιος πῆρε τὰ
φάρμακα καὶ δέχτηκε μετὰ ὑπομονὴν
τὴν δευτέραν ἐνεσι ἀπὸ τὸν διανυκτε-
ρεύοντα γιατρό. Τὸ πρῶτ', ζήτησε νὰ
φάῃ.

—Ἀστεινεύετε; τοῦ εἶπε ἡ νοσοκό-
μα. Θὰ σὰς φέρω μόνο λίγο γάλα.

—Καὶ τίποτ' ἄλλο.

—Μὰ πενιχά, ἀδελφὲ Κάρκια!—εἶ-
χε μᾶθει καὶ τ' ὄνομά της. Τούλαχι-
στον λίγο ψωμί!

—Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! Αὐτὸ
μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἐπιδείνωσιν τῆς
καταστάσεώς σας!

Κάθε τόσο ὁ «ἀσθενὴς» ἔκανε τὴν
σκέψιν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ τέχνασμα
τοῦ στὴν Κάρκιαν, νὰ τῆς πῇ γιὰ τὴν
προσποικίθηκα τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ
ζητήσῃ τὴν ἀγάπην τῆς γιὰ νὰ γίνῃ
καλὰ. Διαρκῶς ὅμως ἀνέβαλε αὐτὴν
τὴν ὑπόθεσιν. Ἐκρινε πῶς ἦταν πρῶ-
τιμώτερον νὰ συνεχίσῃ τὴν κωμωδίαν,
μετὰ σκοπὸν νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπά-
θειάν της, τὴν συμπόνοιαν της. Καὶ μ'

αὐτὸ τὸ διπλωματικὸ σκοπὸν, τὴν δεύ-
τερην νύχταν, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πῶς
εἶχε δυνατοὺς πόνους:

—Ὠχ!... Ὠχ!... Πεθαίνω!

Μὴ ἐνεσι μορφίνης τοῦ χάρισα
τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἡσυχίαν πού γυ-
ρευε.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Στέλιος
παρατήρησε τρομερὰ πράγματα. Ἀπ' τὴ
δίαιτάν εἶχε πραγματικὰ ἀδυνα-
τίσει, τὰ γόνατά του ἦσαν σὰν πα-
ραλυμένα, τὰ φάρμακα τοῦ εἶχαν
χαλάσει τὸ στομάχι καὶ σ' ὅλο τοῦ
το κορμὶ ἐνοιῶθε ἀνυπόφορος πό-
νους, αὐτὴ τὴ φορὰ πραγματικῶς.
Τότε φοβήθηκε σ' ἀλήθειαν.

—Εἶμαι καλὰ! Εἶμαι καλὰ! φώνα-
ξε στὸν γιατρό, πού τὸν εἶδε νὰ μπαί-
νῃ στὸ δωμάτιόν του μετὰ τὴν σύριγγαν
τῶν ἐνεσεων.

Συγχρόνως πετάχτηκε ἀπὸ τὸ
κρεβάτι γιὰ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν
μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.
Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν
πέσῃ καὶ ἐξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι.

Ὁ ἄρρωστος πέρασε μερικὲς νύ-
χτες ἀγωνίας. Ἡ ἀδελφὴ Κάρκια στε-
κόταν στὸ πλευρὸν τοῦ καὶ ξενοχτοῦ-
σε μετὰ αὐτοθυσίαν, δίδοντάς του φάρ-
μακα καὶ δροσιζόντας τὸ μέτωπόν
του μετὰ κρύας κομπρέσσης. Ἐνοιῶθε
τὸ χέρι της νὰ τοῦ χαιδεύῃ τὸ κεφα-
λί καὶ μὴ ψυχρὴ ἀγαλλίασι πλημ-
μύριζε τὴν ψυχὴν του.

Ἐπὶ τέλους, ἓνα βράδυ δὲν κρα-
τήθηκε. Κι' ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ
καθαρὰ στὴν ὥραϊαν νοσοκόμην, γιὰ
ν' ἀποφύγῃ ἄλλες συνέπειες.

—Ἀκούστε, ἀδελφὲ Κάρκια, τῆς
εἶπε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄρρωστος. Περ-
νοῦσα μὴ μὴ ἓνα ἔξω, σὰς εἶδα
στὸ παράθυρον καὶ σὰς ἐρωτεύθηκα.

Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὰς βλέπω καὶ νὰ
σὰς ἔχω κοντά μου, προσποικίθηκα
τὸν ἀσθενή, χωρίς νὰ εἶμαι, Κι' αὐ-
τὸ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ μὴ δοθῇ ἡ εὐ-
καιρία νὰ σὰς μιλήσω, νὰ σὰς ἐκ-
φράσω τὸν ἐρωτὰ μου.

Ἡ Κάρκια χαμογέλασε καὶ ἀπάν-
τησε:

—Ἰσως, φίλε μου, τότε νὰ μὴν εἶ-
χατε καμμιάν ἀσθενείαν. Τώρα ὅμως
εἶστε πολὺ ἄρρωστος. Ἡ κατάστα-
σίς σας εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὰ.

—Κι' ὅταν γίνω καλὰ, θὰ μ' ἀγα-
πήσετε τότε;

—Γίνετε πρῶτα καλὰ καὶ τότε τὰ
λέμε. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μετὰ συγ-
χωρήσῃ, γιὰ τὴν πᾶν στὸ χειρουργεῖον,
ὅπου ἔχω δουλεῖν.

—Τί θὰ πάτε νὰ κάνετε;

—Νὰ ἐτοιμάσω τὰ χειρουργικὰ
ἐργαλεῖα. Σήμερον πρόκειται νὰ σὰς
κάνουν ἐγχείρησιν.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

τὰ λόγια τῆς ἀγάπης πού ἡ ἄλλη τὰ ζεῖ, τὰ ἔχει κάνει ἔργο στὴ ζωὴ της. Αὐτὴ, ἡ ἄλλη, κάνει τὸν ἄντρα νὰ ξεχάσῃ τὴ γυναῖκα του. Λίγα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους. Μήπως σὲ κορυφῶνται;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ὁχι, σ' ἀκούω..."

Η ΚΥΡΙΑ: "Ἐνα θράδυ ὁ ἄντρας φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ πᾶν κάπου. Σ' ἕνα χορὸ, σὲ κάποια δεξίωση. Χωρὶς τὴ γυναῖκα του. Αὐτὴ μένει σπίτι. Ἐξέρε πῶς ὁ ἄντρας τῆς τῆς λέει ψέματα. Ἐξέρε τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἄλλης. Τῆς ἔχουν πῆ πῶς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θράδυ ὁ ἄντρας τῆς δὲν πρόκειται νὰ πᾶν σὲ χορὸ. Θὰ πᾶν μαζί της."

Ο ΚΥΡΙΟΣ: (τὴν κυττάζει περίεργα, λίγο ἀνίσχυρα).

Η ΚΥΡΙΑ: "Ἡ γυναῖκα, ξέρε πῶς ὁ ἄντρας τῆς θὰ συναντηθῇ στὴ γκαρσονιέρα του με τὴ φίλη του. Ἐγὼ ἕνα δευτερόλεπτο κλειδὶ καὶ πηγαίνει πρώτη. Τοὺς ἀκούει πὺ ἐργονταί..."

Ο ΚΥΡΙΟΣ (χλωμιάζει ξαφνικά): Τὸν κυριεύει μιὰ νευρικότητα, πετάει τὸ παγίό του πὺ ἔχει φτάσει στὸ τέλος κι' ἀνάβει ἄλλο) "Ἄννα..."

Η ΚΥΡΙΑ: "Ἀφῆσέ με νὰ τελειώσω. Τοὺς βλέπει πὺ ἀνεβαίνουν. Κρύβεται γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν. Ἐγὼ τὴ δύναμη νὰ τοὺς παρακολουθῶ. Νὰ τοὺς ἰδῇ πὺ ἔχουν καθῆσει σ' ἕνα ντιβάνι. Ἐγὼ στὴ λωβὴ ὁρῶ. σὰ μιὰ λαμπάδα, πίσω ἀπὸ μιὰ μισόκλειστη πόρτα. Στὸν καθρέφτη τοῦ τοίχου διαγράφεται τὸ εἶδός της."

"Ἄν σὲ κάποιον τὰ μάτια στὸν καθρέφτη θὰ μὴν ἐξοφλοῦν. Μὰ δὲν ἐστρεφῶν οὔτε μιὰ φορὰ τὰ μάτια τους ὡς ἐκεῖ. Εἶναι τόσο δασμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μὰ αὐτὴ, αὐτὴ, ἡ γυναῖκα του, γιατί πῆγε ἐκεῖ; Γιὰ νὰ βοῇ τὸ δίκιο τῆς ἀγάπης τῆς, νὰ ὁρῶν ἀνάμεσά τους καὶ νὰ τοὺς τὸ φωνάζῃ. Γιὰ ποῖο λόγο; "Ὅλα εἶναι μάταια. Αὐτὴ, εἶνε πᾶ πᾶρεῖσαι ἐκεῖ μέσα, μιὰ ξένη στὴν εὐτυχία τους. Ἀποτραβιέται διακριτικά, κατακυλάει τίς σκέψεις, θγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι, γάνεται μέσα στὴ νύχτα."

Ο ΚΥΡΙΟΣ (τὴν κυττάζει χωρὶς νὰ ἔχη τὸ ὄραρ νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἐξέρε πῶς εἶναι ἄνοχος ἀπέναντί της, ξέρε πῶς ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ βιβλίου εἶναι ἕνας μῦθος. "Ἐργεταί πὺ κοντὰ τῆς, ἀπλῶναι διστάχτικα τὰ χέρια πρὸς αὐτὴν. Διστάζει καὶ νὰ τὴν ἀγγίξῃ). "Ἄννα... σὲ παρακαλῶ. Θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς."

Η ΚΥΡΙΑ (σηκώνει τὸ κεφάλι, στὴ λῶναι δὺ μάτια δακρυσιμένα ἐπάνω του): Τί νὰ μοῦ πῆς; Εἶναι φορὲς πὺ καλῶτερα πρᾶπει νὰ σωπαίνῃ κανένας. Ἐξέρε πῶς δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα. Πῶς μ' ἀγαπᾷς;

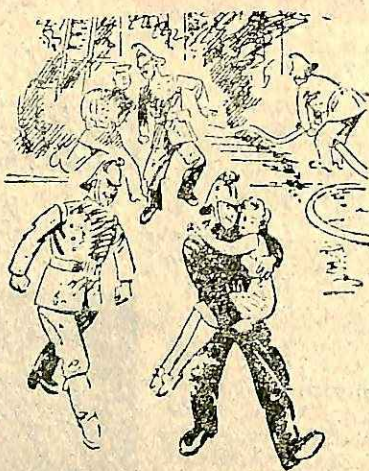
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καταλαβαίνω πῶς τούτῃ τῇ στιγμῇ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴ λέξη. "Ἀλλοτε ναί. Μὰ πολὺ σύντομα θὰ μὴν ἐξοφλοῦν νὰ τὴν ξαναπῶ. Τότε θὰ δῆς πῶς τὸ βιβλίο..."

Η ΚΥΡΙΑ (μὲ πίκρα): Τὸ βιβλίο... Ἡ ζωὴ καμμιὰ φορὰ ἐπερνάει καὶ τὴν πὺ ἀγαλινωτὴ φαντασία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ἀκούσέ με... Τὸ βιβλίο δὲν ἔχει ἕνα τέλος. Δὲν τελειώνει ἐκεῖ πὺ νομίζεις, ἀφῆσέ με νὰ τὸ συμπληρώσω ἐγὼ. "Ἀκού με... Γρήγορα ὁ ἄντρας καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Πῶς ἦταν μιὰ πλάνη, ὅτι ζητοῦσε στὴν ἄλλη. Τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργὴ δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴν βοῇ ποτέ του. Καὶ ξαναγυρίζει. Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχε φύγει. (Παίρνει τὸ γέρι τῆς γυναῖκας του, τὸ φιλεῖ, τὴν κυττάζει στὰ μάτια. Αὐτὴ τὸν κυττάζει ἐκὼς δακρυσιμένη. Μὰ τὰ μάτια τῆς κοβουν μὲς' ἀπὸ τὰ δάκρυα τὴν ὑπόσχεση).

ΔΑΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΡΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

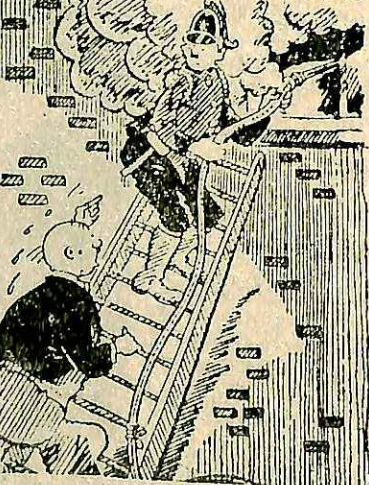
ΕΝΑΣ... ΠΥΡΙΦΑΓΕΤΗΣ

Ἡ διασωση εἶσα. — Εὐχαριστῶ πολύ. Μπορεῖτε τώρα νὰ μ' ἀφήσετε. Ὁ πυροσβεστής. — Γιὰ νὰ σᾶς πᾶρῃ κανένας ἄλλος συνάδελφος; Ποτέ!

ΣΠΑΝΙΑ ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

— Αὐτὴν ἐδῶ, εἶναι πέντε φορὲς πὺ τὴν θγαλῶ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ἀφῆστε με νὰ γυρίσω στὸ σπίτι! Ἐξῆλας τὸ γάλλο, ἀνοίγῃ τὴν κουζίνα καὶ θὰ μοῦ θγαλῇ ἡ εταιρία ἕνα φοβερό λογαριασμό!

Γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

• Στὶς ἐρωτικές ἐπιστολὲς πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι ἀκόμη πὺ εἰλικρινὴς παρὰ ὅταν μιλά, γιατί τὰ ψέμματα πὺ γράφονται πηλγῶνουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ψέμματα πὺ λέγονται μονάχα.

• Ἐνας ἄνδρας ἀπογοητεύεται γιὰ μιὰ γυναῖκα καὶ ἀπὸ ἕνα παραμικρὸ πρᾶγμα. Ἡ γυναῖκα ὅταν εἶναι ἐρωτευμένη δὲν ἀπογοητεύεται ποτέ ἀπὸ τὸν ἄνδρα πὺ ἀγαπᾷ.

• Ἐνα χᾶδι μπορεῖ νὰ μᾶς κἀνῃ πὺ εὐτυχισμένους ἀπὸ ἕνα ἀπρόοπτο πλοῦτο.

• Ὅποιος εἶναι κύριος τῆς καρδιάς μιᾶς γυναῖκας, εἶναι καὶ κύριος τῆς εὐτυχίας τῆς.

• Ἐνας ἔρως πὺ ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ πόθο, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ δώσῃ μόνο θλίψη.

• Δὲν ἐκλέγει κανεὶς μιὰ γυναῖκα με τὴν ἴδια ἐλαφρότητα πὺ ἐκλέγει μιὰ γραβάτα, γιατί ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ εἰμαρμένη στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνδρός.

• Τὰ μάτια μερικῶν γυναικῶν δίνουν τόσο πολλὰ ὑποσχέσεις, πὺ εἶναι δύσκολο νὰ τίς ἐκπληρώσουν ὅλες.

• Ὁ ἔρως τοῦ ἀνδρός δὲν ἔχει σχεδὸν τίποτα τὸ κοινὸ με τὸν ἔρωτα τῆς γυναῖκας. Καθένας ἔχει τοὺς δικούς του νόμους, καθένας γεννιέται, μεναλῶναι καὶ πεθαίνει κατὰ τρόπο διαφορετικὸ, καὶ συχνὰ κατὰ τρόπο ἀντίθετο.

• Εἶναι πὺ ὀδυνηρὸ νὰ παραγνωρίζουν τὸν ἔρωτα σὰς παρὰ τὸν ἀποκρούουν ὅλως διόλου.

• Εἶναι μαρτύριο γιὰ τὸν ἄνδρα νὰ τοῦ ἀνθίστανται. Εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερο μαρτύριο γιὰ τὴν γυναῖκα ν' ἀνθίσταται...

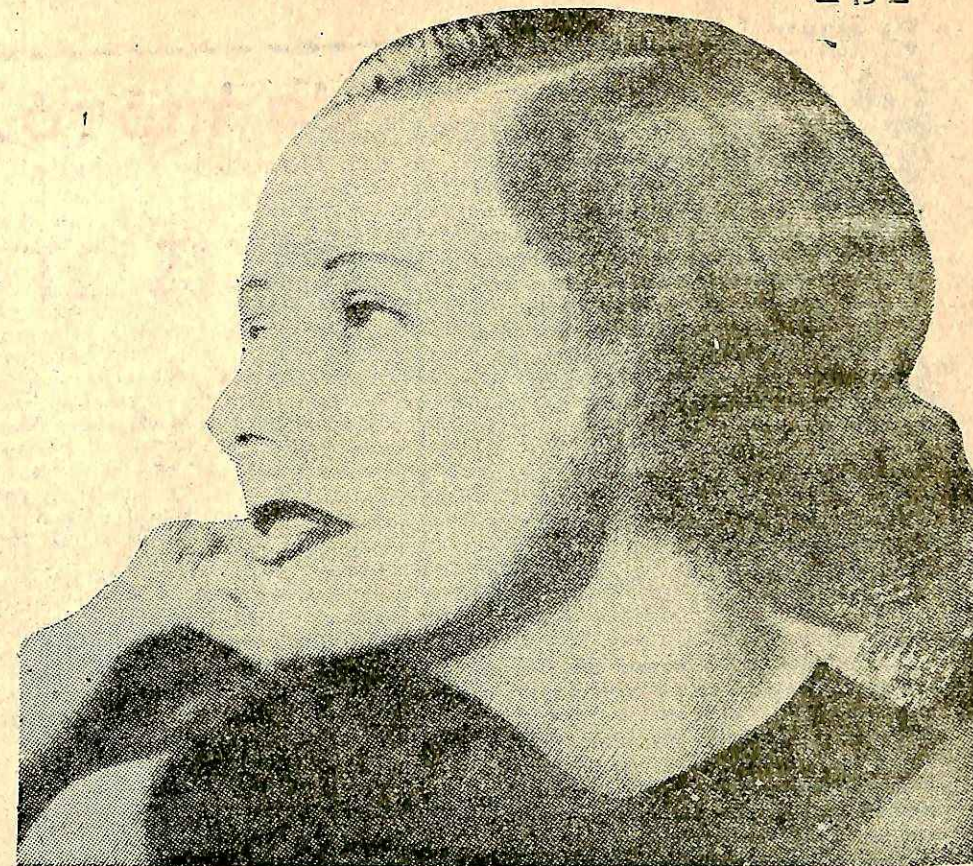
• Τὸ αἶσθημα ἀποσυντίθεται περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ μυκλὸ, ὅπως τὸ φῶς μέσα ἀπὸ ἕνα πρίσμα.

• Στὴν καρδιά ἑνὸς ἀνδρός πὺ εἶναι μιὰ γυναῖκα νὰ ὑποφέρει, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τύψεις καὶ λύπη.

• Οἱ γυναῖκες πλήττουν... Αὐτὸ ἐξηγεῖ πολλὰ πράγματα.

• Ὑπάρχουν τόσες ἀπομιμήσεις τοῦ ἔρωτος πὺ ὅταν συναντᾷ κανεὶς τὸν μόνο ἀληθινὸ, τὸν μόνο αὐθεντικὸ, τὸν παίρνει ἐπίσης γιὰ ψεύτικο.

Τὸ ὄμορφο μυστικὸ τῆς ἸΡΕΝ ΝΤΑΝ

Μιὰ ἑκφρασις μελαγχολίας τῆς ὁμορφῆς στάρ.

Τὸν περασμένο Ἰούλιο ὁ Φράνσις καὶ ἡ Ἰρέν Ντάν ἐώρτασαν τὴν δεκάτην ἐπέτειον τοῦ γάμου τους. Διάρκεια γάμου πὺ εἶναι ἀληθινὸν βεκόρ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, δὲν εἶναι ἔτσι;

Γιὰ νᾶμαστε, ὅμως, εἰλικρινεῖς, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι τὸν περισσότερο καιρὸ αὐτῶν τῶν δέκα ἐτῶν ὁ μὲν δόκτωρ Γκρίν ἔκανε τὸν χειρουργὸν ὀδοντοίατρο στὴ Ν. Ὑόρκη, ἡ δὲ σύζυγός του, με τὰ ὀνομα Ἰρέν Ντάν ἐξελάσσετο σιγά-σιγά στὰ σπουτὶα τοῦ Χόλλυγουντ σὲ ἀστὲρα πρῶτου μεγέθους.

Τὴν πρῶτὴ φορὰ πὺ ὁ Φράνσις Γκρίν ἔκανε τὴν ἐξομολόγησίν του στὴν Ἰρέν, ἐδέχθηκε ἀνητική ἀπάντησιν. Διαιολογημένα ἔλλωστε γιατί ἡ πρότασίς του ἦταν ἀρεκτὰ πρωτότυπη.

Ἡ Ἰρέν Ντάν δὲν ἦταν τότε παρὰ μιὰ ἄσημη νεοορχέζα αἰοδός. Κάθε θράδυ, τότε πὺ τὸ κάθε φουστάνι τὸ φοροῦσε χρόνια ὥσπου νὰ ἀξιωθῇ νὰ φτάσῃ δέυτερο, κάθε φίλος τῆς τὴν παρέσυρε σ' ἕνα χορὸ. Κάποτε γνώρισε κι' ἕναν περίφημο χορευτὴ, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ πλέον ἦταν καὶ ὀδοντοίατρος.

Ἦταν λεπτότατος καὶ ἐλκετικώτατος καὶ ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ ἡ νῆα ἐνοίωσεν μιὰ συμπάθεια γι' αὐτόν. Ἐπὶ τρεῖς μῆνες ὅμως, καὶ παρ' ὅλο πὺ τῆς εἶχε ζητήσῃ ἐπιμόνως τὴν διευθύνσῃ τῆς, ἡ νῆα δὲν ἔλαβε καμμιὰ εἰδορσὴν ἀπ' αὐτόν.

Καὶ ἀρχίζε νὰ τὸν ξεχνᾷ ῥῶδη, ὅταν μιὰ μέρα τὸν εἶδε νὰ καταφθάνῃ σπῆτι τῆς. Τῆς ἐδήλωσε ὁρᾷ ὅτι τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ ἀπ' τὴν πρῶτὴ φορὰ πὺ τὴν εἶδε. Ἐδικαιολόγησε τὴν ἐξαφάνισίν του λέγοντάς της ὅτι τότε πὺ τὴν γνώρισε ἡ οἰκονομική του κατὰστασις δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κἀνῃ τρέλλες. Μετὰ μιλῶν πᾶς ὁλοένα ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα διαμάντι πὺ τῶς ἀγοράσεν τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς τῆς κωμῆας τους.

Ἡ Ἰρέν δὲν πᾶσσε. Ὁ νέος αὐτὸς τῆς εἶχε φανῇ ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὸς βέβαια καὶ καλύτερος ἀπὸ ὅσους ἄλλους ἤξερε. Δὲν μπορούσε ὅμως, νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ κεραυνοβόλος ἔρως του ἦταν ἡ πραγματικὴ ἀγάπη πὺ ὀνειρευόταν ἀπὸ παιδοῦλα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡλίπες νὰ θοι-αμβέσῃ στὸ καλλιτεχνικὸ πεδίο, ὅπου ἐνοίωθε κλίση. Ἐτσι ἀνῆλθε τὸ δαχτυλίδι.

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ τὸ ἀρνῆται ἐπὶ πέντε χρόνια ἀκόμα. Πολλοὶ εἶπαν ὅτι τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο σ' αὐτὸ τὸ γάμο ἦταν τὸ ἐπάγγελμά της. Καὶ πραγματικὰ ὁ Φράνσις Γκρίν ἀνῆκε σὲ μιὰν οἰκογενεῖα αὐστηρῶν ἀρχῶν ὅπου ἡ γυναῖκα κλεινόταν στὸ σπίτι ἐνῶ ὁ ἄνδρας ἐργαζόταν γι' αὐτὴν. Ἡ Ἰρέν ὅμως, ἔλεπε-τε, ἐλάτρευε τὸ ἐπάγγελμά της καὶ δὲν ἦταν διόλου διατεθειμένη νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ.

Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ οὔτε οἱ μικροεπιτυχίες της, οὔτε ὁ συνεχὴς αὐτὸς χωρισμός δὲν κατάρθωσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ ξεχάσῃ τὸν Φράνσις. Ἡ Ἰρέν ἐπέμενε μὲ ἀγωνία κάθε μέρα τὸ κάλεσμα τοῦ τη-λεφῶνου πὺ θὰ τῆς ἐφερνε ἀπὸ μακριὰ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Οἱ καλὲς τερές τῆς ἡμέρας τῆς ἦταν αὐτὲς πὺ γυρίζε ἀπ' τὴ σκηνὴ στὸ καμαρίνι τῆς καὶ εὗρισκε τὸν Φράνσις νὰ τὴν περιμένῃ.

Καὶ ἐπὶ τέλους ὕστερα ἀπὸ πέντε ὀλόκληρα χρόνια ἡ Ἰρέν δέχτηκε νὰ παντρευθῇ τὸν Φράνσις.

Ἐκεῖνο τὸ χαιμῶνα ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ν. Ὑόρκης ἐτρεχαν πατεῖς με πα-τῶ σε νὰ δοῦν τὴν ὑπέροχὴ μουσικὴ ὀπερέττα «Σδού Μπόταν».

Πάντα ἐρωτευμένοι οἱ Γκρίν παρακολουθοῦσαν μὲς' ἀπ' τὸ θεωρεῖο τους τὸ ἔργο καὶ συνεκινῶντο με τὴν τρυφερὴ ἱστορία τῆς ἡρώιδος.

Στὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι τους ἡ νεα-ρὰ κυρία Γκρίν εἶπε ἕνα θράδυ στὸν ἄνδρα τῆς: «Ἀχ! πῶς θάθελα νὰ

παίξω τὸ ρόλο τῆς Μανιόλας!» Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν κυττάζει ἐκπληκτός. Κατα-λαβε ὅτι ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν εἶχε ἀκόμη βρεθῇ... Ὅτι ἡ γυναῖκα του γιὰ νᾶναι εὐτυχὴς, θᾶπρεπε νὰ τᾶς καὶ τὰ δὺο καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ σκηνή.

Τὸ συνεζήτησαν διὰ μακρῶν καὶ ἐξη-τάσαν τὴν κάθε λεπτομέρεια. Ὁ Φράν-σις βέβαια ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴν γυ-ναῖκα του, ἀλλὰ ὁ γάμος αὐτὸς πού-σε νὰ χαρίσῃ ποτέ τὴν ἀπόλυτὴ εὐτυχία οὔτε στὸν ἕνα, οὔτε στὸν ἄλλον.

Γιὰ νᾶναι εὐτυχισμένος καὶ νὰ διαρ-κέσῃ ὁ σύνδεσμός τους ἔπρεπε ν' ἀποτε-λέσουν μιὰ εταιρία στὴν ὁποία καὶ οἱ δὺο θὰ διατηροῦσαν τὰ δικαιώματά τους τὴν ἐλευθερίαν τους, τὴν προσωπικότητά τους.

Ἡ Ἰρέν ξαναγύρισε στὸ θέατρο. Τὸ ζεῦγος ἤξερε βέβαια τίς δυσκολίες πὺ συνεπήγετο αὐτὸ τὸ πρᾶξιόπημα. Καὶ ὅμως μόνο ὅταν ἡ Ἰρέν ὑπέγραφε συ-βάλλαιο γιὰ νὰ πᾶν στὸ Χόλλυγουντ κα-τάλαβαν σὲ τί τρομερὴ δοκιμασία ὑπέ-βαλλαν τὴν ἀγάπην τους.

Ἀλλὰ δὲν μπορούσαν πᾶ νὰ ἀναρῶ-σουν. Ἐπειτα ὁ Φράνσις ὑπερσηφω-σαν τόσο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς γυναι-κας του...

Καὶ ὅταν εἶδε τὸ πρῶτο τῆς φιλμ, τῆς τηλεφώνησε αὐθημερὸν γιὰ νὰ τὴ συγχαρῇ. Καὶ ἡ Ἰρέν ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀνδρός τῆς νὰ τρέμῃ ἀπ' τὴ συγκίνη-ση καὶ τὴ χαρὰ.

Ἦρθαν, ὅμως, χρόνια θλίβερά καὶ μο-νότονα. Γιὰ τὴν Ἰρέν κυρίως. Γιατί ἀ-ναγκάστηκε νὰ δοκιμάσῃ ὅλη τὴν αὐστη-ρότητα, τὸν κυνισμό, τὴν μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων τοῦ σινεμά. Χρόνια πάλης καὶ ἀγωνίας. Ὅταν δὲν τῆς μιλοῦσαν γιὰ τοὺς πειρασμούς πὺ παρουσιάζονται στὴ Ν. Ὑόρκη στοὺς πλοῦσιους καὶ μοσφο-μένους νέους, τῆς ἔκαμαν τίς πὺ ἀδιά-κριτες ἐρωτήσεις γιὰ τὰ αἰσθήματα πὺ

τῆς ἐνέπνευαν οἱ ἄρρνες συνάδελφοί της τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀλλά αὐτὴ ἐξέφραζε πάντα.

Στὸ θέατρο συνωδούσαν πάντα ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ ἀπὸ κανένα γνωστὸ τῆς ζευγαρί. Τὸ ἴδιο στὸ εἰσωγὴν καὶ στὸ καμπιρέ. Ἐταί ἀφώπλισε καὶ τοὺς φοβερώτερους κουτσουμπλήδες. Κανένας δὲν βόηκε νὰ τὴν ψέξη γιὰ τὸ παραμικρό.

Κατὰ τὰ πέντε χρόνια ποὺ ἀγωνίστηκε μέγας ὅπου μεσουράνηση τὸ ἄστρο της, ἡ ἱρὴν σπανίως εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀφήσῃ τὸ Χόλλυγουντ περισσότερο ἀπὸ ἓνα μῆνα τὸ χρόνο. Εἶπε ταχυδρομικῶς, ὅμως, εἴτε τηλεφωνικῶς δὲν ἔπαυε νὰ ἀποδεικνύῃ στὸν ἄνδρα της ὅτι δὲν ἔφυγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴ σκέψη της. Κάθε βράδυ, ἀπαραιτήτως ἔπρεπε νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὰ νέα τῆς ἡμέρας της.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς στοίχιζε περὶ τὴς 200.000 φράγκα τὸν μῆνα. Ἀλλὰ τί ἦταν τὸ ἐξόδο αὐτὸν ὅταν χάρις σ' αὐτὸ ἐξοφλιζέτο ἡ ἀγάπη τους.

— ΕΠ —

Τρεῖς φορές, στὸ διάστημα τοῦ πρώτου ἔτους ὁ γιατρός Γκρίφιν πήγε ἀεροπορικῶς νὰ τὴ δῇ.

Τὸ σπῆτι στὸ ὅποιο τὸν ὑποδέχτηκε ἦταν ὅμοιο ἀκριβῶς μὲ κείνο ποῦς ὄνειρευτὴ αὐτὸς: σπῆτι ἀστικό, ὄχι πολυτελές καὶ ἐξωφρενικὸ σὰν τὰ περισσότερα σπῆτια τοῦ Χόλλυγουντ.

Κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τοῦ γιατροῦ στὴ κινηματογραφουπόλη περνούσαν σὰν ἐρωτευμένοι φοιτηταί. Περιπάτους, ἐκδρομῆς, κανένας χόρος.

Καὶ πέρασαν ἔτσι πέντε χρόνια μὲ τηλεφωνήματα, μὲ ἀεροπορικὰ ἐπισκέψεις μὲ γράμματα στὰ ὅποια μιλούσαν γιὰ τὸν ἐρωτὰ τους.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἱρὴν μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό της.

Ἐφτάσαν τὸ σπῆτι: αὐτοὺς τὰ γράμματα πηγαίνονταν ὅλο σχέδια καὶ ἀποφάσεις: καὶ ὁ λογαριασμὸς τοῦ τηλεφώνου ἀνέθηκε ἀκόμα περισσότερο. Ὑστερὰ ἡ ἱρὴν πήγε στὴ Ν. Ὑόρκη. Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ χαρὰ ποὺ ἐνοιώσε ἀντικρίζοντας τὸ ἀγαπημένον πρόσωπο τοῦ συζύγου της ἦταν ἀσύγκριτα γλυκύτερη ἀπὸ ἄλλες φορές. Θὰ μπορούσαν τώρα νὰ πραγματοποιήσουν μιὰν ἀπόφαση παρμένη πρὸ τὸσου καιροῦ.

Πῆγαν στὸ βρεφοκομεῖο καὶ διάλεξαν ἓνα κουκλάκι ἑνδεκα μηνῶν. Τὸ βάφτισαν Μαίρη-Φράνσις καὶ τὸ πῆγαν σπῆτι τους.

Ἡ ἱρὴν ἦταν μεγάλη βεντέτα πιά. Μπορούσε νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς ὅρους της. Αὐτὸ ποὺ ζήτοῦσε τώρα δὲν ἦταν παρὰ ἓνα συμβόλαιο ποὺ νὰ τῆς παραχωρῇ ἐξέμνησον ἀδεία τὸ χρόνο. Τὸ βόηκε. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι ὁ δόκτωρ Γκρίφιν πῆρε ἓνα συνέταγμα, πράγμα ποὺ τοῦ ἐπέφερε νὰ περῶν τοὺς ἑξῆς μῆνες τοῦ ἔτους στὴ Καλλιφορνία.

Οἱ δύο σύζυγοι, τώρα δὲν χωρίζουν παρὰ λίγους μῆνες τὸ γόνυ μόνον. Μποροῦν ἐπὶ τέλους νὰ ζοῦν, ἔστω καὶ κατὰ διαστήματα τὴν ἀγαπημένη τους οἰκογενειακὴ ζωὴ. Ἐπὶ πλέον γιὰ νὰ μὴν εἶναι μόνη καὶ παραπονεῖται ἡ Μαίρη-Φράνσις, υἱοθέτησαν καὶ ἓναν δεύτερο ὁλοστόμιο μπεμπέκο.

Τὸ πείραμα πέτυχε. Ἡ σοβαρότης καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἱρὴν τοὺς ἔδωσε καὶ τῶν δύο τὴ γλυκεῖα βεβαιότητα ὅτι δὲν θαυνοῦνται ἀπὸ τὴν συνήθεια ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγάπη αὐτόβουλητη καὶ ἐλεύθερη.

Νέα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

Η ΓΚΑΡΜΠΟ... ΚΩΜΙΚΟΣ

Τὸ μεγάλο νέο τῆς εβδομάδας αὐτῆς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, εἶναι πῶς ἡ Γκρέτα, ἡ «θεῖα Γκρέτα», πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ λίγο τοὺς δραματικούς ρόλους γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη της καὶ σ' ἓνα ἄλλο εἶδος, ἀγνωστὸ τῆς, ὡς τώρα, τὴν κωμωδία. Οἱ διευθυνταί τῆς ἑταιρίας στὴν ὁποία ἐργάζεται, ψάχνουν τώρα νὰ βροῦν ποιοὶ κωμικοὶ ρόλοι θὰ ταίριαξουν στὴν «Σφιγγα». Εὐχόμεθα, ἡ ἀπόφασις τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος νὰ μὴν ἀπογοητεύσῃ ὅλους τοὺς ἀπειροπληθεῖς θαυμαστάς της.

ΝΕΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ὁ δὺο καλλιτέχνην ποὺ ἐργάζονται περισσότερο σήμερον, στὸ Χόλλυγουντ, εἶναι ἡ Φρέντ Ἀστὰιρ καὶ ἡ Ἐλινόρ Πόουελ. Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι καλλιτέχνην προκειμένοι νὰ ἐμφανισθῶν μαζί, ἀποτελοῦντες ἓτσι ἓνα νέο καλλιτεχνικὸ ζευγάρι, στὸ φιλμ «Μελωδίες τοῦ Μπρόντουαϊν 1940». Οἱ θαυμασταί τους περιμένουν ἀνυπόμονα νὰ τοὺς θαυμάσουν μαζί, περιέργοι νὰ ἴδωσιν πῶς θὰ καταφέρουν νὰ συμπεριφέρων τὴς δύο διαφορετικὲς χορευτικὲς τῶν τεχντοτροπείας.

Προηγουμένως ὅμως, θὰ ἴδωσιν μετὴν Πόουελ μαζί μετὴν Ρόμπερτ Γιούγκ στὸ φιλμ «Χονόλου».

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὁ ἀτελείωτος στρατιὴς τῶν θαυμαστῶν τοῦ Χονδρό καὶ τοῦ Λιγνοῦ μποροῦν νὰ πληθύνωσιν. Οἱ δύο αὐτοὶ τόσο συμπαθεῖς κωμικοὶ ποὺ εἶχαν χωρίσει πρὸ καιροῦ, ξανασμίγουν πάλι.

Καὶ ἐρετε τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ πάρουν τὴν ἀπόφασιν αὐτή: Ἡ κοινὴ τῶν ἐπιθυμιὰ νὰ παίξουν στὸ φιλμ «Ὁ Ἀντεμάϊ ἀεροπόρος». Τὸ φιλμ αὐτὸ εἶχε ἦδη ἀποδοθῇ γαλλικὰ ἀπὸ τὸν Φερναντέλ καὶ τὸν Νοέλ-Νοέλ. Μπορεῖ, ὥστε, νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι δὲν τοὺς ἀφῆκε νὰ ἡσυχάσουν τὸ τρόπον τῶν δύο αὐτῶν Γάλλων κωμικῶν!...

ΝΕΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

Ἄχετε ἀκούσει γιὰ τὴν Κάθριν Χέμπουργκ ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, γιατί δὲν εἶχε πιά... καμμιὰ ἐμπο-

ρικὴ εἰς. Τὸ ἄστρο της τὸ κινηματογραφικὸ εἶχε δώσει.

Συνήθως ὅμως, οἱ βεντέτες τῆς ὀθόνης, φροντίζουν νὰχοῦν καὶ κάποιο ἄλλο ἄστρο στὴν τσέπη, τὸ ὅποιο σπεύδουν νὰ φορέσουν ὅταν τὸ ἄλλο... δὲν λειτουργεῖ πιά. Ἐτοί καὶ ἡ Χέμπουργκ, μιὰ καὶ δὲν τὴν ἤθελε πιά ὁ κινηματογράφος, κατέφυγε στὸ θέατρο, καὶ σήμερον θριαμβεῖ κυριολεκτικῶς στὸ Μπρόντουαϊν τῆς Νέας Ὑόρκης, στὸ ἔργο «Ἡ ἱστορία τῆς Φιλαδέλφειας».

Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ γνωστοὶ μας Φρέντερικ Μάρες καὶ Φράνσοτ Τὸν ποὺ ἐπίσης δρῶνουν δάφνας στὰ θεάτρα τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟ ΦΙΛΜ

Ἡ πρώτη φορὰ ἡ ἀγαπημένη τοῦ παγκοσμίου κινηματογραφικοῦ κοιντοῦ, μικροδολάρ στάρ Σίρλεϋ Τέμπλ θὰ παίξῃ σ' ἓνα μεγάλο ἔργο. Πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο «Γαλάζιου πούλι», τοῦ διασημοῦ Βέλγου συγγραφέως Μαίτερλιγκ, ποὺ θὰ γίνῃ τώρα φιλμ ἐντελὸς ἐγχρωμοῦ. Προηγουμένως ὅμως ἡ Σίρλεϋ θὰ παίξῃ στὸ «Λαίδη Τζαίην» καὶ μετὰ θὰ ἀναπαυθῇ γιὰ πολλὰς βδομάδες, γιὰ νὰχοῦν γιὰ τὴν μεγαλύτερη προσπάθεια τῆς ζωῆς της.

Ο ΝΕΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ

Ὁ φου ἐνεσάρκωσε τὸν Κάπταιν Μπλούντ, τὸν Ρομπέν τῶν Δασῶν καὶ τὸν Δὺν Ζουάν, ὁ Ἐρρολ Φλὺν θὰ ξανὰ ζωντανέψῃ τώρα στὴν ὀθόνη τὸν Νοτιοαμερικανὸ ἥρωα Σιμόν Μπολιβάρ, ποὺ εἶναι ὁ Βάσιγκτων γιὰ τοὺς Βορειοαμερικανούς. Μαζί του θὰ παίξῃ ἡ Μπέττυ Ντάβις, ἡ ὁποία θὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν Μανουέλα Σάνς, τὴν ἀχόριστη συντρόφισσα τοῦ Μπολιβάρ.

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΟΣ ΕΣΤΙΑΤΟΡΟΣ

διευθυντῆς ἐνὸς κινηματογραφικοῦ ἐστιατορίου στὸ Χόλλυγουντ, εἶχε τὴν ἐμπνευση νὰ «κρεάρῃ» διάφορα φαγητὰ, στὰ ὅποια εἶδεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων τῆς ἑταιρίας στὸ στούντιο τῆς ὁποίας βρισκόταν τὸ ἐστιατόριο. Ἐτοί, ἐλάνσαρε: «Σαλάτα Τζίντζερ Ρότζερς», «Κροκέτες... Γκάρνι Γκράντ», «Σούπα Ἀντ Σίρλεϋ» κ. ὅ κ. Τὸ πρὸ νόστιμο, ὅμως, ἀπὸ αὐτὰ τὰ φαγητὰ, εἶναι κάποιο ποὺ παρασκευάζεται ἀπὸ βωδινὸ καὶ ποὺ φέρει τὸ ὄνομα γνωστοῦ γιὰ τὴν χοντροκοπία του ἡθοποιοῦ. Ὄνομα καὶ πρᾶγμα λοιπὸν τὸ φαγητὸ αὐτὸ ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ: «Βῶδι, ἀλά... (ὄνομα καὶ μὴ χωριό!)

Ζεῖ αὐτὴν τοῦ δικαστηρίου Περιποιήσις

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἓνα ὄριον. Πρέπει νὰ ἔχουν ὀλγαδὴ. Καὶ οἱ μεγαλύτερες ἀρετὲς. Καὶ τὰ μεγαλύτερα προσόντα. Καὶ ἡ εὐγενεῖα ἔξαρτα. Καὶ ἡ καλωσύνη. Καὶ ἡ περιποιητικότης. Γὸ καθετὶ ποὺ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια ἀλλάζει χαρακτῆρα καὶ εἶναι ἄλλο. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κάνομε φιλοσοφίαν. Ὅταν τὴν τραβήξῃς καταντὰ ἐνὸχλησις καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴς πλέον χειρότερας καὶ πλέον ἀνυπόφορας. Τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύει καλύτερα τ' ἀνωτέρω ὅσο ἡ κατωτέρω ἱστορία. Ὁ πρωταγωνιστῆς τῆς εἰς αὐτὴν εὐγενέστερος καὶ περιποιητικότερος καὶ ἄλλοι τῶν κόσμου. Καὶ οἱ τυχόντες τῶν περιποιησέων του εἶναι τὰ τραγικὰ θύματα τῆς ἱστορίας αὐτῆς ποὺ ἀρχίσε ὡς φιλοφροσύνη καὶ κατέληξε εἰς δράμα.

Ἦταν ἓνας κύριος εὐγενής, λοιπὸν. Καὶ ἦταν καὶ ἓνα ζεῦγος ἀνυπόπτων καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων. Ὁ εὐγενὴς κύριος, ἐκτιμῶν ἀπείρως τὸ ζεῦγος ποὺ τοῦ ἐφάνηκε γρήγορο σὲ κάποια δυσκολία ὑπόθεσις ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ νὰ τὸ περιποιήσῃ.

— Βοὲ ἀδελφεὲ δὲν πειράζει.
— Ἀμπα! Ἀστειεύσαι Νικολάκη! Ὁρθετε μιὰ μέρα μὲ τὴ γυναῖκα σου νὰ σὰς κάνω τὸ τραπέζι.

— Μὰ δὲν πειράζει.
— Ἀδύνατον!
— Ἀσε. Ὅταν ἔχομε καιρό...
— Ὅχι. Θὰ μοῦ ὀρίσης...

Ὁ κ. Νικολάκης προσπάθησε νὰ ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ τραπέζι ποὺ ἔπαιρνε τὴν μορφήν ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης. Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ τοῦ ἀπάντουσε πάντα ἀόριστα προφασιζόμενος διάφορες αἰτίες. Ἀλλὰ ὁ εὐγενὴς ἀνὴρ ἔρχοταν δύο φορές τὴν μέρα στὸ γραφεῖο του:

— Λοιπὸν Νικολάκη...
— Ἀδύνατον ἀπόψε.
— Ἀῦριο τότε.
— Οὔτε αῦριο.
— Μεθαῦριο τότε.
— Τέλος πάντων. Θὰ δοῦμε.

Ἐφούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε ὁ δυστυχεὴς ἀνὴρ, προσπαθῶν ν' ἀναβάλῃ. Ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεφύγῃ. Ὅταν δὲ ἐκτάλαζε τελικῶς πῶς τὸ κακὸν ἦταν ἀναπόφευκτον συνεδουλεύθη τὴν γυναῖκα του καὶ ὑπέκυψαν. Πᾶσα ἀντίστασις ἦταν ματαία.

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ εὐγενὸς ἀνθρώπου. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ περιποιήσῃ τὸ ζεῦγος. Εἶχαν δώσει ραντεβὸν νὰ φάνε ἔξω κατὰ τὴς ἐννιά καὶ ὁ εὐγενὴς ἀνὴρ ἔσπευσε στὸ γραφεῖο τοῦ ὠρίου ἀπὸ τὴς ἑφτά.

— Καλησπέρα.
— Γεῖά σου ἀγαπητέ.
— Λοιπὸν, ἐν τάξει γιὰ ἀπόψε.
— Ἐν τάξει.
— Σὲ περιμένω.
— Μὰ εἶναι ἔφατ' ἀκόμα.
— Δὲν πειράζει. Κάνε τὴ δουλειά σου ἀδελφε μου. Μὴ στενοχωρῆσαι διόλου γιὰ μένα. Εἶπα μὰς καὶ μοῦ φύγετε

τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ ἦλθα ἀπὸ νομίσ.

— Ὅταν ὁ ἀνὴρ ἔτελει τὴν δουλειά του ἀπὸ κοντὰ ὁ εὐγενής. Ἦθελε νὰ πάῃ σὸ σπῆτι τοῦ ὁ πρώτος. Ἀπὸ κοντὰ ὁ δεύτερος. Ἐφτάσαν μαζί. Ἐχαιρέτησαν τὴν κυρία καὶ ἐπερίμενε νὰ ντυθῶν. Ἐν τῷ μεταξύ ἀνελύετο εἰς περιποιήσεις.

— Νὰ ντυθῇτε καλὰ μαντάμ.
— Γιατί;
— Κάνει λιγάκι ψυχρὸς. Καὶ τὰ βράδυα αὐτὰ ξέρετε εἶναι ἀτίμα. Τὴν ἀρπάξῃς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.
— Ἐγὼ εἶπα ὑστερὰ στὸν κύριο;
— Βήχεις Νικολάκη;
— Μὰ δὲν ἔδωξα.
— Βήχεις ἀδελφε μου... Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ πάρῃς ἓνα ζεστό. Ἀν ἔδαζες μά-

Ἐξήτησε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πινάκι.

λιστα, καὶ ἓνα ἐλαφρὸ παλτὸ θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερα. Τὸς ἐπείρε ὥσπου νὰ βροῦν ἀπὸ, τὸ σπῆτι. Ἐφώνησε ταξί. Ἐτοιμάσθηκε νὰ μπηῇ μέσα τὸ ζεῦγος ἀλλὰ ὁ εὐγενὴς ἀνὴρ διέπιστωση τὴν τελευταίαν στιγμήν ὅτι ἦταν αἰσχος τὸ ταξί.

— Φύγε σωφῆρ.
— Γιατί κύριος.
— Ταξί εἶν' αὐτὸ γιὰ βοδάμαξα! Μὲ συγχωρεῖτε μαντάμ ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πάω μὲ τέτοιο ταξί.

Ἐφύγε ὁ σωφῆρ ὑβρίζων. Παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ γίνῃ καὶ καυγᾶς. Ἐφώνησε καὶ δεύτερο ταξί. Ἐπῆγαν μέσα καὶ οἱ τρεῖς. Ἀλλὰ προτοῦ ξεκινήσῃ τὸ περιποιητικὸς ἀνὴρ ἀντελήφθη ὅτι οἱ σούστες τοῦ καναπέ ἦταν σὲ ἐλαστικὴν κατάστασιν.

— Ἀπα-πα-πα! Κατεβαίνουμε!
— Γιατί;
— Ταξί εἶναι αὐτό; Ὁλ σὰς ταραξῇ...
— Δὲν πειράζει, ἀδελφε.
— Ἀπα-πα-πα! Χαθῆκαν τὰ ταξί ἀπὸ τὸν κόσμον;
Τοὺς ὑποχρέωσε νὰ κατεβῶν. Καὶ ἔ-

νῶ ὁ σωφῆρ ἀπεμακρύνετο ὑβρίζων καὶ ἐνῶ τὸ ζεῦγος ἀρχίσε ν' ἀδμονῇ ἐφώνησε τρίτο ταξί καὶ πῆγαν ἐπὶ τέλους στὴν ταβέρνα.

— Ἐκαθήσαμε κ. πρόεδρε.

— Παρακάτω.

— Κι' ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀρχίσε ἡ μεγάλη τραγωδία. Μὰς ἐπείρε. Σὰς ἀρεῖς τοῦτο; Πῶς, καλὸ εἶναι ἔλεγα ἔρεσαι τοῦτο; Πῶς, καλὸ εἶναι ἐκεῖνο; Πῶς γώ. Μήπως σὰς ἀρεῖς ἐκεῖνο; Ἀπα-καλὸ εἶναι ἔλεγα ἡ γυναῖκα μου. Ἀπα-πα ἀπαντοῦσε ἔξαλλος. Ἐρεῖς τί εἶν' αὐτοὶ οἱ ταβερνιάρηδες; Ἀποδοῦνται! Ἐν αὐτοὶ οἱ ταβερνιάρηδες; Ἀποδοῦνται! Ἐρχόν-τέλει ἐδώσαμε τὴς παραγγελίες. Ἐρχόν-τουςαν τὰ φαγητὰ. Μόλις ὅμως ἐκάνανε νὰ φάμε ἐτιναζόταν ἀπάνω. Πά-πα-πα! Γκαρσοῦδὸδὸν, πάρτο πίσω αὐτὸ τὸ πιάτο. Κι' ἐφώνησε. Παληολωποδοῦνται! Παραγγείλαμε παιδάκια. Μὰς ἐθέρψε ἡ πείνα. Ἀρπάξῃς τὰ παιδάκια ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς γυναίκας μου, παίρνει τὸ πιάτο ἀπὸ μπροστά μου, ξαναβάλλει τὴς φωνῆς. Γκαρσοῦδὸδὸν! Πάρτο ἀπὸ δῶ! Νὰ τῆς ψή-σῃς καλὰ τὴς μπριζόλες, δὲν κάθονται σκυλιὰ στὸ τραπέζι σου. Ἀνθρώποι εἶναι. Τοῦ ἔλεγα ἐγώ. ὅτι εἶναι θαυμάσιες οἱ μπριζόλες, τοῦ χάκου τοῦ ἔλεγε ἡ γυναῖκα μου τὰ ἴδια. Ἐπέμενε. Ἐπῆγαν τὰ πιάτα ἀπὸ μπροστά μας κι' ἐμεῖς τὰ βλέπαμε νὰ ἀπομακρύνονται μὲ θλίψιν καὶ ἀγανάκτησιν.

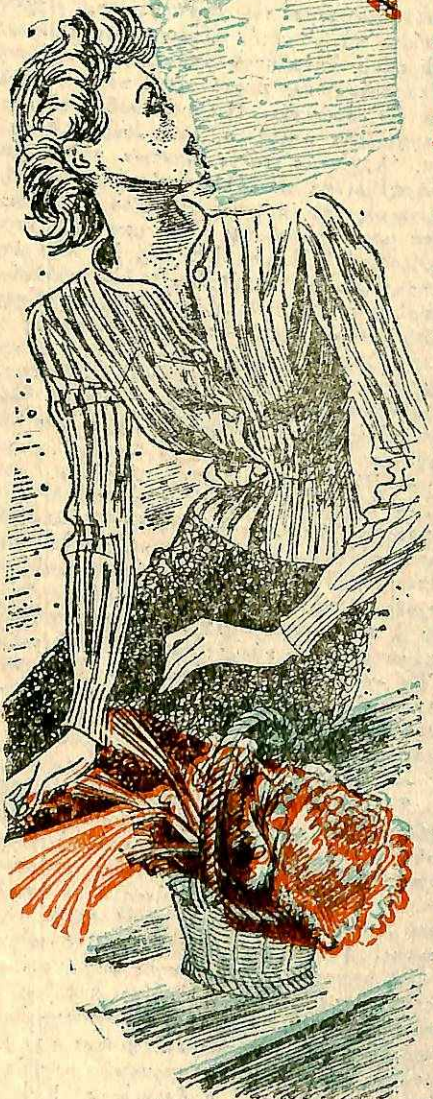
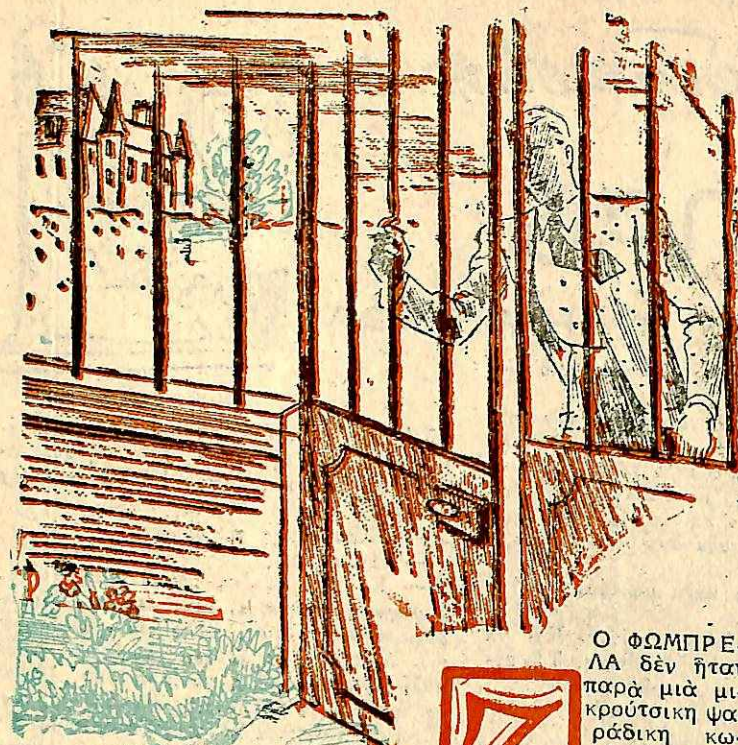
— Ἐν τέλει.
— Εἶχαμε λυσάξει τῆς πείνας κ. πρόεδρε. Στὰ μέσα τοῦ γεύματος ὅμως, ἔκανε ἄλλο ἓνα φοβερὸ καυγᾶ ὅτι δὲν μὰς ἐπεριποιῶντο καλὰ, ὥστε ἔγαλασε ὁ κύριος. Ἀρπάχθηκε μὲ τὸ γκαρσόνι. Ἦλθε ὁ καταστηματούχος. Ἐσπῆχθη ἔ-πάνω ὅλος ὁ κόσμος καὶ μὰς κύταζε. Ἐν τέλει ἐδῶμασε τόσο πολὺ ὥστε μὰς παρακάλεσε στὴ μέση τοῦ γεύματος νὰ σηκωθῶμε νὰ πάμε εἰς ἄλλη ταβέρνα νὰ μὰς περιποιηθῇ καλύτερα.

— Λοιπὸν;
Τί νὰ κάνουμε; Εἶχαμε γίνῃ ρεζίλι πλέον. Δὲν μπορούσαμε νὰ μείνουμε. Ἐφύγαμε ὑπὸ τοὺς ψιθύρους καὶ τὰ εἰσωνικά σχόλια τοῦ κόσμου. Καὶ τώρα ὁ κύριος αὐτὸς ὑπέβαλε μῆνυσιν ἐναντίον τοῦ ταβερνιάρη καὶ μὰς ἐκάλεσε ὡς μάρτυρας. Δὲν φαίει ὁ ταβερνιάρης κύριος.

Ὁ μνηστὴς εὐγενέστατος καὶ περιποιητικώτατος ἀνὴρ ὅμως ἄναυδος ἀπὸ τὴν κατάθεσιν αὐτῇ. Ὁ εἰσαγγελεὺς ποὺ εἶ ἀρχὴς ἐξήτησε ἐπὶ πινάκι τὴν κεφαλὴν τοῦ καταστηματούχου, μετέβαλε ἀπόψε. Ἀθῶος ὁ ταβερνιάρης. Καὶ ὁ περιποιητικὸς ἀνὴρ ἀπόλεσε ἐπὶ τέλους τὴν εὐγένειάν του καὶ ἐγύρισε στὸν κύριο Νικολάκη:

— Φταίω ἐγὼ ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ κάνω τὸ τραπέζι καὶ νὰ σε περιποιηθῶ. Τέ-τοιο γουρουνὶ ποὺ εἶσαι...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ
ΑΛΙΣ ΤΑΡΠΕΝ

Ο ΦΩΜΠΡΕ-
ΛΑ δεν ήταν
παρά μία μι-
κροϋτοική φα-
ράδικη κω-
μόπολις την
ἐποχή που ο
διοικητής Ρού,
ἀναγκάστη-
κε νὰ ἀπο-
συρῆ τῆς ὑ-
πηρεσίας του
διὰ λόγους ὑγείας καὶ νὰ
μείνῃ ἐκεῖ. Ἀγόρασε τὸ
«Ἴφ» μιά ἀγροτική, ἀλ-
λὰ κομψὴ ἐπισκευὴ καὶ
γιὰ καιρὸ, αὐτὸς καὶ ἡ
οικογενεὶά του ἦσαν οἱ
μόνοι παριζιάνοι που ζωή-
ρευαν μετ' τὴν παρουσία
τους τὸν τόπο.

Σὲ λίγο, ὅμως, τὰ πρά-
γματα ἄλλαξαν. Ἡ σνο-
μπάρια καὶ ἡ ἀριστοκρα-
τία ἐξήλεσαν τὴν παλιὰ
αὐτὴ γωνίτσα ποῦχε τό-
σο ὁμορφὰ ἡλιοβασιλέμ-
ματα καὶ τόσο ὑπέροχα
δελινα.

Ἔτσι ἀπὸ τὴ μιά μέρα
στὴν ἄλλη, ξεφύτρωσαν
παντοῦ, ἀπρόοπτα σὰν τὰ
μανιτάρια, εἴλλες περη-
φανες καὶ πολυτελεῖς καὶ
τὸ στενὸ δρομάκι τοῦ χω-
ριοῦ ἔνινε μιά ἀφ' αὐτοῦ
στρωμένη πλατεῖα λεω-
φόρος, μετ' πλατάνια καὶ
λεῶκες ἀπὸ τὶς δυὸ με-
ριές.

Μέσα στὴν τόση πολυ-
τέλεια, τὸ «Ἴφ» φαινό-
ταν ταπεινούλι καὶ ἀσχη-
μαντὸ. Ἡ κυρία Ρού, ἡ
ὁποία εἶχε ζήσει ὡς το-
τε μὴ ἥσυχη, νοικοκυρε-
μένη ἀσκήνη ζωὴ, στενο-
χωριόταν ἀπ' ὅλα αὐτά.
Μετ' οὓς Ντυπὸν ἀπὸ τὴ
μιά μεριά, μετ' τὴν πρίν-
τα, τὸ αὐτοκίνητό τους,
καὶ τοὺς ὑπηρετὰς τους
μετ' τὴν λιβόρα, καὶ τοὺς
Σάλτερ ἀπὸ τὴν ἄλλη,
ποὺ ὁ ψηλὸς πυργίσκος
τῆς βίλλας τους φαίνονταν
σὰν νὰ ἀπειλοῦσε τὸν οὐ-
ρανὸ. Ἐνοιῶθε νὰ πνίγε-
ται. Ἐπειτα ἦταν καὶ τὸ
μέλλον τῶν κοριτσιῶν
τῆς ποὺ τὴν ἀπασχολοῦ-

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥΝΟ

σε τὸ καινούργιο αὐτὸ περιβάλλον. Ἡ Μάρθα εἶχε
πάψει πιά νὰ εἶναι κοριτσόπουλο καὶ ἡ κυρία Ρού ἀ-
νησυχόυσε μετ' τὴ σκέψη πὼς ὁ Πῶλ Σάλτερ θὰ ἐρχό-
ταν νὰ περάσῃ τὶς διακοπές του ἐδῶ καὶ ὅτι ἦταν εἰ-
κόσι δυὸ ἐτῶν καὶ αὐτός.

—Καλημέρα, Μάρθα! ἐφώναξε ὁ Πῶλ, σπρώχνον-
τας τὸ πορτάκι τοῦ κήπου.

Ἡ Μάρθα ἦταν σκυμμένη καὶ μάζευε χόρτα ἀπ'
τὸ λαχανόκηπο. Ὅταν ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ
εἶδε τὸ ψηλὸ καὶ καλοδεμένο παλληκάρι ποὺ στεκό-
ταν μπροστά της, δυσκολευότανε στὴν ἀρχὴ νὰ πι-
στέψῃ ὅτι ἐβλεπε τὸν παλιὸ παιδικὸ της φίλο. Ἦταν
σὰν νὰ ἔχε πάψῃ ἀπότομα νὰναὶ ὁ Πῶλ, ὁ δειλὸς καὶ ἀ-
δέξιος ἐκεῖνος μαθητὴς, καὶ νὰ ἦ γινῇ ὁ πρίγκιψ
τῶν ὀνείρων της μετ' σάρκα καὶ ὀστά! Καὶ τότε ἐνοι-
ῶσε κάποια λύπη νὰ τὴν πλημμυρίζῃ, γιὰ τὴν ἦταν
ὁμορφὴ αὐτὴ σὰν τὴν Λουλοῦ, τὴ μικρότερή της ἀ-
δελφή, καὶ γιὰ τὴν ἀπὸ τὴν εἶχε βρῇ ἀτημέλητη, με-
μάλια ἀκατάστατα καὶ μάγουλα κατακόκκινα.

—Ἐσὺ εἶσαι, Πῶλ; Ποῦ ἦσουν τόσο καιρὸ;
—Στὸ Μαρόκο, ἔκανα τὴ θητεία μου. Γιορτάζουμε
τὴν ἐπίστροφέ μου, τὴν Κυριακή. Ἡ μαμὰ δίνει χορὸ
στὶς «Τουρέλ». Θάρῃς; Ἦλθα νὰ σε προσκαλέσω ἐ-
γὼ ὁ ἴδιος, αὐτοπροσώπως.

—Χορὸ; ἔκανε διστακτικὰ ἡ Μάρθα. «Α... εὐχαρι-
στῶ... ναι, θάρῃ. Εὐχαριστῶ, Πῶλ!

Μισοκρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο, τὸν παρακο-
λουθοῦσε καθὼς ἀπομακρυνόταν μετ' βῆμα γρήγορο
καὶ ἐλαφρὸ. Ὅταν χάθηκε ἀπὸ μπρός της, ἔφερε τὸ
χέρι της στὸ μέτωπό της. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυ-
σκολία. Μὰ γιατί ἦταν τόσο ταραγμένη; Γιὰ τὴν ἐνοιῶθε
τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξῃ ἀπὸ πίσω του, νὰ τὸν ξανα-
δῇ... Ἐνας φόβος τῆς πλημμύριζε τὴν καρδιά. Γι'
αὐτὴν ἡ ἀγάπη ἦταν κάτι μεγάλο, κάτι σοβαρὸ, κάτι
ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ ἐξηρτάτο ὅλη της ἡ ζωὴ... Ἀν ὁ Πῶλ
δὲν ἀντιπροσώπευε παρὰ μόνον κατ' ἐπιφάνεια, τὸ ἱ-
δανικὸ της;

Ἡ Μάρθα δὲν εἶχε πᾶν ποτὲ σὲ χορὸ. Ἦθελε νὰ
εἶναι ὡραία, νὰ φορᾷ μιά τουαλέττα ὑπέροχη: νὰ
εἶναι ἀντάξια τοῦ Πῶλ. Ἡ ἀσπρη τουαλέττα ἀπὸ μου-
σελίνια ποὺ εἶχε ἀγοράσει, ἦταν χαριτωμένη. Ἀλλὰ
πανωφόρι; Τί θὰ ἔρριχνε πάνω της;... Ἦταν τρέλλας
ὅμως, Στοιχίζε τόσο ἀκριθὰ... Ὅταν ξανάδε ἐν τού-
τοις ἐκεῖνο τὸ μακρὺ βυσσινί βελούδινο μαντῶ, με-
τ' τὸ κέντημα ἀπὸ πέρλες στὸ λαϊμό, ἔτρεξε χωρὶς δι-
σταγμὸ καὶ σήκωσε ἀπ' τὸ Ταμιευτήριο ὅλες τὶς
οἰκονομίες.

—Τί θαῦμα ποὺ εἶναι! ἐφώναξε ἄμα τὸ εἶδε ἡ κυ-
ρία Ρού.

Ἐνοιῶθε τὴν ἀνάγκη νὰ ρωτήσῃ: «Πόσο τὸ πη-
ρες;» ἀλλὰ ἐσώπασε. Ἦξερε ὅτι στὴ ζωὴ μιᾶς γυ-
ναίκας ὑπάρχει πάντα μιά «τουαλέττα» ἀγορασμένη
ναῖς μὴ μὴν τρέλλας, γιὰ νὰ μαγευθῇ κάποιος. Ἀ-
σὲ μιά στιγμή τρέλλας, γιὰ λόγαριασμό τῆς Μάρθας. Ὁ Πῶλ
νατρίχιασε γιὰ λογαριασμό τῆς Μάρθας. Ὁ Πῶλ
Σάλτερ, ἦταν βέβαια περιφημὸ παιδί, ἀλλὰ ἦταν τό-
σο χαϊδεμένο, τόσο καλομαθημένο... θὰ συναντοῦσε
δυσκολίες τρομερές, τὴ στιγμή ποὺ θάλεγε ὅτι σκό-
πευε νὰ παντρευτῇ μιά φτωχὴ ἐπαρχιωτοπούλα.

Ἡ Μάρθα δὲν εἶχε φανταστῇ καν, τί θὰ πῇ «πολυ-
τέλεια», προτοῦ μὴ στὸ φωτολουσμένο χῶλ τῆς
«Τουρέλ».

Τὰ χρυσὰ μωσαϊκὰ, σκεπασμένα μετ' λευκὰ χαλιά,
οἱ μαρμάρινες κολόννες, τὰ πολύφωτα, οἱ καθρέφτες,
ὅλ' αὐτά, τὴν εἶχαν μαγεύσει. Κι' ἐστάθηκε ἀναπο-
φάσιστη στὴν εἴσοδο τοῦ χῶλ, χωρὶς νὰ φαντάζεται
πὼς παρουσίαζε ἕνα θέαμα ὑπέροχο, κατακόκκινη,
ὅπως ἦταν μέσα στὸ κατάσπρὸ φόντο.

Εὐτυχῶς, ὁ Πῶλ τὴν ἐβγαλε ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο. Μό-
λις τὴν εἶδε, τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε
στὴν πίστα. Μιά ὀρχήστρα ἀόρατη ἐπαίξε ἕνα βάλλε...
Ὁ ἀέρας ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν
ἀρώματα... Ὁ Πῶλ εἶχε σκύψει πρὸς τὸ μέρος της...
Ἐνοιῶθε τὴν ἀναπνοή του νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὸ μά-
γουλο.

—Ἀλλάξες πολὺ ἀπὸ τότε ποὺ σε ἔκανα νὰ κλά-
ψης, γιὰ τὴν σε βουτοῦσα στὸ μπάνιο, τῆς ψιθύρισε.
—Ἀν νομίζῃς ὅτι ἄλλαξα ἐπὶ τὰ βελτίω... τότε ἐ-
χαριστῶ.

Ἐκεῖνος γέλασε.

—Ποῦ ἦσουν τόσο καιρὸ;

—Στὸ Ἴφ!

—Γειτόνισά μου!... Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα ὅτι ἦσουν
στὸ Παρίσι καὶ ἔπαχνα νὰ σε βρῶ...

—Δὲν ξέρεις νὰ κυττάζῃς, ἀπλούστατα... Ἡ μάλλον
ἴσως νὰ φοβόσουν μὴ σε «φάω»... στὰ ἑκατὸ μέτρα...

Γέλασαν καὶ οἱ δυὸ. Τὶ ἐλαφρὸ ποὺ ἐνοιῶθε τὸ κομ-
μὶ της ἡ Μάρθα. Τὸ κάθε τί τῆς φαίνονταν τόσο ἀπλό,
τόσο καθαρὸ, τόσο ὑπέροχο... Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι
τὸν γινώριζε ἀπὸ πάντα τὸν Πῶλ καὶ ὅμως δὲν εἶχαν
ἀλλάξει οὔτε εἰκοσι λόγια, ἀλλὰ τὸ ἀπαλὸ σφίξιμο
τοῦ χεριοῦ του ἦταν σὰν μιά ἐγκάρδια συγκατάθεσις
στὴν βουδὴ τους συμφωνία.

Ἐχόρεψαν ὅλους τοὺς χοροὺς σχεδὸν μαζί. Οἱ ἄλ-
λοι καλεσμένοι τοὺς κύταξαν καὶ χαμογελοῦσαν μετ'
συμπάθεια. Ἡ κυρία Σάλτερ χαμογελοῦσε κι' αὐτὴ.
Κανεὶς ὅμως δὲν φαίνονταν νὰ τοὺς προσέχῃ.

Ἐπὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖο φῶς, ὁ Πῶλ τὴν πῆγε
στὴν ταράτσα. Τὶ γλυκεῖα ποὺ ἦταν ἡ βραδυὰ. Καὶ
πέρα, τὸ χωριὸ ὁλόκληρο κοιμόταν κάτω ἀπὸ τὶς
σκοτεινὲς σκιὰς τῶν ἐλάτων... Στὸ βάθος, ὁ φάρος ἀ-
γρυπνοῦσε...

—Τί ὡραία ποὺ εἶναι! ἔκανε ἡ Μάρθα.
Ἀνατρίχιασε. Ὁ Πῶλ τὴν ἐσκέπασε μετ' τὸ βαρὺ
τῆς πανωφόρι.

—Ναί, ὅταν δὲν εἶναι μόνος κανεὶς. Στὸ Μαρόκο
πολλὰς φορὲς ὑπέφερα... Μάρθα, ἀγαπημένη μου,
πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ σε ξαναδῶ... Εἶσαι ἐλεύθερη
αὐριο βράδυ...

Ἡ Μάρθα χαμογέλασε εἰρωνικά. Ἀν ἤξερε... Στὸ
Ἴφ οἱ προσκλήσεις ἦσαν τόσο σπάνιες...

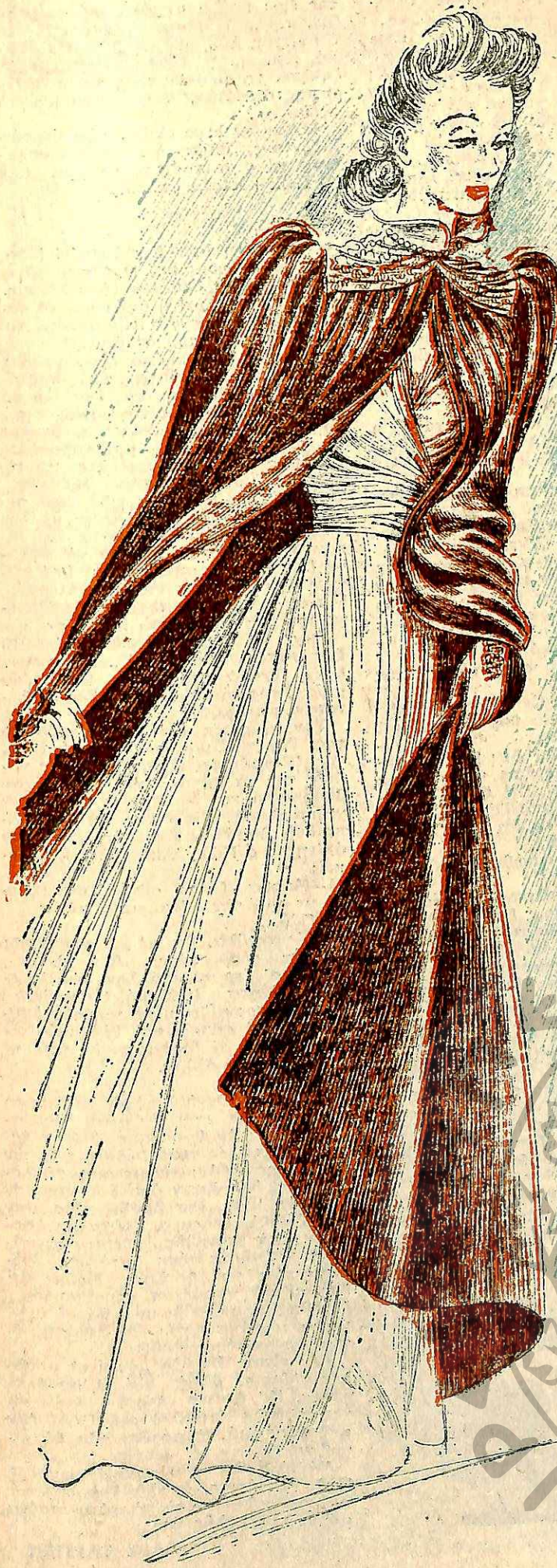
—Θὰ πάμε στοὺς Κλαμπὲρ νὰ χορέψουμε καὶ τὴν
ἐπομένη στοὺς Μαλάρ.

Ἐκεῖνη τοῦ εἶπε ὅτι δὲν τοὺς ἤξερε, αὐτὸς ὅμως,
τὴν καθυσόχασε.

—Μπᾶ, δὲν βαρύνεσαι... Τί σημασία ἔχει; Θὰ σε συ-
νοδεύω ἐγὼ... Δὲν φτάνει;

Ἀλλὰ δὲν φαίνονταν νὰ καταλαβαίνει ὅτι ἀνάμεσα
στὸ Ἴφ καὶ στοὺς Τουρέλ ὑπῆρχε ἕνα ὁλόκληρο χά-
σμα.

Μάρθα ἐκεῖνο τὸ βράδυ γύρισε ἀργότερα ἀπ' τὸ
συνηθισμένο σπίτι της. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ροδίζει
πιά. Στὴν ἐξοχὴ τὰ κοκόρια λαλοῦσαν. Μετ' μιά
βαρεῖα χειρονομία, ἔκανε νὰ πετάξῃ τὸ μαντῶ της.
Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή τὸ ἄρπασε καὶ τὸ σφίξε
αὐτὸ στήθος της. Αὐτὸ τῆς εἶχε φέρε γούρι. Σ'
ἀγρία στὸ στήθος της. Αὐτὸ τῆς εἶχε φέρε γούρι. Σ'
αὐτὸ ὥφειλε τὴν ἀνέλπιστη εὐτυχία της... Μιά βδομά-
δα εὐτυχίας... Αὐριο ὁ Πῶλ θὰ ἔφτανε. Ἀλλὰ τί μ'
αὐτό; «Θὰ τὸν ἀγαπᾷ πάντα!» ψιθύριζε. Καὶ ἐκεῖ-
νος, νὰ τὴν ἀγοποῦσε τάχα ὅσο αὐτὴ; Τὸ ἤλπιζε,
νὰ τὴν ἀγοποῦσε. Λίγο πρὶν στὸ πορτάκι τοῦ
ἀλλὰ δὲν τὸ πίστευε. Λίγο πρὶν στὸ πορτάκι τοῦ
περιβολοῦ τῆς μπρός, τὴν εἶχε φιλήσει... Ἀγαπᾷ-
λα... τί ὁμορφὴ ποὺ εἶσαι! τῆς εἶχε πῇ. «Πρὸ παντὸς
κύτταξέ νὰ μὴν ἀλλάξῃς... Θὰ ξανάρθω τὸ καλοκαί-
ρι... Νὰ με σκέπτεσαι... Νὰ μὴ με ξεχάσῃς...» Καὶ τοῦ

χε άποκριθή: «Δέν θά σέ ξεχάσω ποτέ!»

μα ήρθε τὸ καλοκαίρι, ἡ Λουλουὶ δὲν δέχτηκε πρόσκληση γιὰ τὸν ἐναρκτήριο χορὸ στὶς Τουρέλ. Κι' αὐτὸ τὴ γέμιζε ἀπελπισία, γιατί νόμιζε ὅτι ἦταν ὥρα τῆς νὰ βγῇ στὸν κόσμο.

—Φοβάσαι μὴ σέ ἐπισκιάσω... ἔλεγε εἰρωνικά. «Αν νομίζεις ὅτι ὁ Πῶλ σέ λογαριάζει... Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα μὲ κῦτταζε καθὼς ἤμουνα στὸ περίβολο καὶ μοῦ πέταξε ἓνα φίλι.

Στὸν γειτονικὸ κήπο ἐπικρατοῦσε ἓνα συνεχὲς πῆγαινε-ἔλα τῶν ἐργατῶν ποὺ ἐτοιμάζαν τὸν τόπο γιὰ τὴν γιορτῇ. Κρεμοῦσαν στὰ δέντρα φανοράκια, ἐβάζαν καθίσματα, ἐφτιχίαν διαφόρους φωτεινοὺς συνδυασμούς... Ἀλλὰ τὴν Μάρθα τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν τὴν ἐνδιέφερε. Δὲν σκεφτόταν παρὰ τὸν Πῶλ... Τὸ φίλι ποὺ εἶχαν ἀλλάξει τὸ βράδυ τοῦ χωρισμοῦ τους. Τὴν πολυτέλεια τῶν Τουρέλ. Μὰ τὴν μισοῦσε μέσ' στὸ ὑποσυνείδητό της.

—Θάπρεπε νάχης φτιάξῃ καινούργιο φουστάνι! τῆς ἔλεγε ἡ μαμὰ της, τὴν ὥρα ποὺ τὴν βοηθοῦσε νὰ ντυθῇ. Αὐτὸ τὸ ἄσπρο φουστάνι τὸ παρὰφόρεσες! Νὰ κάνης τόσο οικονομία γιὰ τὴν Λουλου... Μὰ εἶναι τρέλλα...

Ἡ Λουλου, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν παρῶσα ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, δὲν συγκινηθῆκε καθόλου ἀπ' αὐτό...

—Μ' ἀρέσει τὸ πανωφόρι σου! αὐτὸ βρῆκε μόνο νὰ πῇ. Εἶναι τὸ μόνο ὠραίο πράγμα ποὺ ἔχεις... Καὶ μένα, μοῦ πᾶει τόσο ὁμορφα τὸ κόκκινο...

—Μπᾶ... μὴν τὸ ἐλπίζεις... Εἶναι τὸ μόνο πράγμα ποὺ δὲν θά σοῦ δώσω ποτέ...

Καὶ ἡ Μάρθα σηκώθηκε καὶ ἔφυγε, ἀφήνοντας τὴν ἀδελφὴ της σὺζυλη.

Ἀλλὰ δὲν ἔλειψε πολὺ... Σὲ λίγο γύρισε καὶ χωρὶς νὰ μιλήσῃ σὲ κανέναν, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, ρίχτηκε στὸ κρεβάτι της καὶ ἀναλυθῆκε σὲ λυγμούς.

—ὦ, μαμὰ... δὲν χόρεψε οὔτε μια φορὰ μαζὶ μου... Σηκώθηκα καὶ ἔφυγα... Εἶναι φοβερό... Χόρευε ὅλο μ' ἓνα κοριτσόπουλο ἀπὸ τὸ Παρίσι... Μαμὰ... ἂν ἤξερες... ἂν ἤξερες τί δυστυχισμένη ποὺ εἰμαι...

Ἡ κυρία Ροὺ ἐγχαίδευε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά τῆς κόρης της.

—Ἐλα... ἡσύχασε... Δὲν εἶναι τόσο σοβαρὰ αὐτὰ τὰ πράγματα... Θὰ συνέλθεις... θὰ δῆς...

Τί ἄλλο νὰ τῆς ἔλεγε; Ἦταν ἡ ἱστορία τῆς κόρης τῆς τόσο συνηθισμένη... καὶ παλαιά, τόσο παλαιά... ὅσο ὁ κόσμος... Τὴν εἶχε φιλήσει τότε ποὺ ἀνθίζαν τὰ ρόδα καὶ ὅταν μαράθηκαν τὴν ξεχάσει... Ἔτσι δὲν γίνεται πάντα;

Ἡ Μάρθα, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα, ζοῦσε ὀλότελα μηχανικά, διάβαινε τὴ ζωὴ της σὰν αὐτόματο. Πέρασε τὸ φθινόπωρο, ὕστερα ἦλθε ὁ χειμώνας... καὶ αὐτὴ ἦταν μέσα στὸ σπῆτι τῆς πάντα, ριγμένη στὴ δουλειά... χαμογελώντας καὶ ἐξυπηρετώντας ὅλους μὲ τὴν ἰδια πάντα προθυμία...

Ὅσον ἀπορᾶ τὴν Λουλου... ἡ Μάρθα τῆς ἔκανε ὅλα τὰ καπρίτσια της... ἔτσι, θάλεγε κανεὶς ὅτι ἐκδικόταν, εὐχαριστιόταν γιὰ τὶς ἐπιτυχίες τῆς ἀδελφῆς της.

Μιά μέρα ἡ μικρὴ τῆς εἶπε ξεφυλίζοντας κάποιο περιοδικὸ μῦθος.

—Ξέρεις, Μάρθα, εἶδα τὸν Πῶλ Σάλτερ στὸ Καζίνο... Εἶναι περίφημος τύπος. Ἐνα χρόνο γύριζε ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔφερε τῶρα ἐδῶ γιὰ τὸν παντρεψ... Λες ὅτι ἔπαψε νὰ κυττάξῃ τὶς γυναῖκες... Γιὰ σκέψου... Ἡ Ζάν ὅμως μοῦ εἶπε ὅτι τοῦ ἀρέσκει... Ἀν ἦταν ἀλήθεια... ἔχει τόσα λεπτὰ... Ἀλήθεια... θὰ πᾶς στὸ σπῆτι τοῦ ἀπὸψε;

—Θεέ μου... δουλειά, ὅλο δουλειά! Δὲν ἐβαρέθηκα πιά; Γιατί δὲν θέλησες νὰ παντρευτῆς τὸν τραπέζιτῃ ποὺ σέ ζήτησε; Θαρρῶ γὰς θάταν προτιμότερο νὰ εἶσαι γυναῖκα του, ἀντὶ δακτυλογράφος του... Ἀ... τὸ ξεχάσα... κάνε μου μιὰ χαρη, Μάρθα... Δανεινέ μου τὸ βελουδινο μαντῶ σου... γι' ἀπόψε...

—Καὶ δὲν τὸ παίρνεις; ἔκανε βαρυεστημένα ἡ Μάρθα.

Τὸ βράδυ στὸ σαλόνι τοῦ χοροῦ ἡ Λουλου εἶχε ἀναστατώσει τὸ σύμπαν μὲ τὶς φωνές της καὶ τὶς τρέλλες της.

Χωρὶς νὰ ντρέπεται κανέναν, ἀρπαζέ τὸν Πῶλ ἀπὸ τὸ χέρι σὲ μιὰ στιγμῇ καὶ τὸν παρέσυρε στὸν κήπο, σ' ἓνα μέρος ποὺ ἦταν σκοτεινὰ.

Ὁ Πῶλ ἐκάθισε σ' ἓνα παγκάκι καὶ τὴν ἔβλεπε νὰ καθίσῃ κι' αὐτὴν δίπλα του. Ὑστερα ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της, τόσο ποὺ ἡ Λουλου νόμιζε ὅτι θὰ τὴν φιλοῦσε... ἀλλὰ ὄχι... δὲν ἦταν αὐτό... κῦτταξε κάτι στὴν σιλουέττα της ποὺ φαινόταν νὰ τὸν ἐνδιαιεῖ.

—Εἶναι τὸ μαντῶ τῆς ἀδελφῆς σας, εἶπε αὐτός, τὸ θυμᾶμαι. Γιατί δὲν ἦοθε καὶ αὐτὴ;

—ὦ... ἡ Μάρθα... Δὲν βγαίνει ποτέ... Εἶναι πεισματάρης καὶ σοβαρὴ σὰν γεροντοκόρη... Ἡ ἀρετὴ προσηγοποιημένη... Ἐργάζεται, ὅλο ἐργάζεται... Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὴν νοιώθω αὐτὴ τὴ ζωή...

—Καὶ πῶς τὴν νοιώθετε ἐσεῖς τὴν ζωή;

—Πῶς; Ἐλάτε τώρα... κάνετε πῶς δὲν καταλαβαίνετε... Μὰ θάθελα νὰ ζῆσω ἔντονα... Νὰ ταξιδεύω... Νὰ γλεντῶ... Πρέπει νὰ ζῇ κανεὶς τὰ νεῖατά του, δὲν συμφωνεῖτε;

Ἀλλὰ ὁ Πῶλ δὲν βιάστηκε καθόλου νὰ ἀπαντήσῃ. Καὶ ἡ Λουλου κινεῖται ὅτι εἶχε κάνει γκάφα μιλώντας του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος της.

Ἡ Μάρθα θὰ μπορούσε νὰ ζῇ ὑπέροχη ζωή. Νομίζετε πῶς εἶναι ἀσήμαντη; Τώρα τελευταία τὴν ζήτησε εἰς γάμον ὁ διευθυντῆς της... Κι' ὅμως αὐτὴ ἀκινήθηκε!

—Ἀρνῆθηκε; Παράξενο... Γιατί; ἔκανε ὁ Πῶλ ἀφηρημένα.

—Καὶ βέβαια παράξενο... Σκέφτονται πολλὰς φορὲς ὅτι θὰ πρέπει νὰ τῆς συνέλθῃ καὶ πολλὰ σοβαρό... Πιστεύω μάλιστα ὅτι τὸ μαντῶ

της ἔχει παίξει μεγάλο ρόλο στὴν ζωὴ της... Ἡ Μάρθα εἶναι γενναῖο-δωρη... πολὺ... μ' ἀγαπᾷ ἐξαιρετικά. Καὶ ὅμως... ὅσες φορὲς τῆς εἶχα ζητήσει νὰ μοῦ δανείσῃ τὸ πανωφόρι τῆς ἀρνιόταν, ἐνῶ τώρα μοῦ τὸ ἔδωκε...

Ὅταν σὲ λίγο οἱ δυὸ νέοι στροβιλίζονταν, ἄδικα ἡ Λουλου προσπαθῆσε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ὁ Πῶλ κῦτταξε ἄλλοῦ...

Ἡ ἐπομένη ἦταν Σάββατο. Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιγύουσα δουλειά νὰ τελειώσῃ, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ σπῆτι καὶ νὰ κατοποιήσῃ τὰ ρούχα. Τῆς ἀρέσαν πολὺ οἱ δουλειὲς τοῦ σπῆτιοῦ...

Ἡ μεγάλη ντουλάπα ἦταν γεμάτη ἓνα σωρὸ πράγματα... Πῶς τῆς ἀρεσε τῆς Μάρθας νὰ σκαλίσῃ τὸ πλοῦτῃ αὐτὰ τῆς οἰκογενείας της... Μεγάλες στίβες σεντόνια, δεμένα μὲ ροζ κορδέλλες, μαξιλαροθήκες γαρνιρισμένες μὲ δαντέλλες, μαντήλια ποὺ μοσχοβολοῦσαν λεβάντα...

Στὸ ἀπάνω χώρισμα εἶδε κάτι πεταγισμένους μικρὲς, κεντημένες μὲ λαγουδάκια καὶ κοτοπουλάκια καὶ διερωτήθηκε γιατί τάχα νὰ τὰ φύλαγε ὅλα αὐτὰ ἡ μητέρα της; Γιὰ κείνους ποὺ θὰ γεννιόνταν ἀργότερα;... Γιὰ τὰ ἐννόνια της; Ἡ Μάρθα ἐνοίωσε ἓνα κόμπο στὸ λαιμό της...

Ἀχ! νὰ μπορούσε νάχε κι' αὐτὴ ἓνα σπιτάκι δικό της!... Νάχη παιδιά τοῦ Πῶλ... Ὁδῶσαν ὡραία ὅπως αὐτός... Ἀλλὰ δὲν θὰ γινόνταν ποτέ αὐτό...

Τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν ρεμβασμὸ της, ἓνα τριεῖμο τοῦ παρκέ, πίσω της. Ἐσκούτισε μὲ τὴν ἀκρὴ τῆς πυδίας της τὰ μάτια της ποὺ εἶχαν βουρκώσει καὶ ἐστράφηκε ἐτοιμὴ νὰ χαμογελάσῃ. Πίσω της, σὲ ἀπόσταση δυὸ βημάτων ἀκριβῶς, στεκόταν ἀκίνητος ὁ Πῶλ. Ἀπὸ πότε ἦταν ἐκεῖ;

—Μάρθα, ἔκανε αὐτός, συγχώρεσέ με γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου...

—Πῶλ...

—Ἀγαποῦλα, θὰ μὲ συγχωήσεις; Ἦσουν τόσο νέος... Δὲν ἤξερα... Ζοῦσα σ' ἓνα περιβάλλον γεμάτο ἐπιπολαϊότητα... ἐγωισμό... Ὁ καθένας σ' αὐτὸ φροντίζει μόνο νὰ τὸν ἐαυτοῦ του. Σὲ σπῆτι ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ προσφέρω τί διαφορετικὴ ποὺ ἦσουν ἀπὸ τὶς ἄλλες.

—Μὰ Πῶλ...

—Ὅταν ἦθε ἡ Λουλου στὸ χορὸ μὲ τὸ μαντῶ σου, τὰ μάτια μου ἀνοίξαν, ὡς ἐκ θαύματος. Ἦταν τόσο προκλητικὴ, τόσο βέβαιη γιὰ τὸν ἑαυτοῦ της... Οἱ κινήσεις της, τὰ λόγια της, ὅλα ἦσαν ὑπολογισμένα ἀπὸ πλῆθος. Ἐσὺ. Ἐνα βράδυ ἴδιο, σὰν τὸ χθεσινὸ, ἔτορμες, ἐδίσταζες, φοβόσουν νὰ κουνήθῃς... Μέσα στὰ ὑδρία σου ὤπῃνε τόσο ἀγνότης... Ριγῆσα τότε τὴν Λουλου... Μοῦπε ὅτι εἶναι μιὰ πασάρενη γεροντοκόρη...

Μάρθα... ἀνυπερβόδι μου, ἂν μὲ συνωχώσεις τόσα ποτὲ! Ὁ ξεχάσης δὲ τι ἀγνοῖς τόσο νύχθω!...

Δὲν εἶναι βουβὴς μόνον οἱ μενᾶλες θλίψεις, ἀλλὰ καὶ οἱ μενᾶλες χαρές. Στὴν ἀφῆρη ἔτορξε καὶ ὀργιστικὴ στὴν ἀνκαλιὰ τοῦ Πῶλ. Δὲν μπορούσε πιά. Θαρρῶδες πῶς θὰ λιποψιχήσει...

Μὲ τὴν νύκτα τοῦ τοῦ ἔτρεψαν, ὁ Πῶλ ἐπικύπησε ἀπὸ τὰ δάκρυα πόνου καὶ μιλῶν ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα μάτια τῆς καλῆς του...

ΑΛΙΣ ΤΑΡΠΕΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
HERMAN ALANSON

Τὸ μυστήριον ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΑΤΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Βερνίλιος Ἐλσγουορθ Καίηστλ καὶ ἡ κόρη του Ἀδέλα, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι ὡς ἓνας μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ἡλικίας της, γιὰ τὶς ὁποῖες ἄφθονα τῆς παρέειχε τὰ μέσα ὁ πατέρας της. Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀφ' ὅτου ἡ κα Ἐλσγουορθ Καίηστλ εἶχε πεθάνει καὶ ἔτσι τὸ πένθος της δὲν ἐπεσκέια τὴν κατὰ τὰ φαινόμενα τουλάχιστον ἀνέφελη αὐτὴ οἰκογενειακὴ εὐτυχία. Εἶπαμε ἀκατὰ τὰ φαινόμενα γιατί κατὰ βάθος κάτι ἐδασιζέ τὴν Ἀδέλα. Μιὰ ἀκαθόριστὴ ὑπόψια τὴν εἶχε κυριεύσει ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, ὑπόψια ποὺ τὴν ἐγέννησε καὶ τὴν τροφοδοτοῦσε ἡ περιέργη γιὰ τὴν Ἀδέλα στάσι τοῦ πατέρα της, τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸ. Πραγματικὰ, ὁ κ. Ἐλσγουορθ Καίηστλ φαινόταν ἀπληροῦς ἀπὸ κάποια σοβαρὰ σκέψη. Κάτι τὸν τυραννοῦσε, κάτι τὸ ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν κόρη του. Ἦταν τώρα κάμποσος καιρὸς ποὺ οἱ ἐφημερίδες ἔκαμαν λόγο γιὰ κάποιον «Μυστηριώδη Γκραίηδ» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν γιατί παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς ἀστυνομίας ποὺ τὸν καταζητοῦσε, αὐτὸς παρέμεινε ἀσύλληπτος. Αὐτὸς ὁ κ. Γκραίηδ, ἐφέρετο ὡς συνένοχος ἐνὸς μεγάλου ἀπατεώματος τοῦ Ντάβιελ Φόρρεστερ ποὺ εἶχε πεθάνει καὶ ποὺ εἶχε ἀφήσει ἀπειρία θυμάτων πίσω του.

Δὲν ἤξερε ἡ Ἀδέλα γιατί ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε ἢ διάβαζε γιὰ τὸν κ. Γκραίηδ, ὁ νοῦς της πῆγαινε στὸ περίεργο καὶ μυστηριώδες γινῆμα, ὅπως τοῦ πατέρα της. Ἐνα πρωὶ ἡ Ἀδέλα δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς ὡραιότατης νέας, ἡ ὁποία παρουσιάστηκε σ' αὐτὴν ὡς Μίς Κόνγουοιη καὶ ἡ ὁποία τῆς εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της Ἀδέλας εἶχε μεγάλες στενοχωρίες. Προσέφερετο δὲ ἡ Μίς Κόνγουοιη νὰ ὁδηγήσῃ τὴν νέα σὲ κάποιον δορὰ Μόφφρετ ὁ ὁποῖος θὰ βοηθοῦσε τὸν πατέρα της νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν δύσκολη θέση του. Ἡ Ἀδέλα δέχεται. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ μυστηριώδη διαδρομὴ βρίσκεται μέσα σ' ἓνα πληθὺ σπῆτι μιᾶς ἀγνωστής τῆς συνοικίας. Ἐκεῖ τὴν κλειδώνουν μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο τὸ ὁποῖο σὲ λίγο πλημμυρίζει ἀπὸ ἓνα μυστηριώδες πρᾶσινο φῶς μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο, ἀθέατος τῆς υἱλάει ὁ δορὰ Μόφφρετ. Τῆς λέγει στὴν ἀρχὴ ποῖος εἶναι καὶ κατόπιν τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ κ. Γκραίηδ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ὅτι ἔχει στὴν κατοχὴ του τὶς ἀποδείξεις, ἡ Ἀδέλα, τρελ-

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

λὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸν πατέρα της. Αὐτὸς ὁμολογεῖ ἀλλὰ λέγει ὅτι ἐν ἀγνοία του παρεσύρθη ἀπὸ τὸν Φόρρεστερ. Στὸ τέλος ἀρνείται νὰ δεχθῇ τὴν πρόταση τῆς κόρης του νὰ φύγουν μακριὰ. Ἐπιστρέφοντας σπῆτι ἡ Ἀδέλα βρίσκει ἓνα σημεῖωμα μὲ τὴν ὑπογραφή Λωποδοῦτης Φάντασμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς κακοποιὸς τῆς δίνει ραντεβού γιὰ τὴν ἄλλη μέρα στὶς 3.20' στὸ Σέντραλ Πάρκ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς Σοῦμερ μελετοῦσε στὸ γραφεῖο του διαφόρους φακέλους, ὅταν δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν κάποιου μεσοκόπου ἀριστοκράτη τοῦ κ. Φέρρυμαν, ὁ ὁποῖος τοῦ παραπονεῖται γιὰ κάτι ὑποπτὸς ὁρῶντος καὶ γιὰ κάτι μυστηριώδες πρᾶσινο φῶς σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σπῆτια του, ὅπου ζοῦσε μαζὶ μὲ

—Ἡ δὲς Ἀδέλα Καίηστλ!...

τὴν γυναῖκα του. Ἡ κα Φέρρυμαν κατὰ πολὺ νεώτερα του, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει μιὰ μέρα ξαφνικά, πρὸ τριετίας. Ἐκείνη ὅμως τὴν ὥρα τηλεφωνοῦν στὸν Σοῦμερ ὅτι στὸ ἴδιο σπῆτι βρέθηκε τὸ πτώμα μιᾶς γυναίκας. Πηγαίνουν ἀμέσως ὅλοι ἐκεῖ καὶ βλέπουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς κας Φέρρυμαν. Ὁ Σοῦμερ ἀρχισε τὶς ἐρευνές του καὶ ὁ ντετέκτιβ τῆς Σκότλαντ Γουάρδ Κάμπ, τοῦ δείχνει ἓνα κομμάτι πρᾶσινο γυαλί ποὺ εἶχε βρῇ στὸ πτώμα. Ὁ Σοῦμερ πῆρε τὸ γυαλί καὶ τὸ κύταξε.

4ον

—**ΑΛΕΓΕ** κανεὶς, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅτι εἶναι ἀπὸ κρύσταλλο φακό ἡ τίποτε ἄλλου ὀπτικοῦ ἀντικειμένου.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, ἀρχηγέ. Τὸ πῶς περίεργο, ὅμως, εἶναι ὅτι εἶναι βαμμένο πρᾶσινο.

—Ναί, αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο, ἔκανε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς. Εἶναι βέβαια πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ φορᾶνε πρᾶσινα γυαλιά, ἀλλὰ...

Διεκόπη. Τύλιξε πάλι τὸ γυαλί μέσα στὸ χαρτί καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

—Θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ, συνεπέρανε καὶ αὐτό. Ὁ φονεὺς θὰ φοροῦσε ἱσῶς πρᾶσινα γυαλιά, τὰ ὁποῖα ἔσπασαν πάνω στὴν πάλιν μὲ τὸ θῆμα καὶ ἔξεχασε αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ τὰ θρύμματα ἐδῶ. Ρωτήσατε τὸν Ἀξελσον γι' αὐτό.

—Δὲν ξέρει κι' αὐτός ἀπὸ ποῦ προέρχεται. Βέβαια, ὡς ὅτι σκοπεῖ νὰ προσεγγίσει τὸ δωμάτιο μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα.

—Χμ... ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει...

Καὶ ὁ Σοῦμερ δὲν ἀπόσπασε τὴν φράση του. Εἶπε μονάχα μερικὲς λέξεις στὸ αὐτὸ τὸ νεαροῦ ἀστυνομικοῦ καὶ βγῆκε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ ἄλλα δωμάτια, μουρμουρίζοντας:

—Πρᾶσινο... Πρᾶσινο...

—**Εἶ**—

Ὁ πῶς περίεργο, ὅμως, ἀπ' ὅλα ἦταν γιὰ τὸν Σοῦμερ, τὸ γεγονός ὅτι τοῦ ἀνήγγειλαν τὸν φόνον λίγο μετὰ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Φέρρυμαν.

Ἡ σύμπτωσης αὐτὴ τοῦ φαινόταν ὑποπτή. Βέβαια, ὁ φόνος εἶχε προηγηθῇ κατὰ δέκα ἢ δώδεκα ὥρες τῆς ἐπίσκεψώς τοῦ κ. Φέρρυμαν, ἀλλὰ ὅπως δὲν ἔπρεπε, πῶς συνέβη ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸ νάρθῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅσα τοῦ εἶπε, καὶ τὴν ἴδια ἐκείνῃ ὥ-

ρα να ανάκαλυπτεται και το πτώμα της γυναίκας του;

«Ο Σούμερ διέτρεξε όλα τα δωμάτια του σπιτιού, χωρίς να βρή τίποτα το ενδιαφέρον. Διεισπύσας μονάχα ότι όλα ήταν έπιπλαμένα με γούστο και ότι παντού βασιλευσε απόλυτη τάξη. 'Εν τούτοις έλειπε από όλα η ατμόσφαιρα του σπιτιού. 'Η θλίψη, το κενόν, υπήρχε παντού. Για να ξαναζήσει το σπίτι έπρεπε να ξαναβεί ανθρώπους, ήλιο, αέρα... Να αντηχήση και πάλι από γέλια.

Καθώς γύριζε στα διάφορα δωμάτια ο Σούμερ, βρέθηκε σε μία μεγάλη αίθουσα γεμάτη βιβλία. Ήταν η βιβλιοθήκη του σπιτιού. Παντού βιβλία, που και που έργα τέχνης και μπιμπελό, που μαρτυρούσαν έκλεκτικότητα, γούστο. Βαθειχόταν πολύθρονες έδω και εκεί, έδειχναν ότι ο ιδιοκτήτης αγαπούσε την άνεση.

Μέσα στο εύρωγο αυτό δωμάτιο, ήταν ολιγώτερο αισθητή η θλίψη και η εγκατάλειψη. Κάτι σαν διαίσθηση, είπε του Σούμερ ότι το μεγάλο φωτεινό που ήταν κοντά στο τραπέζι, είχε τελευταίως μόλις χρησιμοποιηθεί. 'Ο διάσημος αστυνομικός κάθισε στην πολυθρόνα αυτή, απλώνοντας όσο πιο πολύ μπορούσε τα κοντά του πόδια και άφησε το βλέμμα του να πλανηθή δόλγυρα. Ήταν το δωμάτιο, μέσα στο οποίο συνέβαιναν τα παράξενα πράγματα που είχε αφηγήσει ο 'Αξελσον στον κύριο του. 'Επόμενον λοιπόν ήταν να συγκεντρώση περισσότερο την προσοχή του αστυνομικού.

—Πράσινο φως... μουρμούρισε ξαφνικά ο Σούμερ.

Και κατόπι πετάχτηκε δια μέσας δρόμου, διευθύνθηκε προς τον δρόμο και τον έστριψε. 'Ενα γλυκό, άσπρο φως πλημμύρισε την αίθουσα.

«Ο Σούμερ σκέφθηκε. Είχε πη του κ. Φέρρυμαν ότι πιθανόν ο υπηρέτης του να υπέκειτο σε φαντασιώσεις και να δραματίζετο πράγματα άνωπαρκα. 'Εν τούτοις, όμως, περιπτώσει, γιατί να μιλήσει για πράσινο φως και να μην αναφέρει κανένα άλλο χρώμα; Το κόκκινο αίφνης, θα ταίριαζε περισσότερο με μία εξημένη φαντασία. 'Ισως...

«Αλλά ο αστυνομικός απέφασε να σταματήσει έως αυτού του συλλογισμού του. Θα υπέβαλλε αργότερα στην σχετική δοκιμασία τον 'Αξελσον για να βεβαιωθεί κατά πόσον ήταν ύγιης, και κατά πόσον έκανε ή όχι, σύγχισιν των διαφόρων χρωμάτων.

«'Εν τώ μεταξύ, σκέφθηκε, ώρα είναι να φάμε...» 'Η πείνα τον έσφιγγε πράγματι, τρομερά... Και όταν ο Σούμερ πεινούσε, δεν μπορούσε να τον συγκρατήση κανένο εγκλημα, όσο σκοτεινό και αν ήταν.

«Εσθυσέ το φως και βγήκε. Κατά λάθος, όμως, αντί να βγί από την πόρτα που μπήκε, βγήκε από μίαν άλλη που άνοιξε σ' έναν διάδρομο. 'Ο διάδρομος αυτός έφερνε σ' ένα μικρό σαλόνι μουσικής. 'Ο Σούμερ μπήκε και στο δωμάτιο αυτό και το έπεσθώρησε. 'Ετοιμαζόταν να βγί, μη βοίσκοντας ούτε εδώ τίποτε το ενδιαφέρον, όταν το βλέμμα του έπεσε πάνω σε κάποιο σημείο του χαλιού, όπου χρύσιζε κάτι. 'Ο Σούμερ έσκυψε και πήρε το περίεργο αντικείμενο. Ήταν ένα χάρτινο δαχτυλίδι πούρου, πάνω στο οποίο υπήρχε γραμμένη η λέξις «Βερόνα».

Τα πορτα αυτά ήταν ακριβώς τα και για τον λόγον αυτόν πολύ λίγο διαδεδομένα. 'Ο Σούμερ τα ήξερε από κάποιον φίλο του, έναν νεαρό άριστοκράτη, περίφημο για την έκλεκτικότητά του στα φαγητά, τα κρασιά και τα πορτα. 'Ενα χαμόγελο διέστειλε τα χείλη του ντέκεκτί.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Κύτταξε το μέρος στο οποίο είχε βρή το χρυσό χάρτινο δαχτυλίδι. 'Ι να γύρευε τάχα ο φίλος του που κάπνιζε τα πανακριά αυτά τσιγάρα μέσα στο σπίτι του κ. Φέρρυμαν; 'Ο Σούμερ εύρισκε κουτή την σκέψη του, εν τούτοις αυτή δεν τον εγκατέλειπε.

Σε λίγο, όμως, σκέφθηκε μία σπουδαία λεπτομέρεια: 'Οτι ο εν λόγω φίλος του, και αν ακόμη έκανε αυτή την επίσκεψη, ήταν πολύ έξυπνος και προσεκτικός, ώστε να μην αφήση ίχνη διαβάσεως, αλλά από εκείνα που συνήθως και θέλοντας αφήνει... Ποιανού όμως να ήταν το χάρτι αυτό; 'Ο Σούμερ θυμήθηκε τότε τα μέσα στη βιβλιοθήκη είχε δη ένα δισκάκι με όλα τα απαιτούμενα για το κάπνισμα πούρων. 'Επέστρεψε, λοιπόν, στην βιβλιοθήκη και άνοιξε το κουτί που περιείχε τα πορτα. Πήρε ένα στο χέρι του και το ψηλάφισε. Ήταν τελείως άποζηραμένο, όπερ έσήμαινε ότι είχε το περιεχόμενο του κουτιού να χρησιμοποιηθή πολύν καιρό πριν 'Εξ άλλου η μάρκα τους δεν ήταν «Βερόνα», αλλά «'Εκλίπσεις».

—Τίποτε και απ' έδω... μουρμούρισε ο Σούμερ.

Εκρυψε το δαχτυλίδι μέσα στο πορτοφόλι του και βγήκε από την βιβλιοθήκη. Οι νυχτοί της πείνας γινόντανε ολοένα και πιο ένοχλητικοί και ο διάσημος αστυνομικός απέφασε να πάχη για φαγητό. Σε μικρή απόσταση από εκεί ήταν το εστιατόριο όπου συνήθιζε να τρώγη. Μαγείρευαν περίφημο εκεί και ο Σούμερ ήταν, όπως ξέρουμε, ένας πρώτης τάξεως γαστρίκαρος.

Την ώρα που έμπαινε, η αίθουσα ήταν υπερπληρής. Καθώς έφερνε ένα γύρω το βλέμμα για να βρή θέση, άκουσε μία φωνή γνώριμή του να τον καλή:

—'Απ' έδω, Σούμερ!

Γύρισε και έβγαλε μία κραυγή εκπλήξεως:

—'Αου! 'Ο Μάρτεν...

Και με μικρά γρήγορα βήματα, διευθύνθηκε σ' ένα τραπέζι, όπου το κατέχει ένας νεαρός τζέντλεμαν, κομψότατα ντυμένος.

—Τί τύχη, Σούμερ! φώναξε αυτός, μόλις ο παχύσαρκος αστυνομικός πλησίασε. Τρώς συχνά έδω;

—Τακτικά. 'Εσύ όμως πως βρέθηκες έδω; έκανε ο Σούμερ, καθίζοντας απέναντι στον φίλο του.

—'Εμαθα πως έχει σήμερα περίφημα περιστεράκια ψητά και ήλθα.

—Είσαι ένας μεγάλος λαίμαργος!

—Δεν σου μοιάζω, βλέπεις!... Έκανε ο νέος είρωνικά.

—Και τί μου συνιστάς τώρα να φά-

γω; ρώτησε ο αστυνομικός.

—'Ο,τι κι' εγώ. Δεν θα μετανοήσης.

Σε λίγο ο Σούμερ είχε πέσει με τα μούτρα επάνω σ' ένα ροδοψημένο περιστέρι. 'Αφού ησύχασε κάπως την κοιλιά του, άρχισε την κουβέντα με τον όμοτράπεζό του, που δεν ήταν άλλος από τον άριστοκράτη και πλουσιώτατο φίλο του, Μάρτεν Ντάλ.

—Δεν μου λές, Μάρτεν, του είπε ξαφνικά, σκουπίζοντας το στόμα του με την πετσέτα, φοράς γυαλιά;

—'Ο άλλος τον κύτταξε παραξενεμένος.

—Γυαλιά; είπε. Και για ποιό λόγο;

—'Ωστε δεν φοράς ποτέ ματογυαλιά;

—Πώς. 'Όταν διευθύνω το αυτοκίνητό μου έξω από την πόλη, φορώ τα συνηθισμένα πατογυαλιά του σωφέρ, για την σκόνη...

—Και τί χρώμα έχουν τα γυαλιά σου πράσινα μήπως;

—'Ο Μάρτεν Ντάλ έκανε ένα αδιόρατο κίνημα, και έπειτα, ύψωνοντας τα φρύδια:

—'Οχι, κίτρινα. 'Αλλά γιατί ρωτάς;

—'Ετσι...

—Φαίνεται ότι σε νέους μεπελάδες σ' έβαλε πάλι αυτός ο έφιάλης σου...

—'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» θέλεις να πής;

—'Ακριβώς.

—Μείνε ήσυχος και θα σου τον στείλω μία απ' αυτές τις μέρες εκεί που του σ'έξιζε...

—Θα ήθελα πολύ να ήμουν και εγώ παρών στην κοσμοϊστορική αυτή στιγμή, έκανε ο Μάρτεν Ντάλ γελάοντας.

—'Ω! θα είσαι ασφαλώς... και απαραιτήτως! έκανε ο Σούμερ.

—Πώς το ξέρεις;

—Δεν μπορεί να γίνη άλλοιως.

—Καταλαβαίνω, έκανε ο Μάρτεν Ντάλ με το αλάνιο χαμόγελό του, σου ξανάρθε πάλι η έμμονη εκείνη ιδέα να νομίζης ότι εγώ είμαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα!...

—Και σου φαίνεται άστείο αυτό;...

—Μουρχεται να σηκώσω όλο το εστιατόριο στο πόδι από τα γέλια.

—Θα γελάση καλά όποιος γελάση τελευταίως... μουρμούρισε ο Σούμερ ανάμεσα από τα δόντια του.

—'Αλήθεια, όμως, τί σου έκανε πάλι ο φοβερός αυτός... φίλος σου;

—'Ω! τίποτε...

Και ξαφνικά, αφήνοντας κάτω το πηρούνι του, ο αστυνομικός κύτταξε στα μάτια τον φίλο του και ρώτησε:

—Τί ξέρεις, εσύ, για κάποιο πράσινο φως;

—Τί θέλεις να ξέρω;...

—'Ωστε δεν ξέρεις τίποτε;

—'Απολύτως. 'Αλλά γιατί ρωτάς;

—'Ο Σούμερ δίστασε λίγο. 'Εμπιστευόταν συχνά στον φίλο του διάφορα μυστικά της δουλειάς του και ποτέ αυτός δεν του πρόδωσε την εμπιστοσύνη. 'Απεναντίας του φαινότανε ως επί το πλείστον, πολύ χρήσιμος με τις γνώμες που έδιδε και τις ευστοχές παρατηρήσεις του επάνω στα περίεργα αστυνομικά προβλήματα που τον απασχολούσαν. 'Εφερε, λοιπόν, το κάθισμά του πιο κοντά και του διηγήθηκε με συντομία τα παράξενα γεγονότα του σπιτιού του Φέρρυμαν, περιγράφοντας και το θύμα.

—Κρίμα στη γυναίκα, έκανε ο Μάρτεν Ντάλ, θάταν όπως μου την περιγράφεις αληθινή καλλονή!...

«'Επεκράτησε κάποια σιωπή.

Κατόπι, απότομα, ο Σούμερ ρώτησε:

—Πήγες, Μάρτεν, καμιά φορά στο σπίτι του κ. Φέρρυμαν, στο δεύτερο, έννοω, σπίτι του κ. Φέρρυμαν; εκεί όπου έγινε ο φόνος;

—'Οχι, γιατί;

—Γιατί βρήκα μέσα σ' ένα δωμάτιο αυτό έδω.

Και ο αστυνομικός έβγαλε και έδειξε του φίλου του το εύρημά του.

—Και τί σημαίνει πως βρήκες αυτό το χαρτάκι στο σπίτι του Φέρρυμαν;

—Σημαίνει ότι καπνίζεις και συ τα ίδια πορτα. 'Η μάλλον, έναν μονάχα ξέρω να καπνίζη τόσο ακριβά πορτα, έσένα!...

—Θαυμάσια! Και απ' αυτό συμπερανε ότι έχω συσχεφθή το μυστηριώδες σπίτι. Τα συγχαρητήριά μου, διάσημε αστυνομικέ!...

Και ο νεαρός άριστοκράτης ξέσπασε σε νέα γέλια.

—'Ο Σούμερ έγινε κατακόκκινος και έριξε φοβισμένα βλέμματα γύρω του. 'Όλη η σάλλα αυτόν κύτταζε, 'Ο Μάρτεν Ντάλ τον είχε ρεζιλέψει.

Δεν είπε τίποτε. 'Εσκυψε στο πλυτζάνι του καφέ του και τράβηξε τρις αλλεπαλλήλες ρουφηξίες, με κίνδυνο να ξεπεσώση τον ούρανίσκο του από το κάψιμο.

—Δεν έχεις το Θεό σου, Μάρτεν... μοιραζούρισε ύστερ' από λίγο.

—'Ο Μάρτεν όμως δεν του απήντησε. 'Εβγαλε μόνο το ρολόι του και κυττάζοντας την ώρα φώναξε:

—'Ωου!... Πώς πέσας η ώρα!...

Σούμμερ, σ' αφήνω. 'Εγώ ένα σπουδαιότατο ραντεβού και παρ' όλην να το χάσω. 'Εν τώ μεταξύ έσύ μπορείς να γωνέψης ήσυχα έδω και το φαγητό σου και την ιδέα ότι οι μεγάλοι αστυνομικοί κάνοιν κάποτε και μεγάλα λάθη. Αυτό έδω θα σε βοηθήση πολύ στις σκέψεις σου...

Και βιάζοντας για θήκη από πολυτιμο δέριμα ο Μάρτεν Ντάλ του πρόσφερε ένα μεγαλοπρεπέστατο πηήρο.

—'Ηταν μία αόθεντική «Βερόνα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΝΑ ΤΕΤ—Α—ΤΕΤ ΠΟΥ ΔΕΝ

ΕΙΝΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟ

Βγαίνοντας από τ' εστιατόριο ο Μάρτεν Ντάλ πήδησε σ' ένα ταξί και είπε στον οδηγό να τον πάγη στην Σέντοναλ Πάρκ. Κάθε δέκα μπουρσάκι με μία από τις πιο άπομους εισόδους του και προνώσησε στο εσωτερικό, σ' ένα μοναδικό παγκάκι καθήσανε μια νέα 'Ο Μάρτεν Ντάλ διευθύνθηκε προς το μέρος της. 'Η νέα, μόλις τον είδε, σηκώθηκε υπνωτικά και έκανε δυο βήματα προς τα εμπρός.

—'Η δ' 'Αδέλα Κρίνστολ ρώτησε ο νέος, πείναντάς της τ' νεύρι.

—Μάλιστα, κίριε... έκανε εκείνη τρουναγμένη κάπως.

Και κατόπι, με κάποιο δισταγμό:

—'Είπα ο Λωποδύτης-Φάντασμα!...

—Φτίνετε να μην είπατε Βερόνα!...

—'Η νέα δοκίμασε να χαμογελάση κι' αυτή.

—'Εγώ κι' εγώ; έκανε. Δεν φαίνεται, πως να σας πω, δεν έχετε διόλου την εμφάνιση Λωποδύτη!...

—Κι' εν τούτοις, δεσποινίς, θάπροπε να ξέρατε ότι το ράσο δεν κάνει

τον καλόγηρο. 'Αλλ' όπωσδήποτε, θέλετε τώρα να καθήσωμε σ' αυτόν έδω τον πάγκο;

Και χωρίς να περιμένη απάντηση, την παρέσυρε, καθώς την κρατούσε από το χέρι, προς το παγκάκι όπου καθότανε μόνη πριν από λίγο.

—Είμαι εύτυχής που ήρθατε, της

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

είπε. Φοβόμουν ότι θα διστάζατε.

—Ναι, δίστασα, αλλ' όχι πολύ. 'Επειτα, ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται!...

—'Ο Μάρτεν Ντάλ δεν απήντησε. 'Αφηνε το βλέμμα του να πλανηθή πάνω στην καταπράσινη χλόη και κατόπι, σαν ναπαίρνε ξαφνικά την απόφασή του:

—Θα μού έπιστρέψετε, δεσποινίς, να σας μιλήσω χωρίς προλόγους και περιστροφές. 'Ο πατέρας σας και ο «Μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς» είναι ένα και το αυτό πρόσωπο... 'Ο δωρ Μόφφετ το ξέρει αυτό.

—'Η 'Αδέλα κύτταξε με άπορία τον συνομιλήτη της. Αυτός συνέχισε χωρίς να την αφήση να μιλήη:

—'Ο δωρ Μόφφετ έχει στη χέρια του έγγραφους αποδείξεις που ένοχοποιούν τον πατέρα σας. Για να σωπάση, ζητάει ένα ποσόν το οποίο ο πατέρας σας και να ήθελε δεν θα μπορούσε να το πληρώση. Αυτή είναι, με δυο λόγια, η κατάσταση.

—Πώς τα ξέρετε έσεις, όλα αυτά; ψιθύρισε η νέα.

—Είναι η δεν είναι αληθινά;

—Ναι... αλλά δεν καταλαβαίνω... Λίγο ενδιαφέρει αυτή την στιγμή το αν καταλαβαίνετε ή όχι, έκανε ύστερα ο Μάρτεν Ντάλ. Πήτε μου τώρα, νομίζετε ότι μπορείτε να έμπιστευθήτε σε μένα;

Μία ελαφρά φρικιάσις διέτρεξε δ' όλο το σώμα της 'Αδέλας.

—Δεν ξέρω, είπε. 'Αλλά και αν ήξερα, δεν θάμουν εις θέση να διαλέξω αυτή την στιγμή. 'Εκείνο που πολύτιμη διάθεσή σας. 'Εκείνο που καταλαβαίνω, είναι ότι έχετε στα χέρια σας όλα τα μέσα να καταστρέψετε, αν θέλετε, τον πατέρα μου.

—Δεν έχω την παραμικρή διάθεση γι' αυτό, δεσποινίς. Ούτε είσθε και σεις στην απόλυτη διάθεσή μου. Σας διαβεβαιώ δε επιπροσθέτως ότι δεν πρόκειται, όπωσδήποτε, να κάμω κακήν χρήση των πληροφοριών που έχω.

—Σας πιστεύω, ψιθύρισε η νέα.

—Ευχαριστώ, έκανε ο Μ. Ντάλ με γλυκύτητα. Δεν πιστεύω δε κι' ενώ με την πειρά μου, ότι θα με προσδώσετε. Παραδέχτηκα προηγουμένως ότι είμαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

Είσθε η πρώτη στην οποία έμπιστεύομαι το μυστικό μου αυτό. Καταστέλλω δ' όλην την προσπάθειά μου να μην είμαι δ' άλλου, δεν παύω να είμαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

—'Ωστε, είσαστε και σεις αυτός; ψιθύρισε. Τ' άκούσατε όλα; είναι μια ακόμη απόδειξις για μένα ότι δεν είχα πέσει θύμα φρεναπάτης, όπως είχα πιστέψει στην αρχή...

—'Επεκράτησε κάποια σιωπή και κατόπι η 'Αδέλα ρώτησε:

—'Αλλά πως κατορθώνει να κάμνη το πρόσωπό του αθάνατο;

—Αυτό και ενώ δεν ήμουν να το καταλάβω ακόμη. 'Αλλά ελπίζω να

έχετε ακόμη πείσει καλά-καλά, ότι εισθε ο Λωποδύτης-Φάντασμα!...

—'Αλήθεια; Πηγαίνετε να το πητε αυτό του Σούμερ, έκανε ο Μ. Ντάλ γελώντας. 'Αλλ' άς αφήσουμε τα άσπεία. 'Ο δωρ Μόφφετ μου φαίνεται πως είναι ένας γέρω-ληστής. Ούτε έσεις, αλλ' ούτε και εγώ τον έχομε ιδη. Τον ακούσαμε, όμως, να μιλά. 'Εχει μια φωνή μάλλον συμπαθητική!...

—Ναι. 'Εχω όμως την έντύπωση ότι είναι προσποιητή!...

—Κι' εγώ το ίδιο. 'Εσεις τον πλησίασατε περισσότερο από μένα. Τί έχετε παρατηρήσει που να σας έκανε έντύπωση;

—'Ενα πράσινο χρώμα, απαλό, βελούδινο... Είδα επίσης και μία σιλουέττα ανθρώπου, σαν μέσα σε σύννεφο, σε όμιχλη, αλλά πρόσωπο δεν είδα...

—Δύσκολα θα μπορέσουμε να μάθωμε ποιος είναι... μουρμούρισε ο Μάρτεν Ντάλ.

—'Εσεις, όμως, πότε τον «είδατε»; ρώτησε η 'Αδέλα.

—Την ίδια μέρα με σας.

—'Ησασταν, λοιπόν, μέσα στο δωματίο με το πράσινο φως; ρώτησε άπορώντας η 'Αδέλα.

—'Ο Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε αινιγματικά.

—'Δηλαδή, είπε, δεν ήμουν και μακρυά... Τά έχω ακούσει σνεδόν όλα. Θά σας έμπιστευθώ, τώρα, ένα μυστικό. 'Εδώ κι' ένα μήνα έπισκεφθή το σπίτι του καθάρματος αυτού έντελως τυχαία. Δεν είχε συναντήσει τότε τον δωρ Μόφφετ, αλλά παρέτρησε πολλά περίεργα πράγματα. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να ξανάρθη για να μάθη περισσότερα. 'Ετσι, παρέστην αθέατος μάρτυς της συναντήσεως σας με τον δόκτορα...

—'Ω! τώρα καταλαβαίνω... έκανε η 'Αδέλα.

—'Ο δωρ Μόφφετ, συνέχισε ο Μάρτεν Ντάλ, σας είπε ότι κρύβεται, γιατί είναι τέρας άσχημο. Αυτό δεν το πιστεύω. 'Επίσης σας έδήλωσα ότι υποφέρει από μία νευρική άρρωστεια που τον κάνει να μην μπορεί να υποφέρει τα χρώματα, εκτός από το πράσινο... Αυτό μπορεί να είναι βέβαιον, λήθεια. Πάντως, ένα είναι ταυτότητα του από τα θύματά του με τα όποια διαπραγματεύεται. Με το σήμα δ' που έσομοίζει, εκτός της ασφαλείας, κερδίζει και σε γόητρον. 'Επιτρέψτε μου, όμως, να σας συγχαρώ, δεσποινίς. 'Αλλες στη θεία στρέψετε, αν θέλετε, τον πατέρα μου.

—Δεν έχω την παραμικρή διάθεση γι' αυτό, δεσποινίς. Ούτε είσθε και σεις στην απόλυτη διάθεσή μου. Σας διαβεβαιώ δε επιπροσθέτως ότι δεν πρόκειται, όπωσδήποτε, να κάμω κακήν χρήση των πληροφοριών που έχω.

—Σας πιστεύω, ψιθύρισε η νέα.

—Ευχαριστώ, έκανε ο Μ. Ντάλ με γλυκύτητα. Δεν πιστεύω δε κι' ενώ με την πειρά μου, ότι θα με προσδώσετε. Παραδέχτηκα προηγουμένως ότι είμαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

Είσθε η πρώτη στην οποία έμπιστεύομαι το μυστικό μου αυτό. Καταστέλλω δ' όλην την προσπάθειά μου να μην είμαι δ' άλλου, δεν παύω να είμαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

—'Ωστε, είσαστε και σεις αυτός; ψιθύρισε. Τ' άκούσατε όλα; είναι μια ακόμη απόδειξις για μένα ότι δεν είχα πέσει θύμα φρεναπάτης, όπως είχα πιστέψει στην αρχή...

—'Επεκράτησε κάποια σιωπή και κατόπι η 'Αδέλα ρώτησε:

—'Αλλά πως κατορθώνει να κάμνη το πρόσωπό του αθάνατο;

—Αυτό και ενώ δεν ήμουν να το καταλάβω ακόμη. 'Αλλά ελπίζω να

τὸ μάθω μιὰ μέρα. Πέστε μου, όμως, τὸν φοβάσθε ἀκόμη;

—Ὁ! ὄχι! ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ἡ Ἀδέλα. Ἐσεῖς τὸν καταστήσατε στὰ μάτια μου τελεῖων ἀκίνδυνον!...

—Θαυμάσια. Αὐτὸ θὰ μὰς βοηθήσει περισσότερο νὰ τὸν ἀποκαλύψουμε. Τώρα πρέπει νὰ διαφωτισθῇ ἕνα ἄλλο σημεῖο. Δὲν ἔχετε, φαντάζομαι, τὴν παραμικρὴ ιδέα γιὰ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται τὸ σπίτι τοῦ παλαιανθρώπου αὐτοῦ;

—Μάλιστα. Μὲ πήγε ἐκεῖ, μέσα σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο μὲ κατεβαμένα τὰ στόρια, ἡ ωραιότερη κοπέλλα ποὺ ἔχω γνωρίσει ὡς τώρα τὴν ἔλεγον μὲς Κόνγουαιη.

—Μις Κόνγουαιη; μουρμούρισε ὁ Μ. Ντάλ. Πάντως, τὰ ὀνόματα δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴν ὑπόθεση αὐτή. Λοιπόν, ἔχετε ὁδηγηθῇ, δεσποινίς, στὸ ὕψ. ἀριθ. 262 σπῆτι τῆς Μπάνκ Στρήτ. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἀνήκει σὲ κάποιον κ. Φέρρυμαν, ἰδιοκτήτη καὶ τοῦ γειτονικοῦ, ὕψ. ἀριθ. 260 σπῆτιοῦ, στὸ ὁποῖο μένει σήμερον αὐτός.

Ἡ Ἀδέλα κύτταξε τὸν συνομιλητὴ τῆς κατὰ πλῆρη.

—Πῶς τὰ ξέρετε, ἐσεῖς, ὅλα αὐτά; φωνάζει.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε.

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς τὸ κρύψω γιὰ λίγο ἀκόμη... Ἐπὶ τοῦ παρόντος, βασισθῆτε στὰ λόγια μου. Ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ὁ κ. Φέρρυμαν ἔμενε στὸ ἄλλο σπίτι, στὸ 262, μιὰ μέρα, όμως, ἡ γυναίκα τοῦ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ αὐτός, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ τὸ σπίτι ὅπου ἐγνώρισε μέρες εὐτυχίας μὲ τὴν γυναίκα τοῦ, τὸ ἀφῆκε γιὰ τὰ ἐγκατασταθῇ στὸ διπλάνο, ἀφήνοντας στὸ ἄλλο ἕναν γέρω ὑπηρέτη, κάποιον Ἀξελσον. Τὸ ἀκατοικητὸ λοιπὸν αὐτὸ σπίτι, φαίνεται ὅτι χρησιμοποιοῦν κρυφὰ ὁ δῶρ Μόφφρετ γιὰ τοὺς καταχθονίους σκοπούς του. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ πῶς καὶ γιὰ τὸ δῶρ Μόφφρετ χρησιμοποιεῖ τὸ σπίτι ἐνδὸς ἀλλοῦ, πάντως, όμως, μπορῶ νὰ σὰς διαβεβαιώσω ὅτι στὸ σπίτι αὐτὸ σὰς εἶναι ὁδηγήσει ἡ μὲς Κόνγουαιη.

Σκεπτικὴ ἡ Ἀδέλα ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στήθος τῆς.

—Εἶναι ἀπίστευτο, μουρμούρισε!

Ἦταν μέρα μεσημέρι καὶ μῆκαμε φανερά ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδοῦ, χωρίς διόλου νὰ κρυφθοῦμε. Αὐτὸς ὁ κ. Φέρρυμαν, περὶ τοῦ ὁποῖου μοὺ μιλήσατε, θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ μὰς δῇ ἀπὸ τὸ παράθυρό του...

—Θὰ πᾶνω νὰ τὰ πούμε λιγάκι καὶ μὲ τὸν γέρω-παράξενο αὐτό. Δὲν μοὺ φαίνεται τόσο παστρικό ὑποκείμενο, ἔκανε ὁ Ντάλ.

—Λέτε;...

—Σὰς εἶπα, μοὺ φαίνεται... Μπορῶτε, όμως, καὶ νὰ ἔλπετε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ὅταν πῆγατε ἐσεῖς στὸ διπλάνο. Πιθανόν, ἀκόμη, ὁ δῶρ Μόφφρετ νὰ ἔναι καταστήσει, διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου, ὅπως καὶ τὸν ἑαυτοῦ, ἀθέητους τὸ αὐτοκίνητο καὶ τοὺς ἐπιβάτας του. Ὁτιδήποτε, όμως, καὶ ἂν συνέβη, τὸ σπίτι ποὺ πῆγατε ἦταν τὸ 262 τῆς Μπάνκ Στρήτ. Στὸ ἴδιο σπίτι ἔγινε χθὲς τὴν νύκτα ἕνας φόνος...

Ἡ Ἀδέλα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

—Φαίνεται, συνέχισε ὁ Μ. Ντάλ, ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ κ. Φέρρυμαν ἐπέστρεψε ξαφνικὰ σπῆτι, ὅπου καὶ τὴν σκότωσαν τὴν νύχτα. Ὁ Ἀξελσον βοήθη σήμερον τὸ πωρὶ τὸ πῶμα τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς φαίνεται πολὺ λυπημένος. Μπορεῖ τὸ περιστά-

τικὸ αὐτὸ νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴ. Ἡ γυναίκα τοῦ ἦταν κατὰ πολὺ νεώτερὰ του, καὶ θὰ ἦταν μεγάλῃ καλλονή.

—Τὴν εἶδατε;

—Ὁχι, μοὺ τὴν περιέγραψαν. Καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἐπανελάβε ὅσα τοῦ εἶχε ἀφηγηθῇ ὁ Σοῦμερ, ἐπαναλαμβάνοντας λεπτομερῶς καὶ τὴν περιγραφή τῆς γυναίκας ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ φίλος του.

—Μὰ αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι... ἡ μὲς Κόνγουαιη!... φώναξε ἡ Ἀδέλα.

Ὁ Μ. Ντάλ τὴν κύτταξε μὲ ἐκπληξή.

—Εἰσαθε βεβαίως; ρώτησε.

—Τὰ χαρακτηριστικά ποὺ μοὺ δώκατε, συμφωνοῦν μὲ τὰ δικά της. Μπορεῖ, όμως, νὰ πρόκειται καὶ περὶ ὁμοιότητος.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ σύμπτωσης θάταν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ σατανική... Χμ... Ὁχι, δὲν μπορῶ νὰ τὴν παραδεχθῶ. Ἡ ὁδηγός σας ἦταν, ἀσφαλῶς, ἡ γυναίκα τοῦ κ. Φέρρυμαν, ὅποτε θὰ ἦταν συνένοχος τοῦ Μόφφρετ. Ἐτοί ἐξηγεῖται πῶς ὁ ἐκθίαστος αὐτὸς μπόρεσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ὕψ. ἀριθ. 262 σπῆτι τῆς ὁδοῦ Μπάνκ. Δυντοχισμένη σύζυγε... Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία. Ἐκείνο ποὺ τώρα ἐνδιαφέρει, εἶναι ὅτι ὁ πατέρας σας καταδιώκεται ἀπὸ τὸν πῶρ σκοτεινὸ ἐγκληματῆ ποὺ ἐχει γίνει ποτὲ.

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας σκοτεινίσσε καὶ πάλι. Ἡ ἀνακούφισις ποὺ εἶχε νοιώσει ὅστεο ἀπὸ τὴν συνάντησή της μὲ τὸν Μ. Ντάλ ἔσβυσε καὶ οἱ φόβοι τῆς ἐξαναγεννήθηκαν ζωηρότεροι, στὴν σκέψη τοῦ πατέρα τῆς.

—Μοὺ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς βοηθήσω; τὴν ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Μὰ γιὰ τί θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε;

—Λέν. ξέρω κι' ἐγὼ ἀκριβῶς, ἀπῆλθε μὲ ὕψος ρεμβῶ ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ παράξενη. Εἴμεθα παιγνίδια στὰ γέλια τοῦ Περσέμονο, ποὺ μὰς κάνει νὰ ἐνεργώμεν. Ὅταν σὰς εἶδα στὴν Μπάνκ Στρήτ, μοὺ θυμήσατε μιὰ ἄλλη νέα, δημοφῆ καὶ καλὴ, ὅπως ἐσεῖς...

Ἡ Ἀδέλα κοκκίνισε καὶ ἔστρεψε ἀλλοῦ τὸ βλέμμα τῆς.

—Λέν. σὰς κολακεύω, συνέχισε ὁ Μ. Ντάλ, κάμνω, ἀλλῶς, μιὰ διαπίστωση. Εἶναι κατὰ πολὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω καὶ νὰ τὸ ποσοδιορίσω οὔτε κι' ἐγὼ. Τὸ πρόσωπο ποὺ σὰς ἀνέθεσα, μ' ἀφῆσε μιὰ μέρα. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν κατηνοήσω. Μιὰ παρεξήγησις μὲς νόμισα. Ἡ δικαιοσύνη πλανήθηκε, ὅπως ἔχει γίνει σὲ πλείστες ὁδες ἄλλες περιπτώσεις, ὡς τώρα...

Γέλασε μὲ πικρία καὶ συνέχισε:

—Οἱ τοῖνοι μὲς φυλακῆς εἶναι πολὺ φοβερὰ ποάνητα, δεσποινίς. καὶ λουλούδια ἥπως ὁ ἔως καὶ ἡ πλίστις δὲσκαλα διατηροῦνται ἀνέμελες σ' αὐτούς, μέσα στὴ σκιά. Ἀλλὰ εἶναι προτιμότερον νὰ σὰς ἀπασιολῶ τώρα, ἢ αὐτὴ τὴν ἱστορία... Ἐνέει ἄλλωστε παληὴναι πλὴν ἀρκετὰ, ὥστε νὰ πρέπη νὰ ξεχασθῇ...

Χαμῆλωσε, καθώς μιλοῦσε, τὴ φωνὴ καὶ κατόπι σάπασε. Ἡ Ἀδέλα ἐννοῶς ἐνὸν ἀπέσαντο οἶκτο, ἀνάμικτο μὲ κάποια συμπάθεια, νὰ ναι ἡ τὴν ἰσχυρή τῆς. Ἡ ἀσθηνική αὐτὴ παρέκδοσις ἦταν κατὰ πολὺ δὲν ἦν τὸ περιεῖνε ποτὲ ἀπὸ ἀνθρώπου τῆς οἴκου ἐνδὸς Ἀ φαντασίας. Τὸ γέλιο τοῦ Μάρτεν Ντάλ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ὄνειροπολήματά της.

Ἡ Ἀδέλα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

—Φαίνεται, συνέχισε ὁ Μ. Ντάλ, ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ κ. Φέρρυμαν ἐπέστρεψε ξαφνικὰ σπῆτι, ὅπου καὶ τὴν σκότωσαν τὴν νύχτα. Ὁ Ἀξελσον βοήθη σήμερον τὸ πωρὶ τὸ πῶμα τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς φαίνεται πολὺ λυπημένος. Μπορεῖ τὸ περιστά-

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Εὐδυμες Ἱστοριοῦλε

ΣΥΝΕΜΟΡΦΩΘΗ ΑΠΟΛΥΤΩΣ

Στὴν σύνταξη μιὰς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος, ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἔκρινε σκόπιμον νὰ τοιχοκολλήσῃ τὴν ἐξῆς δήλωσιν:

«Οἱ κ. κ. ρεπόρτερς παρακαλοῦνται νὰ εἶναι ἀκριβεστάτοι εἰς τὰς πληροφορίες των».

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας νεαρὸς ἀστυνομικὸς συντάκτης ὑποβάλλει στὸν ἀρχισυντάκτη τὴν περιγραφή μιὰς συγκέντρωσας, στὴν ὁποία ἐγινε κάποια συγκέντρωσις. Στὴν περιγραφή αὐτὴ ὑπῆρχε καὶ ἡ φράσις:

«Τρεῖς χιλιάδες ἐννιακόσια ἐνενηντα ἕνα μάτια ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω στὸν ρήτορα...»

Ὁ ἀρχισυντάκτης φωνάζει ἀμέσως τὸν ρεπόρτερ του:

—Τί σημαίνει αὐτό; τὸν ρωτᾷ.

—Ἀκριβεία, κ. ἀρχισυντάκτη!...

—Πῶς ἀκριβεία!

—Τὸ ἀκροατήριον ἀπετελεῖτο ἀπὸ 1999 ἀνθρώπους μὲ δύο μάτια καὶ ἀπὸ ἕναν μονόφθαλμο!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἡ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη Λουλουὶ πλησιάζει σ' ἕνα σταθμὸ αὐτοκινήτων ἕνα ταξί καὶ ρωτᾷ τὸν σωφῆρ:

—Εἶσαι ἐλεύθερος;

Καὶ ὁ σωφῆρ κυττάζοντάς τὴν περὶ λυπαρὰ στὰ κατάμαυρά της μάτια:

—Ἀλλοῖμονον, εἰμαι παντρεμένος, δεσποινίς...

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ μπαίνει ἀσθμαίνων ὁ κλητὴρ καὶ φωνάζει:

—Κυρίες, κύριοι!... Εἶναι ἔξω ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἔχει κόψει τὰ πόδια ἕνα ταξί.

Καὶ ὁ γιαιτρός ἀφηρημένος:

—Πές του νὰ περάσῃ...

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ὁ ἀγορφυλάξ μιὰς περιφερείας συνέλαβε κάποιον λαθροθήρα ποὺ εἶχε σκοτώσει τρεῖς λαγούς σ' ἕνα ἀπηγορευμένο μέρος κι' ἔστρεψε τὴν ἐξῆς ἐκθεση στὰς προϊσταμένας του ἀρχάς:

«Ἐκλεθε τὸ χάνι, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασα καὶ πῆρα τὴν διεύθυνσή του, τὸν ἀφῆκα ἐλεύθερο, καθὼς καὶ τοὺς τρεῖς σκοτωμένους λαγούς».

ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Ὁ Τρακατρουκάς διηγείται στὴν παρέα του μιὰ πεοιπέτειά του ποὺ εἶχε ὅταν ὑπηρετοῦσε φαντάρος.

—Ἡμῶνα ποὺ λέτε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στοῦπι, ὅποτε βλέπω τρεῖς σκίεσ μένα στὸ σκοτάδι... «Τίς εἶ;» φωνάζω, καμμιὰ ἀπόκρισις. Ξαναφωνάζω, τίποτε. τότε κι' ἐγὼ παίρνω τὸ τουφέκι καὶ ὀρμω.

—Ἐπάνω τους!... διακόπτει ἕνας τῆς παρέας.

—Ὁχι, μέσα στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς ποὺ ἦταν ὁ καταυλισμός!

Ἡ αὐλαία ἔπεσε καὶ τὸ κοινὸ, ποὺ μαγευμένο εἶχε μείνει γιὰ λίγο καθελωμένο στίς θέσεις του, ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα.

—Ποτὲ δὲν στάθηκε καλύτερος ἀπὸ ἀπόψε! εἶπε μιὰ νέα σ' ἕνα νεώτερο.

Ὁ Φράνκ Σερβιέρ ξαναγύρισε στὴν σκηνὴ γιὰ νὰ χαιρετήσῃ. Αὐτὸ θὰ ἔγινε ὡς τέσσερις φορές. Ὑστερὰ, ὅταν στὴν αἴθουσα ἀνάφθηκαν τὰ φῶτα καὶ ἡ γοητεία διαλύθηκε,

Σκλάβος

Ξανάρχισαν οἱ κρίσεις καὶ τὰ σχο-λία.

—Πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε, ἐπιθύρισε ἡ ἴδια νέα τοῦ θεωρείου στὴ συντροφιά της.

—Πᾶει, ἡ Φρανσουᾶ εἶναι ἐρωτοχτυπημένη! ἀστεειώθηκε ἕνας κύριος μὲ γκριζὰ μαλλιά ποὺ τὴν βοηθοῦσε νὰ φορέσῃ τὸ ἐπαινώφορο τῆς.

—Ἐγὼ λέω πῶς μάλλον ὁ Πιερ Μαρσάν ζηλεύει... ἀποκρίθηκε ἡ Φρανσουᾶ.

Δυὸ-τρεις ἔβγαλαν τὰ γέλια καὶ ὕστερα ὅλοι μαζί διευθύνθηκαν πρὸς τὰ παρասκήνια.

Στὴν πόρτα τοῦ καμαρινοῦ τοῦ Φράνκ Σερβιέρ στεκόταν, ὅπως συνήθως, ἕνα σωρὸ θαυμαστές, θαυμάστριες μᾶλλον, τοῦ διασημοῦ καλλιτέχνη. Μέσα ὁ τόπος ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀνθοδέσμες ἕνα σωρὸ καὶ καὶ κάτω στὸ βάθος ξενώσιζε μὴλὴ σιλουέττα τοῦ καλλιτέχνη.

—Ξανάπαιζε ἀπόψε γιὰ πρώτη φορά ὁ Φράνκ Σερβιέρ, ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἀρρωστήσεια ποὺ τὸν κράτησε ἔξη μῆνες μακριὰ ἀπὸ τὸ θέατρο, κι' οἱ θαυμαστές του εἶχαν σπεύσει ὅλοι νὰ τὸν συγαροῦν.

Ἡ Φρανσουᾶ μὲ κόπο κατάρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὸν τραγουδιστή.

—Εἶμαι τόσο εὐτυχής, τοῦ εἶπε... Ποτὲ δὲν ὑπῆρξατε τόσο ὑπέροχος!...

—Εἶστε καλὴ... πολὺ καλὴ... τῆς ἀποκρίθηκε αὐτός.

—Πότε θὰ σὲ ἴδω; Αὐριο; τοῦ ψιθύρισε ἡ Φρανσουᾶ.

—Δυστυχῶς! Εἶμαι τόσο ἀπασχολημένος. Δουλειές, μελέτη...

—Θὰ μοὺ ἀρνηθῇ, λοιπόν; ἐπέμεινε αὐτὴ. Δὲν μπορεῖς... Θέλεις αὐριο στὸ ἴδιο μέρος;

Τὴν κύτταξε προσεκτικὰ, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

—Γιὰτί αὐτὴ ἡ παράξενη ὑατιά; Δὲν θέλεις;... Προτιμᾷς ἄλλου; Σπῆτι μου;...

—Σπῆτι σας! Ναί!... Ἀλλὰ... δὲν μοὺ θυμίζετε λίγο τὴν διεύθυνση;

—Τί ἐννοεῖτε πρὸς τὸ εἶστε!... Ἐλάτε... Ὁδὸς Πόρου 230...

Χρόνια τώρα ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλον τὸν κόσμον ὁ Φράνκ Σερβιέρ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε τόση ἐπιτυχία καὶ δὲν τὸν θαύμαζαν τόσο ὅσο τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Τὰ τηλεφωνήματα διαδεχόνταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὁ Φράνκ, όμως, ἄλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε τόση ἐπιτυχία καὶ δὲν τὸν θαύμαζαν τόσο ὅσο τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Τὰ τηλεφωνήματα διαδεχόνταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὁ Φράνκ, όμως, ἄλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε τόση ἐπιτυχία καὶ δὲν τὸν θαύμαζαν τόσο ὅσο τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Τὰ τηλεφωνήματα διαδεχόνταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὁ Φράνκ, όμως, ἄλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε τόση ἐπιτυχία καὶ δὲν τὸν θαύμαζαν τόσο ὅσο τὸν τελευταῖο καιρὸ.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πολλοὶ ἐπρόσεξαν τὴν στάση τοῦ αὐτοῦ.

—Ἐχομε τόσες κοινὲς ἀναμνήσεις! δικαιολογήθηκε αὐτὴ.

Ἦταν γεγονός, όμως, ὅτι οἱ μῆνες αὐτοὶ τῆς ἐξορίας εἶχαν ἐπιφέρει πολλὰς ἀλλαγὰς στὴ ζωὴ τοῦ καλλιτέχνη. Καὶ τὰ γούστα τοῦ ἀκόμα ἦσαν διαφορετικὰ τώρα. Ἀγαποῦσε τὴν μόνωση, βυθιζόταν σὲ σκέψεις, αὐτὸς ποὺ ἦταν ἄλλοτε ξένοιαστος σὰν πουλί. Καὶ οἱ περίπατοί του ἀκόμα εἶχαν κατὰ τὴν παράξενο. Ἐλεγον πῶς τὸν εἶχαν δὴ μιὰ μέρα στὸ Ὡτεῖν νὰ βγαίνει ἀπὸ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινική.

Τὸ δικαιοδοτῶσαν ὅμως καὶ αὐτὸ, λέγοντας ὅτι ἴσως νᾶχε πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ κανένα φίλο τοῦ ἡθοποιοῦ ἡ γιαιτροῦ.

Ἐνὸς

Ἡ Φρανσουᾶ ἀρχισε νὰ κάνη σχεδία.

—Θὰ πᾶμε στὴ Ντωβίλ; τὸν ρώτησε, ὅπως κάθε χρόνο;

Ἐκείνος δίστασε καὶ ὕστερα ἀποκρίθηκε:

—Δυστυχῶς, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ταξιδεύω μόνος φέτος.

Ἐκείνη ἔβαλε τίς φωνές.

Γιὰ νὰ τὴν καλμάρῃ, τὴν καθυσέχασε μὲ διάφορες ὑποσχέσεις, καὶ ξεκίνησε, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ναρτίρα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, νὰ πᾶν νὰ κάνη τὸν καθημερινὸ τοῦ περίπατο.

Ἐσοῦρουπανε τὴν ὥρα ποὺ μῆκαμε στὴν ψυχιατρικὴ κλινικὴ ἕνα ἀπόγευμα. Χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα πέρασε τὸν διάδρομο καὶ πῆγε καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα.

—Ἐμπρός! ἀποκρίθηκε μιὰ ἀδύνατη φωνή.

Σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ πόδια σκεπασμένα μὲ μιὰ κουβέρτα, καθόταν ἕνας γέρος.

Τὸ βλέμμα τοῦ φωτίστηκε τὴν ὥρα ποὺ εἶδε τὸν καλλιτέχνη.

—Λοιπόν; ρώτησε.

—Δὲν μπορῶ πιά! ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Τὸ ἀδιάκοπο ψέμμα, αὐτὴ ἡ κατάστασις, μὲ ξετρελλοῦνουν.

—Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἐγκαταλείψης;

—Ἄν νομίζης πῶς δὲν τὸ θέλω...

—Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς. Συμῆσου τὴν ἐκδούλευση ποὺ σοὺ προσέφερα...

—Τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ μοὺ ζητήσης κατὰ τὸ ἄδικο. Ἡ ζωὴ μου εἶναι κόλασις. Ἐπαῖφα νὰ εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ, ὁ Φράνκ Σερβιέρ. Ἡ ἐπιτυχία μου δὲν μοὺ ἀνήκει... εἶναι δική σου. Δὲν χειροκροτοῦν τὴ δική μου φωνή, ἀλλὰ τὴ δική σου... καὶ αὐτὸ τὸ κορμί μου δὲν μοὺ ἀνῆκει πιά.

—Σὲ ἱκετεύω... ἐφώνησε ὁ ἄρρωστος, μὴ μ' ἐγκαταλείψης. Θέλω, τὸ ξέρεις, νὰ σταματήσω τὴ ζωὴ

Δυὸ μέρες ἀργότερα, κηδεύονταν ἀπὸ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ ἕνας γέρος ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐνα πρόσωπο μόνον συνώδευσε τὸ φέρετρό του ὡς τὸ νεκροταφεῖο: ἦταν ὁ Φράνκ Σερβιέρ, ὁ αἰσῶς.

Ἀπὸ μιὰ παράξενη θέληση τῆς τύχης, θάταν τὸ δικὸ τοῦ τὸ κορμί ποὺ θὰ ἔθαβαν σὲ λίγο, γιὰτί ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς θάταν ὁ σκλάβος ἐνὸς νεκροῦ. Ποτὲ πιά δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξαναβρῇ τὴν πραγματικὴ του προσωπικότητα... Ὁ ἐτοιμοθάνατος εἶχε δίκην... Ὅλα ἦσαν, ἀντιθέτως σ' αὐτὸ, μὲ ὅλα ἦσαν δευτερεύοντα: μὲ τὴν δόξα... καὶ ἀπ' ὅλα πᾶν πολὺ μὲ τὴν ἀγάπὴ τῆς Φρανσουᾶ.

Τοῦ Α. ν γέ Κοιρσόν

μου ἄμα ἔχασα τὴ φωνή μου. Σὺ μὲ ἔσωσες. Ἦταν καθήκον σου ἄλλωστε. Εἶσαι ἀδελφός μου σχεδόν, μενάλωσαμε μαζί καὶ μοὺ μοιάζεις ἐξαιρετικά. Χάρης σὲ μένα τραγουδάς. Χάρης σὲ μένα γεύεσαι τὰ πλούτη, τὴ δόξα...

—Τὴ δόξα «σου» δηλαδή!

—Εἶναι ἐγκληματικὸ τὸ νὰ μὲ ξαναρρίξῃς στὴ σκηνή, δὲν ζῶ παρά μὲ τὸ ἄρωμα τῆς δόξας μόνον ποὺ φέρνεις.

—Δὲν μπορῶ πιά.

—Μήπως θὰ προτιμοῦσες νὰ πεινάς καὶ νὰ σὲ κυνηγᾷ ἡ ἀστυνομία, ὅπως τότε ποὺ σὲ βρῆκα;

Ὁ αἰσῶς χαμῆλωσε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε:

—Ἰσως... Γιατί δὲν μ' ἀφίνης νὰ δοκιμάσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μέσα... νὰ πετάξω μὲ τὰ δικά μου, φτερά; Νὰ ξαναγίνω ἐγὼ;

Τοῦ ἀποκρίθηκ' ἕνας σαρκασμός.

—Δοκίμασε... δὲν θὰ μπορέσης...

Τὸ ἴδιο βράδυ γινόταν γιορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Φράνκ Σερβιέρ στὴν Ὀπερα.

Ὁ ἐνδοξος τεχνόρος εἶχε ἀποφασίσει νὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέση τους, νὰ δημιουργήσῃ καὶ σκάνδαλο ἂν θὰ χρειαζόταν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀλήθεια στὸν κόσμο ποὺ γελοῦσε κάθε βράδυ... στίς γυναῖκες ποὺ τὸν θαύμαζαν... τὴ Φρανσουᾶ ποὺ ἀναποῦσε.

Ἐξη φορές δοκίμασε, ἀλλὰ καὶ τίς ἔξη φορές τὸν διέκοψαν οἱ ζητω-

Νεκροῦ

κραυγῆς τοῦ κοινοῦ.

Ἐγύρισε στὸ καμαρίνι τοῦ παραπατώντας.

—Σ' αὐτὴν τοῦλάχιστο θὰ τὰ πῶ ὅλα... ψιθύριζε.

Ἡ Φρανσουᾶ τὸν περίμενε φορτωμένη λουλούδια. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἄσε μὲ νὰ σοῦ πῶ, Φρανσουᾶ...

—Ὁχι, ὄχι, μὴ μιλήσης, Φράνκ, ἐγὼ ἔχω κατὰ νὰ σοῦ πῶ πρῶτα. Ποτὲ δὲν ἦμουν τόσο συγκινημένη ὅσο ἀπόψε... Ποτὲ δὲν σὲ ἀναποῦσα τόσο. Ὅσο σὲ γνωρίζω, τόσο περισσώτερο νὲ καταλαβαίνω. Ἀπὸ τότε π' ἀρρώστησες, εἶμαι ἡ εὐτυχέστερη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ὡ!... σὲ ἀγαποῦσα καὶ πρῶτα... Ἀλλὰ ἀναποῦσα τὸν Φράνκ Σερβιέρ ἄλλοτε... ἐνῶ τώρα, ἔσένα, μόνον ἐσένα, πλούσιο ἢ φτωχό, ἐνδοξο ἢ ἀσημο, σὲ λατρεύω!...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, κηδεύονταν ἀπὸ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ ἕνας γέρος ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐνα πρόσωπο μόνον συνώδευσε τὸ φέρετρό του ὡς τὸ νεκροταφεῖο: ἦταν ὁ Φράνκ Σερβιέρ, ὁ αἰσῶς.

Ἀπὸ μιὰ παράξενη θέληση τῆς τύχης, θάταν τὸ δικὸ τοῦ τὸ κορμί ποὺ θὰ ἔθαβαν σὲ λίγο, γιὰτί ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς θάταν ὁ σκλάβος ἐνὸς νεκροῦ. Ποτὲ πιά δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξαναβρῇ τὴν πραγματικὴ του προσωπικότητα... Ὁ ἐτοιμοθάνατος εἶχε δίκην... Ὅλα ἦσαν, ἀντιθέτως σ' αὐτὸ, μὲ ὅλα ἦταν δευτερεύοντα: μὲ τὴν δόξα... καὶ ἀπ' ὅλα πᾶν πολὺ μὲ τὴν ἀγάπὴ τῆς Φρανσουᾶ.

ANTE KOUPΣON

Δεν απάντησε μ'ά μ'έσα της έβραζε.
Οι άντρες φέρανε κρασί και σε λίγο το φαγοπότι άρχισε.
Η Χρύσα πήρε την κιθάρα της κι άρχισε ένα τραγουδάκι της μόδας:

Σκότωσέ με!
— Άφ'ήστε τ'ά σκοτώματα καλ'ε και τ'ά θανάτοι, είπεν η Προφύρια, Τραγούδια είν' αυτά που λένε σήμερα για θάνατο! Άχ! πούν εκείνος ο Τσανάκας με τ'ά μανέδες του.

Η Ταρσά άρχισε ένα σαρκι τούρκικο:
Ισταμπόλ ίταιντέ
μπίρ μεντίλ μπουλτούμ

— Έλα Άρτέ μου, είπεν η Άναζή στην ζωντοχήρα, εσύ τ'ά καταφέρνεις, πέ μας ένα Ταμπαχανιώτικο ν'ά ζυπήσωμε.

Η Άρτέ τ'ό περίμενε. Έβηξε, κορδ'ώθηκε, είπε πως είναι λίγο βραχνιασμένη, και κατόπιν, σήκωσε τ'ή γάζα της, άπεκαλύψε ένα μούτρο μογιαγισμένο με δ'άλα τ'ά χρώματα και τ'ά κοσμητικά, άνοιξε τ'ό στόμα της κι άρχισε τόν άμάνε της:

Έχω καύμοι πούναι δουνά
Έχτροι πούναι θερία...

Ο Δημητράκης, ο γαμπρός της Προφύριας πήρε ένα ποτήρι κρασί και κέρασε τήν Άρτέ. Ίστερα μισομεθυμένος λίγο φώναξε:

Γειά σου Άρτέ, γειά σου! Νά ζήσης χίλια χρόνια!

Η Προφύρια τόν είδε με μάτια άγρια μένα.

Κάτσε, κάτσε, τούπε. Μέθυσε και δ'έ ξέρεις τί λές!

Τ'ό γλέντι εξακολούθησε ζωηρότερο.

Η Άρτέ σηκώθηκε ν'ά χορέψη τσιφτετέλι. Ο Δημητράκης ένθουσιασμένος της χτυπούσε παλαμάκια. Η Προφύρια έβραζε.

Μου θυμίζει τ'ό Μάρκο τήν άκούδα τ'ά άποκράς, είπε στην Άναζούλα. Δημητράκη ή Σουλτάνα σε θέλει ν'ά σού π'ή.

Όταν πιά σε λίγο χόρευαν συρτό και σηκώθηκε πάλι η ζωντοχήρα ν'ά χορέψη κερσιλαμά με τ'ό γαμπρό της, η Προφύρια σηκώθηκε σάν θύελλα, τόν άρπαξε από τ'ό χέρι και τόνε τράβηξε.

Μωρέ δ'έ φοβάσαι τ'ό Θεό; είπε, μπροστά στη γυναίκα σου;

Η Άρτέ έσπασε:

Τι θές ν'ά π'ής κερά μου; τήν ρώτησε.

Νά σού π'ή ο παππ'ας σ'ι' αὐτ'ί κι ο δ'άκος στο κεφάλι πολυκαμωματού.

Μά δ'έ φταις εσύ, φταινε ούλες εδ'ά που σού κάνουνε πλάτες...

Όλες οι γυναίκες σηκώθηκαν άγριεμένες ή Άναζούλα, ή Καλλιόπη, ή Ταρσά, ή Κοζά.

Άκούς ν'ά μ'ας π'ή πως κάνομε τί γέρι ή λωλοσποβάλια ή Προφύρια, φώναξε ή Καλλιόπη τ'ό Μακαρονά.

Ψέματα είναι; βροντοφώνησε ή Προφύρια.

Τότες άρχισε μιά δημηρική πάλι πρωταγής. Η Προφύρια ρίχτηκε ν'ά ξεμαλλιάση τήν Άρτέ, ή Άρτέ της έριξε κατ'άμουτρα ένα τενεκέ με σκορδαλιά, κι άλλοι, κι άλλοι όσπου όλες οι σκορδαλιές περέχυσαν τήν γρηά από τήν κεφαλή ως τ'ά νύχια.

Η παρτίδα τέλειωσε με θλιβερά άποτελέσματα. Η Προφύρια γύρισε σε κακό χάλι σπίτι της.

Οι άνθρακατισμένες, φώναξε, θα ρεΐς πως ήφεραν ούλες σκορδαλιά για ν'ά με περυνόσουνε α'ά ν'άμουνε σκυλό-μασο!

ΣΤΑΒΙΟΣ

ιά ν'ά γνωρίσετε τόν έαυτό σας

Αγαπάτε τ'ό κουτσομπολιό;

Τ'ό κουτσομπολιό, ή κακογλωσσία είναι από τ'ά χειρότερα έλαττώματα και δυστυχώς, δέν είναι άπληλαγμένο απ' αὐτ'ό και οι άνδρες. Πολλοί άνδρες, τουλάχιστον...

Οι κουτσομπολ'ηδες ποίπει ν'ά προντίσουν τ'ό ταχύτερο ν'ά άπαλλαγούν από τ'ό έλαττωμα αὐτό. Πρέπει όμως, ν'ά μάθουν πρώτα καλά, άν τ'ό έχουν και μέχρι ποίου βαθμού. Θα τούς βοηθήσουμε σ' αὐτό με τόν παρακάτω πίνακα. Άς τόν μελετήσουν και άς άπαντήσουν ειλικρινώς στα ερωτήματα του, αναγράφοντας στην κενή στήλη τόν αριθμό 0 άν ή απάντησ'ίς των στ'ό ερώτημα είναι «όχι» κατηγορηματικό, τόν αριθμό 1 άν είναι «όχι» τόν αριθμό 2 άν είναι «αίχι» κατηγορηματικό. Κατόπιν άς άθροίσουν τούς αριθμούς και άν βρουν άθροισμα από 28—24 έχουν όλα τ'ά προ-σόντα για ν'ά θεωρηθούν άνεπιφύλακτοι... δημόσιοι κίνδυνος.

Άν βρουν από 20—14 είναι μ'έν «ακακ'ς γλώσσας» άλλα με μιά μικρή προσοχή μ'άπορούν ν'ά διορθωθούν.

Άν βρουν από 13—7 έχουν μιά νοσηρή προτίρηση ν'ά μαθαίνουν τί γίνεται στα σπίτια και στην ιδιωτική ζωή των άλλων, άλλα δέν είναι κακοί.

Τέλος όσοι βρουν κάτω από 7, δέν έχουν ούτε ίχνος τ'ό έλαττώματος.

Άν σε μιά συναναστροφή, επικρίνουν αίστηρά, μπροστά σας, ένα φίλο σας, σιωπάτε σάν ν'ά έχρηνετα τ'ά όσα λένε ; ... Άν στην τύχη μάθετε κάτι τ'ό δυσφημιστικό για ένα γνω-ριμό σας, έχετε τήν περιέργεια ν'ά τ'ό εξακριβώσετε; ... Σε μιά πολυπληθή συγκέντρωση, βρίσκετε διασκεδαστικό ν'ά επικρίνετε φανερά τις τουαλέτες ή τις σιλουέτες αὐτ'ών που περνούν από μπροστά σας ; ... Άν τύχη και επαινούν μπροστά σας κάποιον γνωστό σας, λέτε «Ναι, άλλα τόν βοηθήσε και ή τύχη...», ή «Αὐτό όμως δέν τόν ευποδίζει ν'άχη αὐτά κι' εκείνα τ'ά έλαττώματα» ; ... Άν μάθετε ότι κάποιος έκανε πολύ γρήγορα περιουσία, εκφράζετε, δημοσία τις αμφιβολίες σας για τήν έντιμότητά του, και όταν άκούη δέν έχετε κανένα λόγον γι' αὐτό. Άν μάθετε ότι κάποιος φίλος σας άρρώσθησε, φωνάζετε «Δέν με εκπλήττει αὐτό. Ήταν πάντοτε ασθενης» ; ... Άν δ'ήτε καμιά γυναίκα μόνη ν'ά συνοδεύεται από έναν άνδρα, σπεύδετε ν'ά βγάλετε συμπεράσματα εις βάρος της ; ... Όταν μάθετε ότι κάποιος γνωστός σας παντρεύτηκε, σπεύδετε ν'ά δηλώσετε ότι ο ένας από τούς νεονύμφους, παντρεύτηκε από σουςέρον ; ... Άν σπεύδετε σκανδαλώδη νέα εις βάρος προσώπων εξεχόντων, Άπληγστε ευνοϊκώς κάθε κακολογία, χωρίς ν'ά φροντίσετε ν'ά μάθετε άν έχη κάποιον βάσιον αληθείας ; ... Άν παραστήτε ύαυτος χειρονομιών που φανερώνουν δυνατή συγκίνηση και αισθήματα μεγάλα λέτε «είναι ύποκριτες» ; ... Άν κάποιος γνωστός σας σ'ας ευπιστευθ'ί τις οικονομικές του πτεννώσεις, σπεύδετε ν'ά τ'ες διαλαλήσετε παντού ; ... Άν επαινούν υποστά σας κάποιον συγγενέα, λέτε ότι τ'ό έουν του τ'ό ν'ά μ'άσουν άλλοι ; ... Άν έχετε πολλή περιήλλιν σας κανένα ξενότι πολύ άκατη-νένο, λέτε γι' αὐτό π'άνωστα πολ' ή υπονοούν ν'ά ενοπείρουν ή γνώμ'ας τους τήν διχόνοια ; ...	
--	--

Στ'ό περιθώριο τ'ής έπιστήμης

Φωτογραφίζονται και τ'ά φαντάσματα

Μιά καταπληκτική έφεύρεσις

ΕΙΝΑΙ γνωστό τ'ά καταπληκτι-κά πειράματα τ'ού δόκτορος Εϋγενίου Όστύ, διευθυντού τ'ού Διεθνούς Μεταφυσικού Ίν-στιτούτου, ο όποιος εξέλειπε τ'όσον προώρως. Ο δόκτωρ Όστύ, με τήν βοήθειαν ενός «ήλεκτρικού ματιού», τ'ού ίδιου τύπου με αὐτό που χρησι-μοποιείται στην τηλεόρασι, κατάρ-θωσε ν'ά συλλάβη τις «φαντασιώδεις ύλες», που πλανώνται γύρω από τ'ά μέντιουμ. Τ'ά ατμώδη αὐτά όντα, που είναι σχεδόν πάντοτε άόρατα σ'ούς θνητούς, τ'ά είδε τ'ό «ήλεκτρι-κό μάτι», τ'ό όποιον και τ'ά άπετύπω-σε πάνω στ'ό φιλμ ενός γαλβανομέ-τρου.

Άλλά μπορούμε ν'ά προχωρήσωμε ακόμα πιό πέρα. Συνδέοντες τ'ό ή-λεκτρικό μάτι μ' ένα ώρισμένο μη-χάνημα, τ'ό «ντεφλαγκράτερ», μπο-ρούμε ν'ά επιτύχουμε και τ'ή φωτο-γραφία των φαντασμάτων. Οι φωτο-γραφίες, όμως, αὐτές είναι δυστυχώς άπογορευτικές. Γιατί τ'ά φαντάσμα-τα δέν έννοούν ν' άποκαλύψουν τ'ό μυστικό τους και εξακολουθούν ν'ά έμφανίζονται πάνω στην φωτογρα-φία, σάν θολά σύννεφα.

Και όμως, είναι άπολύτως βέβαιον ότι υπάρχουν τ'ά παράξενα και μι-στηριώδη αὐτά όντα, τ'ά άόρατα αὐτά χέρια που μετακινούν εξ άπο-στάσεως διάφορα αντικείμενα, που μαδοούν τ'ά λουλούδια, που κλέβουν τ'ά μανδήλια, που χαντοκίζουν τούς ανθρώπους. Κατά τήν διάρκειαν μα-λιστα μ'ας πνευματιστικής συνεδρι-άσεως, ο δόκτωρ Όστύ κατάρθωσε ν'ά φωτογραφίση μιά νεφελώδη σφαίρα γκρίζου χρώματος, που βγή-κε από μιά σκοτεινή γωνιά τ'ού δω-ματίου και μετατόπισε ένα τραπέ-ζακι, βάρους δέκα τεσσάρων κιλών! Παρ' όλες, όμως τις υπερβόδεις ά-κτίνες που έχρησιμοποίησε ο δόκτωρ Όστύ, ή φωτογραφία δέν μπόρεσε ν'ά άποδώση τίποτε περισσότερο.

Άλλά τί είναι τέλος πάντων αὐτές οι «υπερφυσικές φωτογραφίες»; Ο γάλλος πνευματιστής Μονταντόν τ'ό άναπτύσσει κατά τρόπον άπολύτως πλήρη, εξ άφοσμής τ'ού «μέντιουμ-που φωτογραφίζει» τ'ού Άγγλου δη-λαδή μεσάζοντος Ούίλλιαμ Τόπ, τόν όποιον δέν πρέπει ν'ά συγχέουμε με τόν διάσημον Ντούγκλας Χόμ, τ'ό «μέντιουμ τ'ής αυτοκρατεΐρας».

Σκέψεις

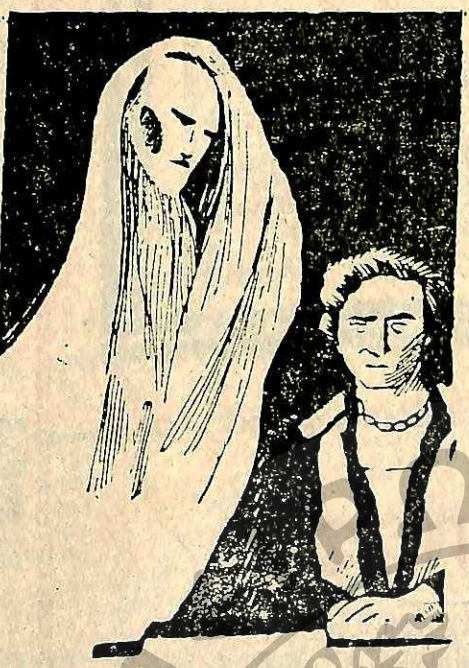
Τις πρωινές τρέλλες τις πληρώ-νουμε πολ' άκριβ'ά τ'ή νύχτα. Τ'ά ή-μαρτήματα των νεανικών μας χρό-νων τ'ά πληρώνουμε με αίμα όταν γεράσουμε.

(Βάκων)

Τ'ό δράμα τ'ού γήρατος δέν είναι ότι γεράσαμε, άλλ' ότι υπήρξαμε κάποτε νέοι.

(Όσκαρ Ουάιλντ)

Ο Χόπ, ο όποιος ήταν υπάλληλος σ' ένα πλυντήριο τ'ού Πέντλετον, πή-ρε μιά μέρα τ'ή φωτογραφία ενός φίλου του, που «επότ'αρε» μπροστά σ' ένα τοίχο από τούβλα. Προς με-γάλη, όμως, έκπληξιν του, όταν έ-κανε τήν εμφάνισι τ'ής πλάκας, μέ-σα στ'όν σκοτεινό θάλαμο, είδε, πλάι στ'όν φίλο του, τήν ατμώδη εικόνα μιάς γυναίκας, άνάμεσα στην όποία διέκρινε καθαρά τ'ά τούβλα! Όταν ο φωτογραφηθείς φίλος του είδε τήν παράξενη αὐτή φωτογραφία, τρομο-κρατήθηκε. Γιατί στ'ό πρόσωπο τ'ής νεφελώδους αὐτ'ής γυναίκας, άνε-

γνώρισε τήν άδελφή του, που είχε πεθάνει πρό πολλών ετών.

Ο Χόπ, παρακινηθείς από κάτι συναδέλφους του, άσχολόμενους με τόν πνευματισμό, επ'ανάλαβε τ'ά φωτογραφικά του πειράματα. Και πλάι από κάθε πρόσωπο που φωτο-γράφιζε, παρουσιάζοταν ή νεφελώδης μορφή κάποιου προσφίλου του προ-σώπου πεθαμένου πρό καιρού. Έτσι άρχισε ή έκπληκτική καριέρα τ'ού «μέντιουμ που φωτογραφίζει».

Ο Χόπ έφωτογράφιζε τ'ά διάφορα πρόσωπα με πλάκες που τ'ού έδιναν οι φωτογραφίζόμενοι και πάνω στις όποιες απέθετε προηγουμένως τ'ά χέρια του. Η επίθεσι των χεριών μπορούσε ν'ά γίνει και πάνω στ'ό κοι-μί με τις πλάκες, κλεισμένο και τ'ό σφραγισμένο. Φυσικοί, πραγματο-σφραγισμένοι και ταχυδακτυλουργοί γνώμονες και ταχυδακτυλουργοί που παρηκολούθησαν επανειλημέ-νως τόν Χόπ και τ'ά έκπληκτικά σύ-να τ'α πειράματα τ'ού εδήλωσαν ένόρ-τως ότι δέν άντελήφθησαν τήν πα-ραμυκη άπάτη.

Έξ άλλου, τ'ό μοναδικό αὐτό χά-ρισμα τ'ού Ούίλλιαμ Χόπ επίβεβαιού-ται και από τ'ό άκόλουθο γεγονός. Μεταξύ των προσώπων που ήρχοντο

ν'ά φωτογραφηθούν στ'ό άτελιέ του, ήσαν και πολλοί προερχόμενοι από μακρινές έπαρχίες, τελείως άγνω-στοι στ'ό Λονδίνο. Και όμως, στις φωτογραφίες που έβγαζε ο Χόπ, πα-ρουσιάζονταν πλάι στ'ά πρόσωπα αὐ-τά και οι μορφές προσφίλων προσώ-πων που μόνον οι φωτογραφίζόμενοι τούς έγνώριζαν!

Σήμερα, προσθέτει ο Μονταντόν, στ'ό βιβλίο που άφιέρωσε για τ'ά πει-ράματα τ'ού Ούίλλιαμ Χόπ, παρό-μοια φαινόμενα παρατηρούνται στην Ιαπωνία και στην Άμερική.

— 75 —

Μην νομίζετε όμως, ότι δέν μπορεί ν'ά έμφυλλοχωρήση άπάτη στ'ό ζήτημα των «υπερφυσικών φωτογραφιών». Ο ίδιος ο Μονταντόν αναφέρει στ'ό βιβλίο του τ'ό άκόλουθο σύνηθες «τρύκ» διαφόρων Άμερικανών ά-γυρτών. Οι κύριοι αὐτοί φωτογραφί-ζουν διάφορα πρόσωπα, που στέκον-ται μπροστά σ' ένα φόντο από μαύ-ρο βελούδο. Η φωτογράφισι, όμως, γίνεται στ'ό πεντηκοστόν τ'ού δευτε-ρολέπτου, ώστε ή μορφή τ'ού φωτο-γραφηθέντος μόλις και μετά βίας ν' άποτυπώται πάνω στην πλάκα. Κατόπιν, οι θαυματοποιοί παρεμ-βάλλουν τήν πλάκα αὐτή άνάμεσα στις άλλες που είναι άτράβηχτες κι' έτσι, με τ'ή δεύτερη φωτογραφία άλ-λου προσώπου, παρουσιάζεται πλάι και τ'ό... φάντασμα τ'ής προηγούμε-νης φωτογραφίας!

Για ν'ά πεισθήτε, λοιπόν, ότι τ'ό «μέντιουμ που φωτογραφίζει» είναι πραγματικά προικισμένο με τ'ό μο-ναδικό αὐτό χάρισμα, πρέπει ν'ά λά-βετε μύριες προφυλάξεις. Νά χρησι-μοποιήτε φωτογραφικές πλάκες, πα-ραγγελέμενες ειδικώς στ'ό εργοστά-σιο και σταμπαρισμένες μ' ένα ση-μάδι από άκτινες Ράιντγκεν, που ν'ά έμφανίζονται άνεξίτηλως κατά τήν εμφάνισι τ'ής πλάκας, ν'ά γυμνώνε-τε τ'ό μέντιουμ τελείως και ν'ά τ'ό ντυ-νετε μ' ένα μαύρο μαγιώ. Άν έχετε μάλιστα και λεπτά διαδέρματα, τότε καλλίτερα θα ήταν ν'ά κινηματογρα-φίζατε δολόκληρη τ'ή σκηνή, φωτίζον-ταν τ'ό δωμάτιο των πειραματισμών με άκτινες υπερύθρους. Τέλος, για ν'ά είσθε τελείως σίγουροι, ν'ά κάνε-τε τις εμφάνισεις των πλάκων μόνοι σας.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

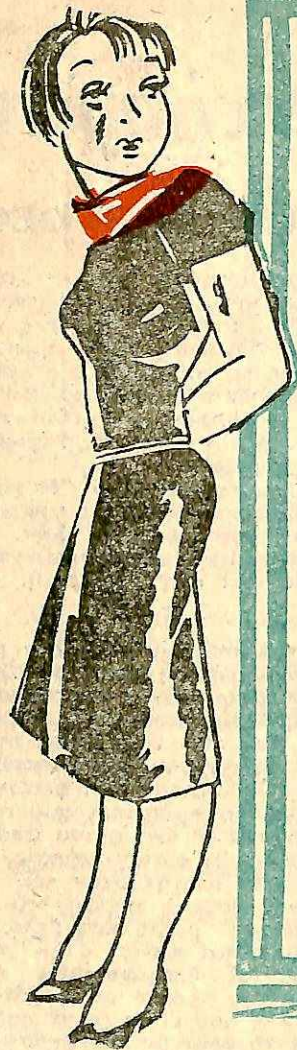
Σκέψεις

Τί χρειάζεται στ'ό εικοστόν έτος τ'ής ηλικίας μας για ν'άμαστε εϋτυ-χείς; Μιά άκτίνα έλπίδος. Στ'ά σα-ράντα; Μιά άκτίνα δόξης. Στ'ά έ-ξηντα; Μιά άκτίνα ήλίου.

(Ούντετα)

Κάθε ηλικία έχει τις άδυναμίες της, τις προτιμήσεις της, τις ιδιαι-τερες κλίσεις της.

(Ματουρέν Ρενά)

Παραλογισμοί

Πάνω πού σουλέγα, ρε Βα—
όλιγον τι, κουτσά-στραβά
πώς ή καρδιά μου τραβά
πλάζες και τὰ τοιαῦτα...
Ξάφνου χειμώνισσε λοιπόν
τὸ καλοκαί—τὸ ποταπὸν
γι' αὐτὸ και ἀλλάξα σκοπὸν
καὶ τώρα, Βάγγο, κλάφτα!

Ἄντ'ι νιά πλάζες καὶ κολύ—
Βάγγο, ἐπιθυμῶ πολὺ
ἐάν ποσῶς δέ σ' ἐνοχλεῖ
δυὸ σκι νὰ ἐτοιμάσης,
ἐτοιμη νᾶμαι ἀν χιονί—
ὁπότε, Βάγγο, μὲ ἡδονή,
ὡς ἀλπινίστριαν δεινὴ
θὰ ρθῆς νὰ μὲ θαυμάσης.

Εἶναι λαχτάρα μου κρυφὴ
σ' ἐνὸς βουνοῦ τὴν κορυφὴ
Βάγγο, τρεμουλὴ καὶ φοβή—
νὰ παίξω μὲ τὰ χιόνια,
κι' εἰς τὸ βουνὸ ἐκεῖ ψηλά
νὰ κάνω ἄλματα τρελλὰ
καὶ τσαλιμάκια πῶς πολλὰ
νὰ τὰ θυμᾶμαι χρόνια.

H MANIΩ

Βλαμικε, κουβέντες,

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Μυστήρια πράγματα αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, φίλε.
Με πλησίασε ἀκροποδητὴς τὰ ἐπρόχτες ὁ Ντίνος ὁ χασομένης
τῆς μαμῆς καὶ μοῦκανε σινιάλο στὸν ὄμο:

—Εἶσαι φίλιππος, ρε φίλε; μ' ἀρώτηξε.

—Τί λές, ρε Ντίνο, τοῦ λέω, ἀλλοιθώρως καὶ δὲ μ' ἀγνωρίζεις
Βάθρακα μὲ λένε, τί φίλιππος μοῦ κοπανᾷς;

Αὐτὸς μ' ἐτήραξε εἰρωνικά:

—Ρε περὶ διὰ ἄλογα σ' ἀρωτάω! μοῦ κάνει.

—Ἔτσι ντέ, ὄχι φίλιππος νὰ μοῦ λές! τοῦ λέω.
Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλεγῶ, ἀπὸ δῶ μ' ἔχε ἀπὸ κει
μ' ἐπιανε, μὲ κατὰφερε πού λές νὰ μὲ τραβήξῃ
κατὰ τὸν ἐπόδρομο.

—Ἐ ρε ψυχὴ μου χουνέρι ἀδερφέ μου. Ποντάρω
με παρᾶδες κι' ἐπιάνωμε ἀέρα. Ὡς πού ὁ Ντίνος
σὲ μιά στιγμὴ μοῦ λέει:

—Ρε Βάθρακα, ὅλα μᾶς τ' ἀφαγε ἡ Καλλιστώ
ἢ ἄτιμη...

—Ποιά, ρε; τοῦ λέω.

—Ἡ Καλλιστώ! μοῦ λέει.

Τὸ λοιπὸν φουρκίστηκα! «Ρε Βάθρακα, σκέφθη—
κα, σὲ κοροϊδεύει ὁ Ντίνος. Τ' ἄλογα μᾶς τὰ φά—
γανε, ἢ Καλλιστὼ σοῦ λέει;

Καὶ τὸν ἐκαταχέρια τὸ λοιπὸν τὸ φίλο πού τὸν λυπήθηκε ἡ ψυ—
χή μου, ρε παιδί, γιατί ὕστερὸς μετὰ τὸ ξύλο ἔμαθα πὺς ἡ Καλλι—
στὼ εἶνε.. ἄλογο!

Ρε τὸ φουκαριᾶ!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια εἰκῶν-εἰκῶν

Νόστιμα

Ἡ μαμά (συμβουλεύει
τὴν κόρη της): Μάλιστα, κόρη
μου, στὴν ζωὴ πρέπει νὰ ξέρῃ
κανεὶς νὰ ζυγίξῃ τίς λέξεις
του, τὰ λόγια του, νὰ μελετᾷ
τίς χειρνομίες του, νὰ σκέ—
πτεται πρῶτα καλά, προτοῦ ἀ—
παντήσῃ σὲ μιὰ ἐρώτηση...

Ἡ κόρη: Για στάσου, μα—
μά, ἀν γίνουν ὅλα ἔτσι ὅπως
μοῦ τὰ λές, τότε δὲν θάχω και—
ρὸ νὰ κάνω τίποτε ἄλλο.

Στὸ σχολεῖο:

Ὁ δάσκαλος (βάζον—
τας τὸ δάχτυλό του ἐπάνω
στὸν ἄτλαντα): Τί εἶναι αὐτό,
Πετράκη;

Ὁ Πετράκης: Ἐνα
βρώμικο νύχι, κύριε!...

—Πῆτε μου, γιατρέ, γιατί
ρῶτάτε τοὺς πελάτες σας τί
τοιγάρα καπνίζουν;

—Μὰ γιὰ νὰ πληροφορηθῶ
γιὰ τὴν οἰκονομικὴ τους κατά—
στασιν...

Ὁ μπαμπᾶς (στὸν Το—
τό): Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λέμε
«ἄς τὸ κάνω αὐτό, κανεὶς δὲν
θὰ μὲ ἰδῇ». Κάποιος ὅμως μᾶς
βλέπει πάντα, ποῖος εἶναι, Το—
τό;

Ὁ Τοτός: Ὁ θυρωρὸς,
παμπᾶ!...

Τὸ ἀνδρόγυνο μαλώνει:

Ἡ κείνη: Ἐμένα μοῦ μι—
λᾷς ἔτσι; Ἐμένα πού ὅλος ὁ
κόσμος ἔχει νὰ κάνῃ γιὰ τὰ
προτερήματά μου;

Ἡ κείνος: Μπορεῖ νάχῃς
πολλὰ προτερήματα, ἀγαπητή
μου, ἀλλὰ ἔχεις καὶ ἓνα μεγά—
λο ἐλάττωμα: Εἶσαι γυναίκα
μου!

Ἱστοριοῦ λες

Ὁ Κ., γυνὴς τρακαδόρος,
συναντᾷ τὸ φίλο του Χ. καὶ
τοῦ λέγει:

—Δάνεισέ μου σὲ παρακαλῶ
διακόσια φράγκα. Αὐριο παν—
τρεῖμαι καὶ μοῦ χρειάζονται
λεπτά.

Ὁ ἄλλος τοῦ δίνει τὸ ποσὸ
καὶ κατόπιν:

—Ἀκουσε ὅμως, ἐδῶ. Δὲν
εἶναι κρίμα γιὰ διακόσια φρά—
γκα νὰ πᾶς τώρα νὰ παντρευ—
τῇς;...

Ὁ ἑνοικὸς τοῦ ξενοδοχείου
ἀνοίγει τὸ πρῶτ' τὴν πόρτα
τοῦ δωματίου του γιὰ νὰ πάρῃ
τὰ παπούτσιά του, ἀλλὰ βλέ—
πει ὅτι ὑπάρχει στὴ θέσῃ πού
τὰ εἶχε ἀφῆναι ἓνα μαῦρο καὶ
ἓνα κίτρινο. Φωνάζει ἀμέσως
τὸν ὑπηρετὴ τοῦ πατώματος:

—Τί κατὰστάσις εἶναι αὕτη;
Ποῦ εἶναι τὰ παπούτσιά μου;

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς:

—Περίεργα. Εἰσθε ὁ δεῦτε—
ρος πού μοῦ κάνετε σήμερα
τὴν ἐρώτησιν αὕτη!...

Οἱ δύο φίλοι συναντῶνται
ὕστερα ἀπὸ καιρὸ.

—Τὸν ἀγῆστο μου Γιω—
ργο!... Καὶ πὺς τὰ πᾶς;

—Περίφημο.

—Καὶ ἡ γυναίκα σου;

—Ταξιδεύει.

—Ἄ! φωνάζομαι ὅτι θὰ τῇς
γράφῃς.

—Καθημερινῶς.

—Πῶς, καθημερινῶς!

—Φεύγοντας μοῦ εἶχε πῇ!

«Γιωργο, θέλω νὰ μοῦ γράφῃς
συχνά, ἀλλοῦθ' θὰ γυρίσω ἀ—
μέσως!...

Καὶ... ἄνοστα

Στὸ ληξιαρχεῖο:
Ἐνας πολίτης: Ἦλθα, κύ—
ριε, νὰ δηλώσω τὴν γέννησιν
τοῦ γυιοῦ μου.

Ὁ ὑπάλληλος (ἀφη—
ρημένως): Μάλιστα. Ὄνομα.

Ὁ πολίτης: Γεώργιος.
Ἀποστολάκοπουλος τοῦ Νικο—
λάου.

Ὁ ὑπάλληλος: Ἐ—
πάγγελμα;...

Ὁ πολίτης: Μά... τίπο—
τε...

Ὁ ὑπάλληλος: Πολὺ
καλὰ (σημειώνει): Ἀνεργος.

—Κύριε, λαμβάνω τὴν τιμὴ
νὰ σᾶς ζητήσω εἰς γάμον τὴν
κόρη σας.

—Ποιὰν ἀπ' ὅλες; Ἐχω τέσ—
σερις.

—Μόνον τὴν μιὰ γνωρίζω..
Δὲν πειράζει ὅμως: συστήστε
μοι τίς ἄλλες τρεῖς... καὶ δια—
λέγω!

—Σεῖς εἰσθε ὁ σπῆκερ τοῦ
ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ;

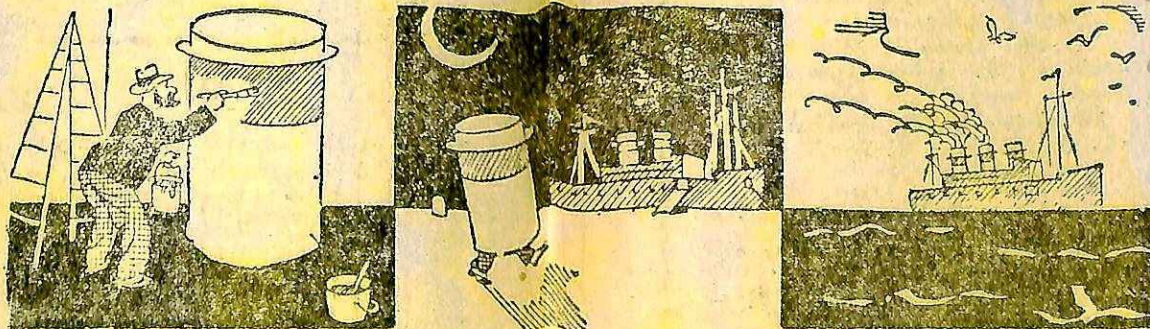
—Μάλιστα, κύριε.

—Θὰ μὲ ξέρετε, φαίνεται,
πολὺ καιρὸ, ἐμένα καὶ τὴν οἰ—
κογένειά μου, γιατί κάθε βρά—
δυ μοῦ λέτε: «Καληνύχτα σας,
κύριοι, καληνύχτα σας, κυρί—
ες, καληνύχτα σας, δεσποινί—
δες»...

Ἡ μαμά: Δὲν καταλαβαί—
νω. Λουλοῦ, τὴν ἐπιμονὴν σου
νὰ πάρῃς τὸν Γιωργο. Δὲν ἔ—
χει πεντάρα, παιδί μου, καὶ
τὴν ἄλλη μέρα δὲν θάχετε νὰ
φάτε.

Ἡ Λουλοῦ: Δὲν πειράζει.
μαμά, θάρχόμαστε νὰ τρώμε
ἐδῶ!

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗ

Ἐπίπληξις

Μανιώ, ἀγάπη μου χρυσή,
σάμπως παλάθωσες κι' ἐσὺ
καὶ μούρχειται ἀπελπισί—
μ' αὐτὴ σου τῇ βλακείᾳ:
Νὰ μοῦ ζητᾷς Ἰούνιο μὴ—
—Μανιώ στὸ λέω ἐν τιμῇ—
σὰ νᾶσαι ἀπ' τὸ τρελλοκομεί—
μισόταθρες καί.. σκία!

Μανιώ μου, πρόσεξε πολὺ
καὶ γίνου λίγο ντροπαλὴ,
γιατί πολὺ μὲ ἐνοχλεῖ
αὐτὴ σου ἡ ἰδέα,
καὶ θ' ἀρχινίσω νὰ βαρῶ
ὅπου προφτάξω κι' ὅπου βρῶ
μὲ τὴ μαγκούρα, μὲ τοὺς ρό—
ι μὲ τὴν... ἀπιδέα!

Σ' ἀμόλησα πολὺ σκονί
καὶ σ' ἀφισα καὶ τὰ ἡνί—
ρε σὺ Μανιώ μου καστανή,
γι' αὐτὸ καὶ λές ἀρλοῦμπες.
Μὰ στὸ ἐξῆς ἔχω σκοπὸν,
πλάσμα σαχλὸν καὶ ποταπὸν,
νὰ σοῦ βαρῶ σβερκιά, λοιπὸν
νὰ κάνῃς... πέντε τοῦμπες!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἰμειωματάριος μου

ΕΦΤΑΚΤΟΝΙΑ

Ἐχτές θράντι ντακρυσμένο ἐβρήκα ὀναίκα μου Τακουίτσα.

—Γιαθρούμ, τὸ λέω, ντακρυσμένο ἔνεσαι; Γιατί κουζούμ;

Γακουὶ ἀγκαλιασμένο ἔκανε:

—Καραμπέτ, ἀγαπῶ, εἶπε.

Καλὰ ἄκουσα; «ἀγαπῶ» εἶπε; Αἷμα μου ἰκεφάλα μου ἀνέθηκε.

«Μενέλαο», σκέφθηκα, νὰ ἐνῶ; Ἀμὰ Τακουίτσα ἡ—
συχασμένο ἔκανε:

—Ἐσένα ἀγαπῶ, Καραμπέτ, ὅπως Λίλα Φίλιπ—
πίντη ἀγάπαε...

—Καλὰ μπέ, εἶπα ἐγώ, ἀμὰ Φιλιππίντη παλαθῶ
ἦτανε, ἰζωή του ἔχασε, ἐφτακτονία ἔκανε.. σασ—
κὶν εἶνε!

—Ὅχι Καραμπέτ, εἶπε Τακουί, ἐφημερίντα τσοκ—
-τσοκ ρωμαντικὸ πρᾶγμα γράφει εἶνε, τάνατος

γλυκὸς μαζί-μαζί ἐνεταί.

Ἐγὼ καταλαθῆγμένος ἔκανα καὶ ἱμοῦρη μου ἱ—
κιτρίνισα...

—Ἄντε μπέ, εἶπα, πονοκέφαλο τὰ ἔκρη.

Ἀμὰ Τακουίτσα ὀρτά-κορτά ἐφτακτονιμένο νὰ
ἐνομε, εἶπε, νηλητήριο τὰ πιόμμε, ἀγκαλιά νὰ
πεινάνομε.

—Χίτς ντέν τέλω, εἶπα ὀναίκα μου.

Τακουίτσα ὅμως σκεπτικὸ ἐνεταί καὶ καρντία μου. Φυλλὰ ἐ—
ντι μου τσοκ-τσοκ φοβάται Τακουί ἐφτακτονιμένο μὲ ἱσομπλιμέ
νὰ μὴ κάνῃ. Αὐτὲς ὀναίκες παλαθῶς εἶνε! Βαί-όαί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

φάλη του. Τό αίμα έτρεχε ακρότατο από μια τρομερή πληγή ανάμεσα στά δύο του ιρθάνοιχα μάτια. Ένα πιστόλι αμπαρουνιχό κοιτόταν ριγμένο δεξιά του, κοντά στο χέρι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

ΕΓΚΛΗΜΑ 'Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ;

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ, με τό πηρούνι του μετέωρο έκύτταζε κατά-πληκτος τόν συνομιλητή του.

— Και πιάσατε αυτή τη γυναίκα, και την απομονώσατε στα μπουδρούμια σας χωρίς νάχετε καμμία θετική ένδειξη εις βάρος της;

Ο άλλος έκούνθησε χαρακτηριστικά τό κεφάλι του, μη μπορώντας νά άπαντήσει γιατί είχε τό στόμα του μπουκωμένο.

— Μπορώ Σούμερ! Μπορώ στη «Σκότλαντ-Γουάρντ! Δέν σου φαίνεται πως διασθήκατε λίγο; Χωρίς την παραμικρή ένδειξη!...

Ο ίνσπéκτωρ Σούμερ κατώρθωσε τέ-λος νά καταπιά την μπουκιά, πού είχε στο στόμα του και νά άπαντήσει, γεμίζοντας ταυτοχρόνως τό ποτήρι του με κρασί.

— Όλα την καταδικάζουν! Αποδείξεις δέβαια άπτες δέν έχουμε. Οι ένδειξεις όμως είναι έναντίον της. Κατά την άναπαράσταση πού θά γίνει αύριο, θά όμολογήσει. Έγώ τουλάχιστον, την περιμένω την όμολογία της.

— Ποιες είναι οι ένδειξεις πού έννοεί;

Ο βαλές πού της άνοιξε την πόρτα, κατέθεσε ότι πού είχε προκαλέσει αίσθησή ή ταραχή της. Μπήκε στο γραφείο του Κλάρκ Έντουϊν έκαιρητικά συγκινημένη και ταραγμένη. Μετά τόν πυροβολισμό, ή μάντα Έντουϊν και οι ύπηρέτες πού έτρεξαν σάν τρελλοί στο γραφείο του δικηγόρου, την βρήκαν γονατισμένη κοντά στο πτώμα.

— Και αυτό άποτελεί ένδειξη;

Αυτό όχι, δέβαια! Στο δεξί της χέρι, όμως, κρατούσε τό φοινικό όπλο και στην άριστερή της μασχάλη έσφιγγε την διαθήκη του θύματος! Η μάντα Έντουϊν, αντικρούοντας τόν άντρα της σκοτωμένο άφησε σπαραχτικές κραυγές έκείνη δέ όπισθοχώρησε άναμάλισσμένη και, φέροντας τά ματωμένα χέρια της στο πρόσωπό της επαναλάμβανε με προσποιητούς λυγμούς:

«Γιατί τό έκανε αυτό;»

Είπε τελεία θεατρικά! Έβλεπε κόκκινο τό πρόσωπό της; με τό αίμα του θύματος της για νά μη φαίνεται πως δέν είχε καν δακρύσει! Οι λυγμοί της ήσαν προσποιητοί! Γύρευε νά πείσει ότι ο Κλάρκ Έντουϊν είχαν αυτοκτονήσει!

— Πού δέχθηκε τή σφαίρα ο Κλάρκ Έντουϊν;

— Στο μέτωπο. Άνάμεσα στα δύο μάτια! Στην καμπύλη πού σχηματίζει ή άρχή της μύτης!

— Πώς άπό μπήκε στο γραφείο έκαιρητικά ταραγμένη και συγκινημένη, κατά την κατάθεση πού βάλε πού της άνοιξε την πόρτα, σκόπευσε τόσο καλά και πυροβόλησε με τόσο σταθερό χέρι;

— Μπορεί νά επανέκθεσε την ψυχραιμία της βστερα άπό λίγο μέσα στο γραφείο, μπορεί και ή επιτυχία της αυτή νά ήταν τυχαία.

— Τό πιστόλι όμως, σύμφωνα με τις καταθέσεις του προσωπικού, άνηκε στον Κλάρκ Έντουϊν.

— Τό πήρε άπό τό συρτάκι του τραπέζιου του χωρίς αυτός νά την αντίληφθή.

‘Η υπόθεσις Κλάρκ Έντουϊν

— Δακτυλικά άποτυπώματα βρέθηκαν στο πιστόλι;

— Παλιά άποτυπώματα και πολύ φλού, του θύματος. Ήσαν φλού γιατί αυτή πυροβόλησε με γάντι. Φορούσε τά γάντια της ως τή στιγμή πού τό προσωπικό την έπιασε.

— Τί στάση τήρησε ή μάντα Έντουϊν;

— Όταν συνήλθε άπό την πρώτη όδυνηρή έκπληξη της, αυτή διάταξε: «Πιάστε την! Ήταν ερωμένη του! Αυτή τόν σκότωσε!»

— Και οι ύπάλληλοι την έπιασαν και τηλεφώνησαν στην «Σκότλαντ-Γουάρντ».

— Πολύ φυσικά. Έκείνη τή ισχυρίζεται;

— Μα στά είπα Μάρτεν!

— Θέλω νά τά άκούσω και δεύτερη φορά.

— Παραμύθια! Όμολογεί πως, πραγματικά, έδώ και δέκα χρόνια ήταν ερωμένη του Κλάρκ Έντουϊν και πως έκανε μαζί του δύο παιδιά. Ισχυρίζεται ότι σήμερα ο Κλάρκ Έντουϊν θά έφανε για τό Λίδερπουλ, όπου θά έμενε πέντε μέρες και ότι πηγαίνοντας στον σταθμό, θά περνούσε άπό τό δικαστήριο νά ύποβάλή αίτηση διαζυγίου. Έπιμένει ότι ο Κλάρκ Έντουϊν είχε στην τσέπη του την άπόδειξη πως τό παιδί της μάντα Έντουϊν δέν ήταν δικό του και, πως ή άπόδειξη αυτή τόν εξανάγκασε νά ζητήσει τό διαζυγίο του. Ζητάει νά μάς θεβαιώσει πως άμέσως μόλις ο Κλάρκ Έντουϊν θάπαιρνε τό διαζυγίο του, θά νομιμοποιούσε τις παράνομες σχέσεις πού είχε μαζί της! Μεγάλη ύπερηφεια και μεγάλη τυχοδιώκτρια, φίλε μου! Καμμία άπόδειξη άπιστίας της μάντα Έντουϊν δέν βρέθηκε! Τόν έπεισε νά γράψη την διαθήκη του ύπερ αυτής και τών παιδιών της, τόν σκότωσε και προσπαθεί τώρα νά μάς πείσει πως πρόκειται περί αυτοκτονίας.

— Λές ότι δέν βρέθηκε ή άπόδειξη της άπιστίας της μάντα Έντουϊν.

— Όχι! Άν ύπήρχε ένα χαρτί πού νά άποδείκνυε πως τό παιδί της μάντα Έντουϊν δέν ήταν δικό του άλλα έραστού της μάντα Έντουϊν, δέν θά τό εξαφάνιζε δέβαια αυτή!

— Άν τό χαρτί αυτό τό εξαφάνισε άλλος, μετά τό θάνατο;

— Ποιός; Όταν άκούσθηκε ο πυροβολισμός τρέξεσαν όλοι μαζί με την μάντα Έντουϊν και την βρήκαν γονατισμένη κοντά τό πτώμα!

— Στο άναμεταξύ κανείς δέν είχε μπή στο γραφείο;

— Κατά την κατάθεση της ίδιας κανείς! Τί άπάνει λοιπόν αυτό τό χαρτί, πού, όπως ισχυρίζεται τό είδε στο τραπέζι του θύματος;

— Αποκλείεται νά μπήκε κάποιος μετά τόν πυροβολισμό, άπό την πόρτα πού χωρίζε τό γραφείο άπό την κατοικία;

— Αδύνατο! Η πόσα είναι καταδικασμένη πρό χρόνου! Υπάρχει μεταλλική πλάκα διωμένη με γονδρές βίδες στην πόρτα και στην κορνίζα της πόρτας. Η μεταλλική αυτή πλάκα είναι γυμνασμένη με παντόφλο στούμα οί-πολέν, όπως και ή πόρτα και ή κορνίζα.

— Έτσι, μόλις διακρίνεται, Έξ άλλου δέν έμεσολάβησαν παρά δευτερόλεπτα άπο

της έκπυροσφορήσεως και της εισόδου στο γραφείο, όλου του προσωπικού.

— Επιθεωρήσατε αυτή την πόρτα;

— Αμφοβάλλεις;

— Πόση ώρα έμεσολάβησε μεταξύ του δράματος και της επιθεωρήσεως της πόρτας;

— Μιά ή μιάμιση ώρα τό πολύ.

— Και την βρήκατε εν τάξει;

— Όστε άποκλείεις όλότελα και την αυτοκτονία;

— Τά πράγματα είναι καθαρά Μάρτεν!

— Δέν ισχυρίζεται πως προσπάθησε νά τόν άποτρέψη;

— Ισχυρίζεται πως δέν είχε καν μαντέψει τούς σκοπούς του. Βρισκόταν λείε στην σκάλα όταν αυτός ηύτοκτόνησε! Παραμύθια!

— Όπωσδήποτε, στην ύπόθεση αυτή ύπάρχει κάτι πού δέν είναι παραμύθιο. Και τό κάτι αυτό είναι τό ότι δέκα χρόνια τώρα, ο Κλάρκ Έντουϊν ήταν ουσιαστικά χωρισμένος άπό την γυναίκα του και ζούσε παράνομα με την Μάρθα Έντουϊν.

— Άτυχώς.

— Και ή γυναίκα του γνώριζε την διαρρήξη της Μάρθας.

— Ναι.

— Πώς αυτή δαχόταν αυτή την κατάσταση; Πώς δέν ζητούσε τό διαζυγίο της;

— Ήλιπιζε, φαίνεται, με τόν καιρό νά τόν άποσπάση άπό την ερωμένη του.

— Διάολο! Δέκα χρόνια δέν την άπήλπισαν; Περιεργό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Την άλλη μέρα, πέντε αυτοκίνητο της «Σκότλαντ-Γουάρντ» σταματούσαν μπρος στο μέγαρο του Κλάρκ Έντουϊν. Τό ένα άπό αυτά, ήταν τό κινητό έπιστημονικό εργαστήριο της μοναδικής στον κόσμο άστυνομικής οργάνωσης, άπό τά τρία άλλα κατέδχαν δικαστικοί και άστυνομικοί και άπό τό τελευταίο, ή Μάρθα κατάχλωμη, με τό κοστούμκι της κόκκινο άπό τά αϊμάτα του Κλάρκ Έντουϊν και συνοδευόμενη άπό έναν άστυνομικό με πολιτικά και δύο άδελφές της ύπερηφίας γυναικείων φυλακών.

Ο Μάρτεν Ντάλ πού βρισκόταν με τούς δικαστικούς και πού μόλις έκείνη τή στιγμή τόν πρωτόβλεπε, στράφηκε και ψιθύρισε στον Σούμερ:

— Ωραία γυναίκα άλλα χωρίς έμφάνιση «μοιραίας».

Μιά δυσάρεστη έκπληξη ώστόσο περίμενε όλους τούς δικαστικούς και τούς άστυνομικούς μόλις άποσφράγισαν τό τραγικό γραφείο και μπήκαν μέσα σ' αυτό: Βρήκαν όλα τά έρμάρια και τά συρτάκια ορθάνοιχτα και τό περιεχόμενό τους σκόρπιο. Στο πάτωμα, στο τραπέζι, ακόμη και στα καθίσματα, άνοιγμένοι φάκελλοι.

— Τί σημαίνουν αυτά; Ποιός μπήκε έδώ μέσα;

Ούτε ή μάντα Έντουϊν ούτε κανείς άπό τό προσωπικό δέν μπορούσε νά άπαντήσει. Εαφνικά, ο Μάρτεν Ντάλ έδειξε με τό δάκτυλο ένα έπισκεπτήριο καροφτωμένο στο περαπέτασμα του πα-ραθύρου.

— Ένα έπισκεπτήριο στο παραπετασμα!

Ο ίνσπéκτωρ Σούμερ έτρεξε, τό πήρε και διάβασε δυνατά:

«Λάθετε τόν κόπο νά περάσετε και στο διπλανό δωμάτιο...»

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

— Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» Πώς μπήκε έδώ μέσα άφού ή πόρτα βρέθηκε σφραγισμένη;

— Τό πράγμα εξηγείται! φώναζε ο ίνσπéκτωρ Σούμερ πού έτρεξε και έξετάσε τις σφραγίδες. Ο λωποδύτης έκόλλησε τις σφραγίδες με μία ξυριστική λάμα χωρίς νά τις σπάση, έκαμε την έρευνά του και ύστερα τις ξανακόλλησε θερμαινόντάς τες! Γνωστή ή μέθοδος!

— Άλλά άς περάσουμε στο πλαινό δωμάτιο νά δούμε ποιά άλλη έκπληξη μάς περιμένει, έκαμε χαμογελώντας ο Μάρτεν Ντάλ και ανάδοντας ένα τσιγάρο... με την φωτιά του Σούμερ.

Και κατόπι βγήκε ακολουθούμενος άπό όλους, προχώρησε στον διάδρομο σάμπως νά γνώριζε καλά τό μέγαρο, μπήκε στα διαμερίσματα της μάντα Έντουϊν και έβλεπε στην σφραγισμένη πόρτα του δωματίου πού συγκοινωνούσε με τό τραγικό γραφείο.

— Κυτάξτε! Έκαμε στρεφόμενος. Και οι σφραγίδες αυτές φέρουν ίχνη παραβιάσεως!

— Περίεργο! Έκαμεν ο είσαγγελεύς. Κανείς έδώ μέσα χθές βράδυ δέν άκουσε ύποπτο θόρυβο;

Κανείς άπό τό προσωπικό δέν είχε άκούσει τό παραμικρό.

Μπήκα μέσα. Ήταν και τό δωμάτιο αυτό άναστατωμένο άλλα όχι όσο τό γραφείο.

Έπάνω σέ ένα τραπέζακι, στο κέντρο, βρισκότουσαν τοποθετημένα έπιδεικτικά, μία φωτογραφία ενός άνδρος πού είχε στα γόνατά του ένα κοριτσάκι ως επτά χρόνων, ένα κασαβίδι ραπτομηχανής «Σίγγερ» με κατεστραμμένη την αίχμη του και ένα έπισκεπτήριο.

Ο Σούμερ πήρε τό έπισκεπτήριο και διάβασε και πάλι δυνατά:

«Άνοιξτε τά μάτια σας, κύριοι! κύριοι της Σκότλαντ-Γουάρντ και παρατηρήσετε προσεκτικά την πόρτα, την κορνίζα της και την μεταλλική πλάκα κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Ρωτήσετε αυτό τό κοριτσάκι νά σας πη, ποιός είναι αυτός πού τό κρατάει στα γόνατά του και πότε πάρθηκε αυτή ή φωτογραφία»

«Ο Λωποδύτης-Φάντασμα»

Ο Μάρτεν Ντάλ πού κρατούσε στο χέρι του την φωτογραφία, την έδειξε στην οίκονόμο του σπιτιού.

— Γνωρίζετε αυτό τό κοριτσάκι;

— Μά.. είναι τό κοριτσάκι του μακαρίτη!

— Ά! Και ο κύριος αυτός, ποιός είναι;

— Δέν τόν γνωρίζω.

— Για φέρτε μας αυτό τό κοριτσάκι. Θά τόν γνωρίζω άφού είναι φωτογραφημένο στα γόνατά του.

— Η κόρη μου είναι στις καλογοιές, επενέβη λέγοντας ή μάντα Έντουϊν άφού είδε την φωτογραφία.

— Τί κρίμα! Σεις γνωρίζετε αυτόν τόν κύριο;

— Μάλιστα. Είναι ένας εξάδελφός μου πού λείπει τώρα στην Αυστραλία και με τόν όποιον δέν τά είχε καλά ο μακαρίτης σύζυγός μου. Η φωτογραφία αυτή της πάρθηκε πρό τριών χρόνων στο «Χάιντ-Πάρκ» χωρίς νά τό γνωρίζη ο σύζυγός μου.

— Ά! Έτσι εξηγούνται και οι γραμμές πού ο άπουσάζων εξάδελφός σας έχει γράψει πίσω άπό την φωτογραφία.

Και στρεφοντας την φωνή από όλους, βάσε δυνατά για νά άκούσθ η από όλους.

«Αν γνώριζε τό άγγελόυδι μου» και αν γνώριζε τό κήνος εκείνο... Λ. Κ.»

— Τό άγγελόυδι είναι δέβαια τό κοριτσάκι σας. Αυτά θά είναι τά αρχικά του όνόματος του εξάδελφου σας.

— Πράγματι. Αδύδ Κούν.

— Και τό κήνος δέν μπορεί... παρά νά είναι ο μακαρίτης σύζυγός σας.

— Κύριε!...

— Μη θωμώνετε μάντα. Ψυχραιμία παρακαλώ. Έδώ κινδυνεύει τό κεφάλι μιας γυναίκας και πρέπει νά τά εξετάσουμε όλα. Τή φωτογραφία πού είχατε κρυφά άπό τόν σύζυγό σας, την βρήκε χθές ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και μάς την άφησε για νά μάθουμε ποιό είναι αυτό τό μυστικό πού κάποιος άγγελόυδι του Αδύδ Κούν και κάποιος κήνος άγνοούσαν.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δέν είναι τρελλός. Ο ίνσπéκτωρ Σούμερ έξήγησε τά μυαλά του και τά βρήκε σωστά τετρακόσια δράχμα. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» βλέποντας αυτή τή φωτογραφία και διαβάζοντας αυτές τις λέξεις, πιθανόν νά φαντάσθηκε πως ο φάκελλος τόν όποιον ή Μάρθα έπιμένει πως είδε επάνω στο τραπέζι του μακαρίτη, αυτή τή φωτογραφία είχε ως άπόδειξη τού ότι ή κορούλα σας... δέν ήτο και κορούλα του!

— Δέν ξέρετε τί λέτε κύριε! κατώρθωσε νά ψελλίση ή μάντα Έντουϊν με σδυμένη φωνή.

— Αυτά δέν τά λέω εγώ μάντα. Τά λέει... ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Άλλά άς δούμε καλλίτερα. Έξέτασε προσεκτικά την κλειστή πόρτα άπό πάνω ως κάτω, εξέτασε την κορνίζα και την μεταλλική πλάκα πού μόλις διακρινόνταν κάτω άπό τό παχύ στρώμα του ριπολέν και τέλος στράφηκε χωρίς άλλα κύριος του έαυτού του:

«Αντίθετα μία χαρακιά στην πόρτα, μία στην κορνίζα της και μία επάνω στην μεταλλική πλάκα, κοντά στις τρύ-»

«Παρατηρήσατε κύριοι! Με ένα αίχμηρό εργαλείο, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» μεταλλική πλάκα, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

«Πες άπό τις όποιες περνούν οι βίδες. Προέξατε καλά αυτές τις τρεις χαρακίες. Η χαρακία της πόρτας όπως και έκείνη της κορνίζας, είναι βαθύτατες. Φθάνουν ως τό έξω και άποκαλύπτουν τέσσερα στρώματα μολύβι! Άπό πάνω χρώμα ιμιτασιόν καρυδιάς με ραβδώσεις, κατόπι φυσική, κάτω άπό τό φυσική λευκοκίτρινο και τέλος, τό πρώτο χρώμα, λευκό! Η χαρακία όμως της μεταλλικής πλάκας, κοντά στις τρύ-»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκ φύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να βγάλει όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη αίθια του αργοντικού του παρακλυσίου πίσω απ' τα τζάμια των πλειστηριασμού που γίνεται στην αλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θά του έδινα και την ψυχή μου».

Εξαφνικά άκουσε πίσω του μια φωνή: «Συμφωνώ, δέχομαι». Γυρνά, και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνόματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό τον όρον να δεχθώ να παντρευτώ μίαν ωραιότατη κόρη πτωχών αλλά μελλοντική κληρονόμος 300 εκατομμυρίων από τα οποία θά του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εδρεύει η ανώτατος κληρονομία. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και μια νύχτα άπαιτεί τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπέτευση και ως εκ τούτης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης μεγιστάν, ο Μουράτ. Αυτός ερωτεύεται την Γαβριέλλα, εκείνη τον απορροεί και σφύγει από το σπίτι του. Σε λιγάκι ξαναπέφτει στα χέρια του Νορβέρτος ο οποίος με την απειλή ότι θά σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθή.

Ο Βαλεντίνο κάνει μια απόπειρα μαζί με τον Μουράτ, τον Άνοιχτομπίρ, τον Αύγουστο και τον Σουλπερίο αλλά παραδίδεται. Η Γαβριέλλα αρνείται να τους ακολουθήσει. Περνά ο καιρός όποτε ο Ρουκέν ανακαλύπτει για μέρα ξαφνικά, ότι η ωραιότατη σύζυγός του Λυδία τον απατά μ' ένα νεαρό, τον Άντρέ. Ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζεύγος και πληροφορείται πλάσματα καταπληκτικά, τα οποία πρόκειται να εξυπηρετήσουν άρριστα τα σχέδια του. Έμαθε π.χ. ότι η Γωάννα Μπερταρά πέθανε, άλλ' ότι άφηκε σύζυγο και παιδιά. Ο Άντρέ άφηγεται καθότι στην Λυδία την ζωή του άδελφού του Ζώρζ άρχίζοντας με την ερωτική του περιπέτεια με την άδελφή του Μουράτ. Φερντιέ. Ο Μουράτ είχε ανακαλύψει τις σχέσεις των δυο νέων και έπιβίβει στον Ζώρζ να μην ξαναπαύει προσπάθειά του αν δεν γίνει καθ' όλα άξιος της άδελφής του. Ο Ζώρζ του δίνει σαν έσόδου μετά έν έτος στις 15 Ιουλίου. Ο

Ρουκέν περιχαρής σπεύδει να ανακοινώσει όλα ήξερε στον Νορβέρτο. Το σημείωμα όμως, του Ρουκέν, πέφτει εκ τύχης στα χέρια της Γαβριέλλας, ή οποία πρό του κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον Βαλεντίνο και του τή λέγει όλα. Αυτός της υπόσχεται να την βοηθήσει. Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος πηγαίνει και είδοποιεί, ως φίλος τον Άντρέ περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλώς καλώς προφθάσει να απομακρυνθή ο Νορβέρτος όπότεν άκούσθηκαν ήματα στις σκάλες. Και συγχρόνως ένα εύθυμο τραγούδι. Ήταν ο Ρουκέν. Σε λίγο βρίσκονται άντιμέτωπος με τους δυο έραστές. Δεν τους έκανε καμιά σκηνή αλλά χέθεται και διηγείται στον Άντρέ ποιά ήταν ή Λυδία. Ο Άντρέ παθαίνει ύστερα απ' τις αποκαλύψεις αυτές μια κρίση και πέφτει κάτω άναίσθητος.

Τρελλή απ' τον πόνο και την αγωνία ή Λυδία τρέχει να πών να βρή γιατρό, όταν έξω απ' την πόρτα του διαμερίσματος της ακριβώς συναντά τον Βαλεντίνο.

Ο νέος στην αρχή προσπαθεί να την εμποδίστ να φύγει νομίζοντας ότι είναι και αυτή άνακατωμένη στο έγκλημα. Γιατί δεν μπορεί. Πρέπει να γίνει έγκλημα εκεί μέσα άπου πέθαναν ο Μαρκήσιος Ντ' Αρζεντάλ και ο Ρουκέν. Άλλά βλέποντας τον Βαλεντίνο να κινείται βλέποντας την άπελπισμένη έκφραση της Λυδίας, την άφησε να φύγει για να πών να φέρη βοήθεια. Πραγματικά ή Λυδία γυρίζει σε λίγο με το γιατρό που εξετάζει προσεκτικά τον άρρωστο και άποφαινεταί ότι μόνον μια μετάγγιση αίματος θά μπορούσε να τον σώσει. Ο Βαλεντίνο προσφέρει άμέσως το αίμα του, ή μετάγγιση γίνεται και ο Άντρέ άνακουφίζεται. Γύστερο, απ' αυτό, ένα θρόνυ μεταφέρουν τον άρρωστο σπίτι του. Την ίδια μέρα όμως εξαφανίζεται και ο πατέρας του Άντρέ, Σενεσάλ. Τον είχε παρσύρει σε παγίδα ένας άνδρας του Ρουκέν, ο Μποντάν και το θρόνυ βρίσκουν το πτώμα του και το πηγαίνουν στο νεκροταμείο. Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος μετανοημένος προκαλεί τον Ρουκέν σε μονομαχία και τον τραυματίζει θανάτ. Ένώ συνέβαιναν όλα αυτά, επιστρέφει από Παρίσι και ο Ζώρζ. Βρίσκει τον άδελφό του πολύ άσχημα και κοντά του την Λυδία. Αδύ τη του τή λέγει όλα και προσφέρεται πάλι για νέα μετάγγιση για να σώσει τον άγαπημένο της. Η μετάγγιση γίνεται και τώρα με αγωνία περιμένουν όλοι το αποτέλεσμα.

ΠΕΡΑΣΑΝ τρεις ώρες, χωρίς να μπορούσαν να διακοίνουν στη φυσιογνωμία του Άντρέ καμμία αλλαγή. Έπειτα, μετά την τρίτη ώρα, τα συμπτώματα της καλλιτερεύσεως άρχισαν να εκδηλοούνται το ένα μετά το άλλο. Τα μάτια έχασαν την άγριωπή λάμψη του πυρετού, το βλέμμα έπαυσε κάποια έκφραση παρουσίας πνεύματος. Έξακολουθούσε βέβαια ο Άντρέ να βρίσκεται σε λήθαργο, αλλά ο πυρετός είχε άρχισει να υποχωρή. Γενικά, ή επίδρασις του νέου αίματος φαινόταν ευνοϊκή.

ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ άκόμα... Άλλη μια ώρα πέρασε. Το βλέμμα του Άντρέ έπρόδιδε ότι σιγά-σιγά ξυπνούσε ή συνείδησις του, αλλά ο άρρωστος φαινόταν τρομερά έξαντλημένος. Ένδωφ το πνεύμα ζωήρευε, τα μάτια του νέου, στην ψυχής της υδίας μεγάλωνε ο λόδος μη την άνεγνώριζε ο Άντρέ. Μη έχοντας και τη δύναμη να μένη εκεί, βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ακόμα μια ώρα... Ο Άντρέ έκοιξε στον Βαλεντίνο μια ματιά που φανέωνε έκπληξη... Έπειτα κύτταξε τον άδελφό του. Και τότε χαμογέλασε. Ο Ζώρζ άπλωσε προς αυτόν τα χέρια. Άντρέ! φώναξε. Και άκούσε τον Άντρέ να ψιθυρίζει πολύ σινανά: Άδελφέ μου! Τον είχε άναγνωρίσει... Άλλά ή συνκίνησις αυτή ήταν πολύ μενάλη για τον έξηντλημένο εκείνον δονανισιό. Ο Άντρέ βυθίστηκε πάλι σε λήθαργο, που αυτή τη φορά έμοιαζε με βαθύ ύπνο.

Ένώ ο Ζώρζ του δίδοσθνε τα μαξιλάκια ο Βαλεντίνος ρώτησε: Σιώθηκε; Ο Ζώρζ έκανε ένα σημείο θλίβερης άκινήδολις. Άν μπορώ να τή ξέρω άκόμα... Ο θάνατος δεν είναι πιά τόσο άμεσος. Άλλά, τί θά γίνει αύριο;

Πραγματικά, την άλλη μέρα ο Άντρέ σαινόταν το ίδιο έξηντλημένος. Ο Ζώρζ, από τον φόδο μήπως έξασθενίση επικίνδυνα την Λυδία, δεν θέλησε να κάνει νέα μετάγγιση, που μόλο ταύτα ήταν άναγκαία. Άλλά ή Λυδία ήταν τόσο δροσερή, τόσο εύωστη και τον παρηκάλεσε με τόσο θέρμη, ώστε νίκησε κάθε δισταγμό του Ζώρζ. Κι έτσι, για δεύτερη φορά το αίμα της νεαρής νυμφίκας πώνε να θροιάνη και να δυναμώσει την καρδιά εκείνου που άναπαύσε.

Μόλις το θρόνυ της έτοιμένης άφαινε λίνω καλλίτερα ο Άντρέ. Η Λυδία έκοιμήσε μια σπουδαία μέρα, ήνε άποκοιμήθη, ντυμένη σε ένα πλάνισιο κρεβάτι που έταυσε στή κοιλία της. Άκούσθηκε από το θρόνυ, ήνε άποκοιμήθη, ντυμένη σε ένα πλάνισιο κρεβάτι που έταυσε στή κοιλία της. Άκούσθηκε από το θρόνυ, ήνε άποκοιμήθη, ντυμένη σε ένα πλάνισιο κρεβάτι που έταυσε στή κοιλία της.

Άκούοντας τον στεναγμό αυτό, ή Λυδία πετάστηκε τρομαγμένη. Τή φώσ της λάμπας έπεσε στο πρόσωπό της... Ο Άντρέ την άνεγνώρισε, άπλωσε, με ένστικτη κίνηση, τα χέρια του, σαν να ήθελε να την διώξει, και φώναξε με φρίκη: Άλυδία!... Λυδία!...

Μπορούσε να είναι υπερήφανη για το αποτέλεσμα της αυτοθυσίας της, γιατί πραγματικά εκείνη τον είχε σώσει.

Ξαναγύρισε στο κρεβάτι, τή πλάγιασε, μα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Ξαπλωμένη, σιωπηλή, άγρυπνούσε.

Έξαφνα άκουσε ένα έλαφρό κρότο από το μέρος του κρεβάτιού του άρρώστου. Κύτταξε, αλλά άμέσως κατέβασε το κεφάλι στο μαξιλάρι και έκλεισε τα μάτια.

Ο Άντρέ είχε ξυπνήσει. Είχε άνασηκωθεί στο κρεβάτι του, σπριζόταν με τον άγκώνα στο προσκέφαλο και την κοτούσε. Τότε, ή δύστυχη γυναίκα νόμισε πως ή καρδιά της θά έπαυε να κτυπά. Ω, πώς θά ήθελε να πή ζούσε τη στιγμή αυτή! Άν την άνεγνώριζε, άραγε, τί θά έκανε, τί θά έλεγε; Ο Άντρέ είδε πώς βρισκόταν στο δωμάτιο, όπου έμενε από την παιδική του ηλικία. Τά έπιπλα, γύρω, του ήσαν γνώριμα. Το παρελθόν ξαναζούσε, σιγά-σιγά, στη μνήμη του. Μα το κρεβάτι αυτό... Κάι ποιάς, άραγε, να ήταν πλάγιασμένος σ' αυτό;

Κυττούσε και έπειδή δεν διέκρινε προσπαθούσε να σκύψει. Η Λυδία είχε γυρίσει από το άντίθετο μέρος το κεφάλι. Άλλά τα μακρυνά της μαλλιά, που ξεχύνονταν άφθονα στο προσκέφαλο, την έπρόδωσαν.

Γυναίκα! μουρμούρισε ο Άντρέ. Μια γυναίκα στο σπίτι μου! Μα ποιά είναι, λοιπόν; Έκανε μια κίνηση να σηκωθεί, αλλά ξανάπεσε από την άδυναμία. Είχε σπαταλήσει τις λίγες δυνάμεις του. Άφησε να του ξεφύγη ένας στεναγμός.

Άκούοντας τον στεναγμό αυτό, ή Λυδία πετάστηκε τρομαγμένη. Τή φώσ της λάμπας έπεσε στο πρόσωπό της... Ο Άντρέ την άνεγνώρισε, άπλωσε, με ένστικτη κίνηση, τα χέρια του, σαν να ήθελε να την διώξει, και φώναξε με φρίκη: Άλυδία!... Λυδία!...

Μπορούσε να είναι υπερήφανη για το αποτέλεσμα της αυτοθυσίας της, γιατί πραγματικά εκείνη τον είχε σώσει.

Ξαναγύρισε στο κρεβάτι, τή πλάγιασε, μα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Ξαπλωμένη, σιωπηλή, άγρυπνούσε.

Έξαφνα άκουσε ένα έλαφρό κρότο από το μέρος του κρεβάτιού του άρρώστου. Κύτταξε, αλλά άμέσως κατέβασε το κεφάλι στο μαξιλάρι και έκλεισε τα μάτια.

Ο Άντρέ είχε ξυπνήσει. Είχε άνασηκωθεί στο κρεβάτι του, σπριζόταν με τον άγκώνα στο προσκέφαλο και την κοτούσε.

Τότε, ή δύστυχη γυναίκα νόμισε πως ή καρδιά της θά έπαυε να κτυπά. Ω, πώς θά ήθελε να πή ζούσε τη στιγμή αυτή! Άν την άνεγνώριζε, άραγε, τί θά έκανε, τί θά έλεγε; Ο Άντρέ είδε πώς βρισκόταν στο δωμάτιο, όπου έμενε από την παιδική του ηλικία. Τά έπιπλα, γύρω, του ήσαν γνώριμα. Το παρελθόν ξαναζούσε, σιγά-σιγά, στη μνήμη του. Μα το κρεβάτι αυτό... Κάι ποιάς, άραγε, να ήταν πλάγιασμένος σ' αυτό;

Κυττούσε και έπειδή δεν διέκρινε προσπαθούσε να σκύψει. Η Λυδία είχε γυρίσει από το άντίθετο μέρος το κεφάλι. Άλλά τα μακρυνά της μαλλιά, που ξεχύνονταν άφθονα στο προσκέφαλο, την έπρόδωσαν.

Γυναίκα! μουρμούρισε ο Άντρέ. Μια γυναίκα στο σπίτι μου! Μα ποιά είναι, λοιπόν; Έκανε μια κίνηση να σηκωθεί, αλλά ξανάπεσε από την άδυναμία. Είχε σπαταλήσει τις λίγες δυνάμεις του. Άφησε να του ξεφύγη ένας στεναγμός.

Άκούοντας τον στεναγμό αυτό, ή Λυδία πετάστηκε τρομαγμένη. Τή φώσ της λάμπας έπεσε στο πρόσωπό της... Ο Άντρέ την άνεγνώρισε, άπλωσε, με ένστικτη κίνηση, τα χέρια του, σαν να ήθελε να την διώξει, και φώναξε με φρίκη: Άλυδία!... Λυδία!...

Μπορούσε να είναι υπερήφανη για το αποτέλεσμα της αυτοθυσίας της, γιατί πραγματικά εκείνη τον είχε σώσει.

Ξαναγύρισε στο κρεβάτι, τή πλάγιασε, μα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Ξαπλωμένη, σιωπηλή, άγρυπνούσε.

μιάς Ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκούρο άμπαζούρ, έφεγγε πάνω στο μάρμαρο του τζακιού. Στην άλλη γωνία, ένα καντήλι έκαιγε, κρεμασμένο από το ταβάνι.

Έτσι, στην κρεβάτοκάμαρα του Άντρέ άπλωνόταν ένα άδύνατο και γλυκό φως. Γύρω βασιλευσε σιωπή. Για να μη ταράσση τίποτα τον ύπνο του Άντρέ, είχαν βγάλει έξω το έλκρεμείο, ώστε να μην άκούγεται ούτε το μονότονο του τίκ-τάκ.

Οι ώρες περνούσαν... Κάποια στιγμή, ή Λυδία ξύπνησε, σηκώθηκε όρθη και έπλησίασε, κλονιζόμενη σαν ζαλισμένη, στο κρεβάτι του Άντρέ. Ο νέος κοιμόταν ήσυχ.

Σώθηκε! μουρμούρισε πολύ σινανά.

Και έπρόσθεσε, σχεδόν άμέσως, με τρελλή χαρά: Εύχαριστώ, Θεέ μου! τον έσωσα!

Μπορούσε να είναι υπερήφανη για το αποτέλεσμα της αυτοθυσίας της, γιατί πραγματικά εκείνη τον είχε σώσει.

Ξαναγύρισε στο κρεβάτι, τή πλάγιασε, μα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Ξαπλωμένη, σιωπηλή, άγρυπνούσε.

Έξαφνα άκουσε ένα έλαφρό κρότο από το μέρος του κρεβάτιού του άρρώστου. Κύτταξε, αλλά άμέσως κατέβασε το κεφάλι στο μαξιλάρι και έκλεισε τα μάτια.

Ο Άντρέ είχε ξυπνήσει. Είχε άνασηκωθεί στο κρεβάτι του, σπριζόταν με τον άγκώνα στο προσκέφαλο και την κοτούσε.

Τότε, ή δύστυχη γυναίκα νόμισε πως ή καρδιά της θά έπαυε να κτυπά. Ω, πώς θά ήθελε να πή ζούσε τη στιγμή αυτή! Άν την άνεγνώριζε, άραγε, τί θά έκανε, τί θά έλεγε; Ο Άντρέ είδε πώς βρισκόταν στο δωμάτιο, όπου έμενε από την παιδική του ηλικία. Τά έπιπλα, γύρω, του ήσαν γνώριμα. Το παρελθόν ξαναζούσε, σιγά-σιγά, στη μνήμη του. Μα το κρεβάτι αυτό... Κάι ποιάς, άραγε, να ήταν πλάγιασμένος σ' αυτό;

Κυττούσε και έπειδή δεν διέκρινε προσπαθούσε να σκύψει. Η Λυδία είχε γυρίσει από το άντίθετο μέρος το κεφάλι. Άλλά τα μακρυνά της μαλλιά, που ξεχύνονταν άφθονα στο προσκέφαλο, την έπρόδωσαν.

Γυναίκα! μουρμούρισε ο Άντρέ. Μια γυναίκα στο σπίτι μου! Μα ποιά είναι, λοιπόν; Έκανε μια κίνηση να σηκωθεί, αλλά ξανάπεσε από την άδυναμία. Είχε σπαταλήσει τις λίγες δυνάμεις του. Άφησε να του ξεφύγη ένας στεναγμός.

Άκούοντας τον στεναγμό αυτό, ή Λυδία πετάστηκε τρομαγμένη. Τή φώσ της λάμπας έπεσε στο πρόσωπό της... Ο Άντρέ την άνεγνώρισε, άπλωσε, με ένστικτη κίνηση, τα χέρια του, σαν να ήθελε να την διώξει, και φώναξε με φρίκη: Άλυδία!... Λυδία!...

Μπορούσε να είναι υπερήφανη για το αποτέλεσμα της αυτοθυσίας της, γιατί πραγματικά εκείνη τον είχε σώσει.

Ξαναγύρισε στο κρεβάτι, τή πλάγιασε, μα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Ξαπλωμένη, σιωπηλή, άγρυπνούσε.

Έξαφνα άκουσε ένα έλαφρό κρότο από το μέρος του κρεβάτιού του άρρώστου. Κύτταξε, αλλά άμέσως κατέβασε το κεφάλι στο μαξιλάρι και έκλεισε τα μάτια.

Ο Άντρέ είχε ξυπνήσει. Είχε άνασηκωθεί στο κρεβάτι του, σπριζόταν με τον άγκώνα στο προσκέφαλο και την κοτούσε.

Τότε, ή δύστυχη γυναίκα νόμισε πως ή καρδιά της θά έπαυε να κτυπά. Ω, πώς θά ήθελε να πή ζούσε τη στιγμή αυτή! Άν την άνεγνώριζε, άραγε, τί θά έκανε, τί θά έλεγε; Ο Άντρέ είδε πώς βρισκόταν στο δωμάτιο, όπου έμενε από την παιδική του ηλικία. Τά έπιπλα, γύρω, του ήσαν γνώριμα. Το παρελθόν ξαναζούσε, σιγά-σιγά, στη μνήμη του. Μα το κρεβάτι αυτό... Κάι ποιάς, άραγε, να ήταν πλάγιασμένος σ' αυτό;

Κυττούσε και έπειδή δεν διέκρινε προσπαθούσε να σκύψει. Η Λυδία είχε γυρίσει από το άντίθετο μέρος το κεφάλι. Άλλά τα μακρυνά της μαλλιά, που ξεχύνονταν άφθονα στο προσκέφαλο, την έπρόδωσαν.

Γυναίκα! μουρμούρισε ο Άντρέ. Μια γυναίκα στο σπίτι μου! Μα ποιά είναι, λοιπόν; Έκανε μια κίνηση να σηκωθεί, αλλά ξανάπεσε από την άδυναμία. Είχε σπαταλήσει τις λίγες δυνάμεις του. Άφησε να του ξεφύγη ένας στεναγμός.

Άκούοντας τον στεναγμό αυτό, ή Λυδία πετάστηκε τρομαγμένη. Τή φώσ της λάμπας έπεσε στο πρόσωπό της... Ο Άντρέ την άνεγνώρισε, άπλωσε, με ένστικτη κίνηση, τα χέρια του, σαν να ήθελε να την διώξει, και φώναξε με φρίκη: Άλυδία!... Λυδία!...

Άν ή ταραχή και ή θλίψις μπορούσαν να σκοτώσουν με μιάς έναν άνθρωπο, ή Λυδία θά σωριαζόταν άμέσως νεκρή.

Έπακολούθησε βαθεία σιωπή. Η Λυδία δεν τολμούσε ούτε να άναπνεύση και ο άρρωστος, άκίνητος στο κρεβάτι του, άναρωτιόταν μήπως έθλεπε κάποιο φρικτό όνειρο, μήπως αυτό που έθλεπε ήταν παραιοσθις από τον πυρετό. Τέλος, σηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι του και είπε με δυνατή φωνή: Όχι! Όχι! δεν όνειρεύομαι... Δεν κάνω λάθος.

Μπόρεσε να βρή αρκετές δυνάμεις για να κατέβη από το κρεβάτι του. Έκανε μερικά βήματα παραπατώντας, πιάνοντας τά έπιπλα για να μη πέση και έτσι πλησίασε το κρεβάτι της Λυδίας.

Έσκυψε από πάνω της, την άγγιξε με τά χέρια, φοβόταν πάντα μήπως ή εικόνα αυτή ήταν δημιούργημα φαντασίας.

Η Λυδία είχε κλείσει τα μάτια. Σχεδόν δεν άνέπνεε πιά.

Λυδία! είπε ο νέος, Λυδία, είσαι σύ... Άλλά, τί έρχεσαι να κάμης εδώ; Πώς έτόλμησες να μπής στο σπίτι μου;

Ναί, έγω είμαι, Άντρέ, έγω... Μη με διώξεις... Ήρθα γιατί ήσουν πολύ άρρωστος, γιατί δεν είχες κανέναν να σε περιποιηθή και γιατί αν δεν σε φρόντιζε κάποιος, θά πέθαινες...

Ω, μα δεν με έσκότωσης σύ, δυστυχισμένη; Άντρέ, λυήσου με... Μη μου θυμίζεις όσα έγιναν. Πόνεσα γι' αυτά περισσότερο από σένα! Άν είχες πεθάνει, Άντρέ, κι έγω δεν θά ζούσα αυτή τη στιγμή.

Ο νέος έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. Φαινόταν να σκέπτεται. Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις άναμνήσεις του και ξαναζούσε με την φαντασία του την τραγική σκηνή, κατά την οποίαν ο Ρουκέν του είχε καταφέρει το τρομερό χτύπημα, άποκαλύποντάς του ποιά ήταν ή Λυδία.

Ά... έτσι... λοιπόν είναι αλήθεια όλα αυτά! μουρμούρισε.

Τι πράγμα; ρώτησε με αγωνία ή δύστυχη γυναίκα.

Κατάλαβαινε πολύ καλά, ήθλε όμως να έπιβαδύνει όσο μπορούσε την έξηγηση που έτρεπε.

Αυτά που είπε εκείνος ο άνθρωπος, ο Ρουκέν, ο άνδρας σου, επί τέλους!

Η Λυδία χαμήλωσε το κεφάλι. Δεν είχε τη δύναμη να άπαντήσει διαφορετικά.

Είμαι αλήθεια, λοιπόν, το άπολογεί; Να γιατί κρυβόσουν τόσο προσεκτικά απέναντί μου, γιατί προσπαθούσε να μείνης ένα άδιαπέραστο μυστήριο για μένα... να γιατί δεν μπό έξαμολογείσο!

Φοβόμουν την άγάπη σου... φοβόμουν και για τη δική μου άγάπη... Βλέπεις πόσο δίκην είχα.

Άντρέ ξανάπε μ' ένα είδος νίας, σαν να ήθελε να άνοίξη περισσότερο την πλνή που είχε άνοίξει στην καρδιά της δύστυχης γυναίκα.

Όποτε είσαι παντρεμένη; Είμαι παντρεμένη. Είσαι γυναίκα του ανθρώπου μās τσάκωσε προχθές; Είμαι ή γυναίκα του.

Και αυτός είναι ο δεύτερος άδρας σου; Ναι, ο δεύτερος άνδρας μου, πε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση.

Και ήταν έραστής σου ο άνδρας αυτός πριν τον παντρευτής; Τόπος αυτός με πάθος, άφου για άγαπούσε με πάθος, άφου για άποκτήσης την έλευθερία σου κ' άποκτήσης την δική του, έκαμες τό έγκλ να γίνης δική του, έκαμες τό έγκλ να δηλητηριάσης τον άνδρα σε να σκοτώσης;... Άπάντησέ μου αυτά.

Ναί, ήταν έραστής μου... να σκοτώσα για να γίνω δική του.

Άθλία! φώναξε με πνιγμένη φωνή ο Άντρέ. Και με μια κίνηση άγρίου θυμού άπλωσε τά χέρια του προς αυτή, σαν να ήθελε να την στραγγαλίσει. Εκείνη, χαμογελώντας μελαγχολικά, μουρμούρισε: Άντρέ, Πάρε Σκότωση με, Άντρέ. Πάρε ζωή μου, άγαπημένο μου παιδί. σ' εύλογώ.

Ο Άντρέ ένοιωσε τις δυνάμεις να έξαντλούνται. Άναγκάστηκε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία.

Ο Άντρέ ξανάπε μ' ένα είδος νίας, σαν να ήθελε να άνοίξη περισσότερο την πλνή που είχε άνοίξει στην καρδιά της δύστυχης γυναίκα.

Όποτε είσαι παντρεμένη; Είμαι παντρεμένη. Είσαι γυναίκα του ανθρώπου μās τσάκωσε προχθές; Είμαι ή γυναίκα του.

Και αυτός είναι ο δεύτερος άδρας σου; Ναι, ο δεύτερος άνδρας μου, πε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση.

Και ήταν έραστής σου ο άνδρας αυτός πριν τον παντρευτής; Τόπος αυτός με πάθος, άφου για άγαπούσε με πάθος, άφου για άποκτήσης την έλευθερία σου κ' άποκτήσης την δική του, έκαμες τό έγκλ να γίνης δική του, έκαμες τό έγκλ να δηλητηριάσης τον άνδρα σε να σκοτώσης;... Άπάντησέ μου αυτά.

Ναί, ήταν έραστής μου... να σκοτώσα για να γίνω δική του.

Άθλία! φώναξε με πνιγμένη φωνή ο Άντρέ. Και με μια κίνηση άγρίου θυμού άπλωσε τά χέρια του προς αυτή, σαν να ήθελε να την στραγγαλίσει. Εκείνη, χαμογελώντας μελαγχολικά, μουρμούρισε: Άντρέ, Πάρε Σκότωση με, Άντρέ. Πάρε ζωή μου, άγαπημένο μου παιδί. σ' εύλογώ.

Ο Άντρέ ένοιωσε τις δυνάμεις να έξαντλούνται. Άναγκάστηκε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία.

Ά... έτσι... λοιπόν είναι αλήθεια όλα αυτά! μουρμούρισε.

Τι πράγμα; ρώτησε με αγωνία ή δύστυχη γυναίκα.

Κατάλαβαινε πολύ καλά, ήθλε όμως να έπιβαδύνει όσο μπορούσε την έξηγηση που έτρεπε.

Αυτά που είπε εκείνος ο άνθρωπος, ο Ρουκέν, ο άνδρας σου, επί τέλους!

Η Λυδία χαμήλωσε το κεφάλι. Δεν είχε τη δύναμη να άπαντήσει διαφορετικά.

Είμαι αλήθεια, λοιπόν, το άπολογεί; Να γιατί κρυβόσουν τόσο προσεκτικά απέναντί μου, γιατί προσπαθούσε να μείνης ένα άδιαπέραστο μυστήριο για μένα... να γιατί δεν μπό έξαμολογείσο!

Φοβόμουν την άγάπη σου... φοβόμουν και για τη δική μου άγάπη... Βλέπεις πόσο δίκην είχα.

Άντρέ ξανάπε μ' ένα είδος νίας, σαν να ήθελε να άνοίξη περισσότερο την πλνή που είχε άνοίξει στην καρδιά της δύστυχης γυναίκα.

Όποτε είσαι παντρεμένη; Είμαι παντρεμένη. Είσαι γυναίκα του ανθρώπου μās τσάκωσε προχθές; Είμαι ή γυναίκα του.

Και αυτός είναι ο δεύτερος άδρας σου; Ναι, ο δεύτερος άνδρας μου, πε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση.

Και ήταν έραστής σου ο άνδρας αυτός πριν τον παντρευτής; Τόπος αυτός με πάθος, άφου για άγαπούσε με πάθος, άφου για άποκτήσης την έλευθερία σου κ' άποκτήσης την δική του, έκαμες τό έγκλ να γίνης δική του, έκαμες τό έγκλ να δηλητηριάσης τον άνδρα σε να σκοτώσης;... Άπάντησέ μου αυτά.

Ναί, ήταν έραστής μου... να σκοτώσα για να γίνω δική του.

Άθλία! φώναξε με πνιγμένη φωνή ο Άντρέ. Και με μια κίνηση άγρίου θυμού άπλωσε τά χέρια του προς αυτή, σαν να ήθελε να την στραγγαλίσει. Εκείνη, χαμογελώντας μελαγχολικά, μουρμούρισε: Άντρέ, Πάρε Σκότωση με, Άντρέ. Πάρε ζωή μου, άγαπημένο μου παιδί. σ' εύλογώ.

Ο Άντρέ ένοιωσε τις δυνάμεις να έξαντλούνται. Άναγκάστηκε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε πλάγιασμένη ή Λυδία. Έκτανε καθήση στο ίδιο κρεβάτι, όπου καθεύδα πλάγιασμένη ή Λυδία.

Ά... έτσι... λοιπόν είναι αλήθεια όλα αυτά! μουρμούρισε.

Τι πράγμα; ρώτησε με αγωνία ή δύστυχη γυναίκα.

Κατάλαβαινε πολύ καλά, ήθλε όμως να έπιβαδύνει όσο μπορούσε την έξηγηση που έτρεπε.

Αυτά που είπε εκείνος ο άνθρωπος, ο Ρουκέν, ο άνδρας σου, επί τέλους!

Ένα πολύτιμο περιδέραιο

Ευθύμο διήγημα της Μιρέιγ Μπρόζε

-Α Χ, Θεέ μου, Έκανε ή ώραία κυρία, φέρνοντας τὰ χέρια της στον κάτασπρο λαιμό της, Έχασα τὸ μαργαριταρένιο μου κολλιέ.

Θά έπρεπε νά είχε χλωμιάσει από την ταραχή, αλλά τὸ μακιγιάζ ποῦταν με τόσο μαεστρία ἀπλωμένο στο πρόσωπό της, δέν άφησε νά φανή τὸ μέγεθος της ταραχής της. Ὁ ιδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου «Ανθισμένος Σταθμός», ὁ ὁποῖος της ἔδινε τὰ ρέστα εκείνη τη στιγμή από τὸ ἑκατόφραγκο ποῦ τοῦχε δώσει γιά νά πληρώσει την πορτοκαλλάδα, ἔσήκωσε τὰ μάτια καί την κύτταξε ἑρωτηματικά:

—Τὸ κολλιέ σας, κυρία;
—Ναί... Ἐδῶ καί λίγη ὥρα τὸ εἶχα... Μὰ πῶς τόχασα; Ἄν είχε πέση ἔδῶ, θάπρεπε νά τὸ εἶχα ἀκούσει.
—Μήν έπεσε μέσα στοῦ ἀμάξι σας;

Καί διευθύνθηκαν καί οἱ δύο στοῦ θαυμασίου καμπριώλῃ της. Ἐκεῖ ἡ κυρία, βοηθούμενη από τὸν ξενοδόχο, εἰσέφερε παντοῦ προσεκτικά, ἀνακάτεψε τὰ προσκέφαλα, ἀνασήκωσε τὰ χαλιά. Ἀλλά τοῦ κάκου. Τὰ μαργαριτάρια είχαν κάνει φτερά.

—Ὁχι, ἀδύνατο, ἔκανε ἡ κυρία, κουνώντας ἀρνητικά τὸ κεφάλι της. Θυμάμαι καλά πῶς τὸ εἶχα τὴν ὥρα ποῦ κατέβηκα από τὸ ἀμάξι.

—Ἄς ψάξουμε.
Ἡ κυρία καί ὁ ξενοδόχος ἑρρίχθηκαν κατὰ γῆς με τὰ τέσσερα καί ἔψαξαν προσεκτικά τὴ γύρω χλόη. Ἀλλά μάταιοι κόποι. Μόνο ποῦ λέρωσαν τὰ χέρια τους. Τίποτ' ἄλλο.

—Ἦταν ἀξίας; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή με ἑνδιαφέρον ὁ ξενοδόχος.
—Ὁ φίλος μου; Ὡ... εἶναι τὸ πιὸ ἔξυπνο, τὸ πιὸ καλὸ παιδί τοῦ κόσμου.

—Ὁχι, ἄλλο ἤθελα νά μάθω... γιά τὸ κολλιέ.

Ἡ κυρία ἔκανε μιὰ κίνηση περιφρονητική, ὅλη μεγαλοπρέπεια καί ὑπερηφάνεια.

—Ἐξήντα γιλιάρδες, θαρρῶ... ἄλλο δέν εἶναι γι' αὐτὸ ποῦ ἀνησινῶ. Ἄ, πὸ κοσμήματα, δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχω μπόλικά. Ἄν στενοχωριέμαι, εἰ-

ναι γιὰ τὸ ἀγάπαγα, γιὰ τὴν ἡταν από «χέρι», καταλαβαίνετε;
Ὁ ιδιοκτήτης τοῦ «Ανθισμένου Σταθμοῦ» κύτταξε με θαυμασμό τὴν κυρία αὐτή ποῦ ἦταν τόσο πλούσια, ὥστε νά χάσει ἓνα κολλιέ ἀξίας ἑξήντα χιλιάδων φράγκων καί νά μὴ στενοχωριέται παρὰ γιὰ τὴν ἡταν από χέρι.

—Μπορεῖ νά τὸ βροῦν καί νά σὰς τὸ φέρουν.

Ἡ κυρία ἀναστέναξε.
—Κολλιέ μαργαριταρένιο; Ἄστει-εὔστε; Ἄν ἦταν ἄλλο κόσμημα πιθανόν, γιὰ τὴν θάταν δύσκολο νά ἐπισκευασθῇ... ἀλλά τὰ μαργαριτάρια; Μποροῦν νά τὰ πουλήσουν, ἓνα-ἓνα, ἀπλούστατα... Οὔτε γάτα, δηλαδή, οὔτε ζῆμιά!

—Ναί, ναί... ἐμουρμούρισε ὁ χωριότης.

Καί μέσα του σκεφτόταν ὅτι ἴσως νά τὸ βρῆσκε αὐτὸς τὸ κολλιέ μετὰ τὴν ἀναχώρηση της ταξιδιωτίσας καί ὅτι φυσικά, δέν ἄρταν διόλου διατεθειμένος νά της τὸ ἐπιστρέψει.

—Πρέπει νά φύγω, εἶπε ἐπὶ τέλους ἡ κυρία ἀναστενάζοντας. Με περιμένουν... Ἀλλά θὰ σὰς ἀφίσω τὴν κάτοκα μου με τ' ὄνομά μου καί τὸ ἐπιθετό μου. Θὰ δώσω δέκα χιλιάδες φράγκα δῶρο σ' ὅποιον μοῦ φέρει τὸ κολλιέ.

—Μπορεῖτε νά μένετε ἡσυχῇ, κυρία. Ἄν τὸ βροῦν...

Ὅταν ἡ κυρία ἔφυγε, ὁ ξενοδόχος ἔπρεπε πάλι με τὰ μούτρα πάνω στὴ χλόη, ἀλλά δέν κατῴρθωσε τίποτε καί τούτῃ τη φορά. Τ' ἀδήγηκε σὲ μιὰ γωνιά καί μισοκρυμμένος πίσω σ' ἓνα θάμνο παραμόνευε τοῦς διαβάτες ποῦ περνοῦσαν. Τί ώραία ἡταν νά τὸ βρῇ κανένας ἄλλος τὸ κολλιέ καί νά τὸ πάρῃ... Ἄ, ὅχι, αὐτὸ δέν θὰ τὸ ἐπέτρεπε ποτέ.

Καί ἦταν σοφὴ αὐτὴ ἡ πρόνοια. Μιὰ νέα χλωμὴ καί ἀδύνατη, μ' ἓνα παλὸ ἀπλὸ μαῦρο φουστάνι προωροῦσε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Βάδιζε ἀργά-ἀργά, με τὰ μάτια χαμηλωμένα, βυθισμένη σὲ σκέψεις προφανῶς. Ἐάφνου ταράχτηκε. Ὁ ξενοδόχος ποῦ παραφύλαγε τὴν εἶδε νά σκύβει ἀπότομα, νά παίρνῃ καί καί νά τὸ κρύβῃ μέσ' στὴ τσάντα της, ρίχνοντας συγχρόνως γύρω της γρήγορες, φοβισμένες ματιές. Ἄν ὁ πῆγε ἀμφιβολία! Εἶχε βρῇ τὸ κολλιέ!

Ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε καί σταθηκε μπροστὰ στὴ νέα.

—Συγγνώμη... Βρήκατε κάτι, θαρρῶ στὴ χλόη.

Ἡ νέα ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια της.

—Στὴ χλόη; Ὁχι, κύριε...

—Σὰς εἶδα ὅτι σηκώσατε κάτι!

—Ἦταν... ἦταν ἓνα τετράφυλλο τριφύλλι... Εἶμαι τόσο ἀτυχεῖς συνήθως... ποῦ...

Ὁ ξενοδόχος χαμογέλασε.

—Μιὰ πελάτισσα, εἶπε, ἔχασε ἔδῶ, πᾶν λίγη ὥρα τὸ μαργαριταρένιο της κολλιέ. Ἄν τὸ βρήκατε, εἶναι προτιμότερο νά τὸ ἐπιστρέψετε, γιὰ τὴν ἄλλοιως θὰ σὰς πᾶν στὴν ἀστυνομία νά σὰς ψάξουν.

Ἡ νέα ἀνοίξε τ' ἄντρες της τόσα... ἀπὸ τὸν τρόπο... Ἐφώνησε με φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση:

—Δέν εἶπα ὅτι ἤθελα νά τὸ κρατήσω... Καί βέβαια ποῦ θέλω νά τὸ ἐπιστρέψω στὴν κυρία.

Ὁ ξενοδόχος καλμάρισε.

—Ἐχετε δίκιο. Εἶναι καλύτερα νά εἶναι τίμιος κανεῖς... Ἀλλῶστε θὰ κερδίσετε κιόλας. Ἡ κυρία μαῦ ἀνέθεσε νά δώσω πεντακόσια φράγκα σὲ ὅποιον τὸ φέρει.

—Πεντακόσια φράγκα! ἔκανε ἔκθαμβη ἡ νέα. Ὡ!

Καί ἀδίστακτα, ἀνοίξε τὴ τσάντα της καί ἔβγαλε τὸ πολύτιμο κολλιέ. Τὸδωσε στὸν πανδοχέα, ὁ ὁποῖος τὸ πήρε με χέρια ποῦ ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Δέν ἤξερε ἀκόμα ἂν θὰ τὸ πουλοῦσε ἢ ἂν θὰ ἤρκετο στὴν ἀμοιβὴ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων. Πάντως ὅμως, εἶχε κάνει σπουδαία δουλειά. Ἐμπασε τὴ νέα στὸ μαγαζί, τὴς μέτρησε πεντακόσια φράγκα καί ἐπὶ πλέον της πρόσφερε καί μιὰ λεμονάδα.

Ἡ νέα ἔφυγε, εὐλογώντας τον καί ὁ πανδοχεὺς ἐνοιωσε νά συγκινηταί ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη χαρὰ της μικρούλας. Κάνει τόσο καλὸ τὸ νά φέρεται κανεῖς γενναϊόδωρα... καί πρὸ πάντος αἶμα εἶναι με τὸ ἀζημιώτο...

Τὸ ἄμορφο καμπριώλῃ ἔχει σταθῇ σὲ ἀπόσταση ἑνὸς χιλιόμετρο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο καί ἡ ώραία κυρία καπνίζει ἓνα σιγαρέττο, κυττώντας πρὸς τὸ δρόμο.

Ἐπὶ τέλους φάνηκε στὴ γωνιά τοῦ δρόμου μιὰ σιλουέττα λεπτὴ καί βιολιστική νά προχωρῇ πρὸς τὸ ἀμάξι καί νά χώνεται μέσα.

—Πόσα; ἑρώτησε ἀπλᾶ ἡ κυρία.

—Πεντακόσια φράγκα καί μιὰ λεμονάδα.

—Ἐν τάξει. Ἐχεις ἄλλο ἓνα κολλιέ; Προφταίνουμε νά ἐπαναλάβουμε τὸ πείραμα ἂν θέλουμε νά περάσουμε καλὲς γιορτές... Πρέπει νά παραγγεῖλουμε νά μᾶς ἔρθουν καί ἄλλα κολλιέ. Ἀλλά νά προσπαθῇ-σουμε νά μᾶς τὰ δώσουν ἔντεκα μόνον φράγκα τὸ ἓνα. Τώρα ποῦ τ' ἀγοράζουμε χονδρικῶς, πρέπει νά μᾶς κάνουν πίσω τὴν ὁ ἔμπορος.

ΜΙΡΕΙΓ ΜΠΡΟΣΕ

Ἐρρίχτηκαν κατὰ γῆς με τὰ τέσσερα καί ἔψαξαν...

Ἀντὶ τῆς λαφίνας, εἶδε μπροστὰ τοῦ τὴν νέα.

ὥστε νά μὴ πλήττω μόνη μου, ὅσο γιά τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, ἔχω μερικά χρήματα στοῦ ταμειευτήριου, τὰ ὁποῖα... εἶχε ἀπαλῆσει ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς, στ' ὄνομά μου, πρόσθεσε ἡ νέα κοκκινίζοντας καί κοιτιάοντας.

—Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τ' ἀκούω αὐτό, εἶπε ὁ κ. Δεστερλέν. Ἦταν δέβαια μιὰ φρόνιμη σκέψις τοῦ μακαρίτη, δέν πρέπει ὅμως, νά ξεδώσεις αὐτὸ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖο σοῦ ἐξασφάλισε ὁ πατέρας σου ὥστε νά ἔχῃς μιὰ μικρὴ προίκα, δέν εἶναι ἔτσι;

—Ὁχι, θεῖς μου, ἀποκρίθηκε ἡ νέα ζωηρά. Τὰ χρήματα αὐτὰ προορίζονται νά ἐξασφαλίσουν τὴν συντήρησή μας ὥσπου ὁ Ραούλ τελειώσῃ τίς σπουδές του καί μπόρῃ νά ἐργασθῇ.

—Ὅπως θέλεις παιδί μου, λυποῦμαι ὅμως καί, θὰ λυπηθῇ πολὺ καί ἡ θεὰ σου ποῦ ἀνείσαι τὴν φιλοξενία μας. Ἐέ-ρεῖς ὅτι ὁ γυῖός μας ἀπουσιάζει σχεδὸν πάντοτε, ἀφοῦ εἶναι ναυτικός, καί θὰ ἦταν εὐχάριστο γιά μᾶς νά ἔχουμε τὴν συντροφιά σου. Δέν μπορῶ ἐντούτοις νά ἐπιμείνω περισσότερο, εἶσαι ἐνῆλιξ καί ἐλεύθερη νά κανονίσῃς τὴν ζωὴ σου ὥπως θέλεις.

—Σὰς εἶμαι εὐγνώμων θεῖς Ζάν εἶπε ἡ Ὁδέττη καί φίλησε τρυφερὰ τὸν θεῖο της.

—Καλὰ...καλὰ εἶπε, ὁ κ. Δεστερλέν, με συγκίνηση ἂν ποῦν ὅμως ἀλλάξῃ γνώμη, νά ἔρῃς ὅτι τὸ σπίτι μου εἶναι πάντοτε ἑτοιμὸ νά σε δεχθῇ καθὼς καί τὸν Ραούλ. Καί τώρα πρέπει νά πηγαί-

Ὁνειρο
χειμερινῆς νυκτὸς

-Ε ΠΙΜΕΝΕΙΣ λοιπόν Ὁδέττη, νά μὴν ἔρῃς νά μείνῃς στὸ σπίτι μου μαζί με τὸν ἀδελφὸ σου; ρώτησε ὁ Ζάν Δεστερλέν τὴν ἀνεψιά του.

—Ναί, θεῖς μου, προτιμῶ νά μείνω στοῦ Βαλνουάρ ὅπου γεννήθηκα καί μεγάλωσα. Ὁ Ραούλ θὰ ἐξακολουθήσῃ τίς σπουδές του στὸ κολλέγιο τοῦ Ρεμουαν καί θὰ ἔρχεται κοντά μου στίς διακοπές. Θὰ μᾶς κάνετε εὐχαρίστηση ἂν δεχθῃτε νά ἔρθετε με τὴν θεῖα Κλάρα γιά νά περάσουμε μαζί τίς γιορτές τῶν Χριστουγέννων.

—Καί πῶς θὰ περνᾷς τὸν καιρὸ σου, σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ, μόνη με τὴν γριὰ Κατερίνα καί τὸν ἀνδρα της; Καί τὸ σπουδαιότερο, με τί χρήματα θὰ συντηρῇσαι ἐσὺ, ὁ ἀδελφός σου καί οἱ δύο πιστοὶ ὑπηρέτες σας;

—Ἀσכולίς, θὰ ἔχω ἀρκετὲς θεῖς μου,

Ονειρο χειμερινής νυκτός

νω, γιατί η θεία σου θα είναι ανυπόμονη να μάθω την απάντησή σου.

Όταν έμειναν μόνοι, ο Ραούλ ρώτησε την αδελφή του:

— Εξήγησέ μου 'Οδέττη, γιατί φάνηκες στενοχωρημένη όταν είπες στον θείο για τα χρήματα που κατέθεσε ο μπαμπάς στην Τράπεζα, για λογαριασμό σου;

Η νέα κοκκίνισε πάλη και επειδή ο αδελφός της την κύτταξε με αφορία του είπε με χαμόγελο:

— Μην επιμένεις αδελφέ μου, αυτό είναι το μυστικό μου, το μοναδικό μυστικό μου.

B

Πιέρ Νταρβίλ, ο κληρονόμος των αδελφών Νταρβίλ που είναι κάτοχοι των υψικαμίνων στην πεδιάδα του Μπίε, των όρυχείων ποτάσσης στην 'Αλ-στατία και έκτεταμένων δασών στα Βό-για, περίμενε ανυπόμονα τον έρχομό έ-νος συνοδότη του του Πανεπιστημίου τής 'Οξφόρδης.

Κάθε τόσο έλεγε με περιφάνεια στην μητέρα του:

— Σκέψου μαμά: Θάρρη, δέχθηκε την πρόσκλησή μας: Τί τιμή α!; Γιατί ο κο-μής 'Ολάρ δεν είναι απλώς...

— Σιωπή Πιέρ, ξέρεις καλά ότι θέλει να διατηρήσει το ινκόρνιτό του. Μην εί-σαι επιπασμένος. Τον δέχεται επειδή εί-ναι φίλος σου ή για τον τίτλο που φέρει;

— Είναι απλώς χαρούμενος μαμά, αλ-λά και σύ θα με δικαιώσεις όταν τον γνω-ρίσεις. Είναι τόσο ωραίος, κομψός, ξευ-πνός...

— Τέλειος σ' όλα του, δηλαδή, αποκρί-θηκε η κ. Νταρβίλ γελώντας, ενώ καμά-ρωνε κρυφά τον μοναχικό γυνί της στον όποιον είχε συγκεντρώσει βλ την αγάπη της, μετά τον θάνατο του άνδρός της.

Η κυρία Νταρβίλ βρήκε πολύ φυσικό τον ένθουσιασμό του Πιέρ, όταν την έπο-μνη δέχτηκε τον καλεσμένο του. Ο νε-αρός κόμης 'Ολάρ είχε ευγενικό παρου-σιαστικό, άρρενωπα χαρακτηριστικά, θαυ-μάσια ξανθά μαλλιά και ψηλό αθλητικό σώμα.

Ο Πιέρ ωδήγησε τον φίλο του στο δωμάτιό του. Εκεί κουβεντιάσαν λίγη ώρα μαζί για τις κοινές αναμνήσεις τους από την διαμονή τους στην 'Οξφόρδη.

— Άρριο, είπε σε λίγο ο Πιέρ, θα κυ-νηγήσουμε τα έλάφια που φάνηκαν τε-λευταίως στη περιοχή μας. Αν όμως προτιμάς ν' αναβληθεί το κυνήγι γι' άλλη μέρα...

— Δεν είμαι καθόλου κουρασμένος από το ταξίδι μου. 'Αλλωστε, ξέρεις ότι μ' αρέσει να πλαγιάζω νωρίς το βράδυ και να σπνώνομαι πολύ πρωί.

— Οραία: πηγαίνω λοιπόν να δώσω διαταγές για το αύριο κυνήγι μας.

Την επομένη το πρωί, κατά τις έξη, δύο άλογα περιμένα σελωμένα μπροστά στην είσοδο του πύργου. Οί ίπποκόμοι και τρεις άλλοι κυνηγοί περίμεναν παρέ-κει με τα κυλιά.

Οι δύο νέοι καθαλλίκεψαν τ' άλογά τους και άκολούθησαν τους άλλους κυνη-γούς.

— Θα προχωρήσουμε ως ένα όροπέδιο όπου πιστεύω να ξεβγάλουμε κανένα έ-λάφι πριν από το μεσημέρι, εξήγησε ο

Πιέρ καθώς προχωρούσε δίπλα στον φί-λο του.

Ο κόμης 'Ολάρ ήταν τέλειος ίππεύς. 'Αποτελούσε ένα με το άλογο του και έ-μοιαζε με κανένα νεαρό κένταυρο. Δεν φορούσε καπέλλο και τα χρυσαφένια, σγουρά μαλλιά του στεφάνωναν το εύρύ μέτωπό του.

Προχωρήσαν ως την πλαγιά και τό-τε ο Πιέρ συγκράτησε το άλογο του λέ-γοντας:

— Όταν φθάσουμε στη κορυφή, θα πε-ριμένουμε το κοπάδι των σκυλιών και τότε θα τ' αφήσουμε ν' ανιχνεύσουν.

— Όπως θέλεις, φίλε μου... Τί είναι εκείνη η βίλλα σ' εκείνη την κορυφή, εί-πε ο κόμης δειχνοντας μία οικοδομή στον απέναντι λόφο.

— Δεν είναι βίλλα, είναι ξενοδοχείο. 'Ερχονται πολλοί εδώ για τα χειμερινά σπορ. Έδώ έχουμε βαρύ χειμώνα πάν-τοτε.

— Δεν θα είναι τίποτε ο δικός σας χει-μώνας κοντά στους δικούς μας, είπε ο 'Ολάρ. 'Εκεί σε θέλω να ιδής τί θα πη-χύνει και παγωνιά.

Στο μεταξύ, είχαν λύσει τα σκυλιά και το κυνήγι άρχισε. Οί δύο νέοι κίν-τρισαν τ' άλογά τους και άκολούθησαν τους άλλους κυνηγούς που είχαν προχω-ρήσει ήδη άρκετά. Σε λίγο το κυνηγετι-κό κέρας ανήγγειλε την παρουσία των έ-λαφιών και ο 'Ολάρ ξεκίνησε σ' ένα τρελλό καλπασμό.

Μάταια ο Πιέρ προσπάθησε ν' άκο-λουθήσει τον φίλο του. Ο 'Ολάρ βρισκό-ταν ήδη μακριά. Πέρα, στην πλαγιά, έ-να έλάφι έφυνε, μ' έλο το κοπάδι των σκυλιών και τους κυνηγούς από κοντά.

Καθώς ο 'Ολάρ διευθυνόταν προς τα έ-κει, είδε ξαφνικά, μία λαφίνα να προβάλ-λη τρομαγμένη πίσω από τους θάμνους. 'Αμέσως ο νέος την κυνήγησε με την άποψη να την σκοτώσει μόνος του.

Εαφνικά ο 'Ολάρ έχασε την λαφίνα από μπροστά του. Καθώς όμως πλησία-σε, την είδε να κάθεται κάπου εκεί. Το κυνηγημένο ζώο, κατάκοπο από το πολύ τρέξιμο, θέλησε να υπερπηδήσει το βαθύ χάσμα μιας χαράδρας, αλλά γλίστρησε και βρισκόταν τώρα σε μικρή απόσταση, πληγωμένο στη ράχη. Τρέμοντας το δυσ-τυχισμένο έγλυψε το αίμα από την πλη-γή του. «Πρέπει να την φθάσω, μουρ-μούρισε ο νέος, θα βρω μέρος να κατε-βώ. Δεν θα μού γλυτώσει».

Εξεπέρασε και κρατώντας στερεά το άλογο από το χαλινάρι άρχισε να κατε-βαίνει ανάμεσα από τις πέτρες και τους θάμνους. Η λαφίνα, μόλις άντελήφθη ότι ο διώκτης της θα την έφθανε, ξεκίνησε πάλι. 'Ηταν αδύνατον ν' άνεβεί την αν-τίθετη απόκρημνη πλαγιά, έτσι άκολού-θησε τον χειμάρρο και ο 'Ολάρ, καθαλ-λίκεψε πάλι τ' άλογο του, τώρα που το έδαφος ήταν πιο ομαλό.

Το τρελλό κυνήγι ξανάρχισε. Με τα μαλλιά του αναστατωμένα, με το πρόσω-πο γρατσουνισμένο από τους κλώνους των δένδρων, με το καλλάριο του ξεσχι-σμένο, ο νέος έμοιαζε μ' έναν άγριονθρω-πο, παραδωμένο στο άγριο ένστικτό του, να σκοτώσει το θήραμά του.

Εαφνικά, η χαράδρα τελείωσε και βρέ-θηκε σε μία πεδιάδα με πυκνή, δασερή χλόη στις όχθες του ποταμίσκου. Σε μι-

ακή απόσταση άνάμεσα στα ψηλά δένδρα ενός πάρκου, φάνηκε η κόκκινη στέγη ενός σπιτιού. Η λαφίνα άκολουθούσε τον τοίχο του περιόλου, ώστόσο άποκα-μωμένη πήγε και σωριάστηκε μπρός στην κιχλιωτή πόρτα του κτήματος.

Μία νέα που καθόταν κάτω από μία σκιάδα και διάβαζε, άντελήφθη το θράμα και γρήγορα έσπευσε, άνοιξε την σιδερέ-νια πόρτα και η λαφίνα με μία τελευταία προσπάθεια ρίχτηκε στο καταφύγιο που της προσφερόταν. Κι' όταν μετά ένα λε-πτό, ο εξαγριωμένος κυνηγός έφθασε με το κυνηγετικό μαχαίρι τον έτοιμο για το χαριστικό χτύπημα, αντί της λαφί-νας, είδε μπροστά του την νέα που τον κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο περιφρό-νηση.

— Δεσποινίς, είπε ο 'Ολάρ φουρκισμέ-νος, η λαφίνα αυτή μου άνήκει δικαιο-ματικώς, άφήστε με να περάσω.

Ένα κοροϊδευτικό γέλιο του άπην-τησε.

— Δεσποινίς, δεν μπορείτε να μ' έμ-ποδίσετε.

— Κι' όμως θα σάς έμποδίσω!

— Άλλά η λαφίνα αυτή θα πεθάνη... ύποφέρει. Πρέπει να την άποτελειώσω.

— Δεν θα πεθάνη, θα την περιθάψω και θα την σώσω! 'Αλλωστε κύριε, η νευρική σας δεν ταιριάζει σ' ένα άτο-μο της περιωπής σας.

Τα λόγια αυτά ύπήρξαν σαν ένα ρά-πισμα για τον νέο, τα γαλανά μάτια του σκοτεινίαναν και με κάποιο δισταγμό είπε:

— Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω λοι-πόν: κόμης 'Ολάρ.

— Η ταυτότητά σας στην περίπτωση αυτή δεν μ' ενδιαφέρει, άποκρίθηκε η νέα σταθερά.

— Τότε, δεσποινίς... από ποιόν πρέπει ο φίλος μου Πιέρ Νταρβίλ, που με φιλο-ξενεί να ζητήσει το θήραμα που μου ά-νήκει;

— Από την 'Οδέττη Δεστερλέν, στο Βαλουάρ. Άλλά κύριε, δεν ζούμε πιά στον μεσαιώνα και η επιμονή σας είναι ανεξήγητη να θέλετε να σκοτώσετε ένα πληγωμένο ζώο. Αυτό λέγεται βαρβαρό-της!

Και με τα λόγια αυτά που πείραζαν πολύ το φιλότιμο του 'Ολάρ, η νέα άπομακρύνθηκε. Με ζωηρό θήμα παρα-κολούθησε τα αίματτρά ίχνη που την ω-δήγησαν στους θάμνους όπου η λαφίνα είχε καταφύγει.

Ο 'Ολάρ πέρασε το χέρι του στο μέ-τωπό του:

— Ονειρεύομαι τάχα; Μου συνέβη πραγματικά η παράξενη αυτή περιπέ-τεια; Εύτυχώς που δεν μ' είδε κανείς. Θα προφασισθώ ότι έχασα το δρόμο μου.

Καθαλλίκεψε πάλι τ' άλογο του και έπείσטרψε στον πύργο, πολύ σκεπτι-κός και σκυθρωπός.

Η λαφίνα ήταν τελείως άποκαμωμένη και η 'Οδέττη που δεν ήξερε τί να κάμει κατέφυγε στην Κατερίνα και στον Κούντο. Τους είπε τί είχε συμβεί και άγανακτισμένοι και αυτοί, έσπευσαν να βοηθήσουν την νέα στην προσπάθειά της. 'Ετσι, το φτωγό ζώο βρήκε περί-θαλψη και την επομένη είχε ανακτήσει την ζωηρότητά του. Γρήγορα συνήθισε στην παρουσία της 'Οδέττης, δέχονταν τα χάδια της και δεν έφυνε όταν την έ-

βλεπε να πλησιάζει, άπεναντίς της παίρνει άρκετά κοντά της.

Η 'Οδέττη έγραψε στον αδελφό της και του άφηγήθηκε την περιπέτεια της, την πρώτη περιπέτεια που της συνέβη στη ζωή της.

«...Την ώνδρασα «Μικρού», του έλεγε τελειώνοντας, και θέλω να την αγαπή-σης και σύ. 'Αν μπόρεσω να την ήμερώ-σω τελείως θα την κρατήσω στο Βα-λουάρ, αλλιώς θα της άποδώσω την έ-λευθερία της...».

Το άπόγευμα της ημέρας, που συνέβη το έπεισόδιο με τη λαφίνα η 'Οδέττη πή-γε στο χωριό και έπεσε έφθηκε την κ. Λουαζώ, την γυναίκα του συμβολαιογρά-φου. Της άφηγήθηκε το περιστατικό που της έτυχε το πρωί και εξέφρασε την ά-γανάκτησή της για το θάρραρο αυτό σύ-στημα του κυνηγιού. Η κ. Λουαζώ που είχε πνευματική καρδιά συμφώνησε ότι έ-πρεπε ν' άπαγορευθεί και της ύποσχέθη-κε να έρθη για να ιδή την λαφίνα.

Κουδεντιάζοντας οι δύο γυναίκες έπι-ναν το τσάι τους κοντά στο παράθυρο που έβλεπε στην πλατεία του χωριού. Σε λί-γο είδαν ένα αυτοκίνητο να σταματά μπροστά στην έκκλησία.

— Είναι οι Νταρβίλ, είπε η κ. Λουα-ζώ, έφεραν τον ξένο τους για να θαυμά-ση φαίνεται την έκκλησία μας. Σκόψε να τους ιδής!

Η καρδιά της νέας χτυπούσε δυνατά καθώς πίσω από το στόρ είδε την κ. Νταρβίλ, τον Πιέρ και ένα νέο χριτω-μένο, κομψό και γελαστό, με θαυγάλανα μυστί και όλόχρυσα μαλλιά. Η 'Οδέττη άσπασε, δυσκολευόταν να πιστέψει πως ο συμπαθητικός αυτός νέος ήταν ο πρωινός άγριος κυνηγός που έπείρινε να σκοτώ-ση την σποχή λαφίνα.

— Τον φανταζόμουν διαφορετικό, μουρμούρισε σαστισμένη.

— Και εγώ το ίδιο, είπε η οικοδέσποι-να γελώντας. 'Εβαλα στο ιστορικό λεξι-κό στο όνομα 'Ολάρ, διάβασα ότι ο πρώ-τος 'Ολάρ βασίλεψε στην 'Οριονία τον 11' αιώνα, και άλλοι κατόπιν ως τον 14' αιώνα. 'Αν ο νέος αυτός κατάγεται από τους άγγλους αυτούς πολεμιστές, ώ-μολόγησε άγαπητή μου, ότι δεν κληρο-νόμησε το άγριο πού παρουσιαστικό τους.

«Και όμως, σκεπτόταν άργότερα η 'Οδέττη καθώς έπείσטרφε στο σπίτι της, είναι δυνατόν ο ευγενικός αυτός νέος να είναι ο ίδιος με τον πρωινό; 'Εμοιαζε με δαίμονα, με το ύψωμα του μαχαίρι του, με το άγριο βλέμμα του, ενώ τώρα... ήταν όμορφος σαν άρχάγγελος... Άλλά γιατί να τον σκεπτόμαι... Τί να γίνεται τάχα ή «Μικρού» μου;

Την ίδια ώρα, ο 'Ολάρ διηγόταν στον φίλο του πως περιπλανήθηκε κυνηγώντας την λαφίνα.

— Θα έφθασες λοιπόν ως το Βαλουάρ είπε, ο Πιέρ.

— Το μέρος είναι κατοικημένο;

— Βεβαίως. Η 'Οδέττη Δεστερλέν και ο αδελφός της κατοικούν στη βίλλα με δύο γέροντες ύπηρέτες της οικογενείας. Η νέα είναι πολύ ωραία. Λέω ότι την νύχτα εργάζεται γιατί το παράθυρό της μένει φωτισμένο σε προχωρημένη ώρα. 'Ολοι όσοι την σχετίζονται την επαινούν πολύ.

Ο 'Ολάρ σκεπτόταν ντροπισμένος:

«Πώς μπόρεσα να της φερθώ τόσο άπότομα. Τί ιδέα θα σχηματίσει για μέ-να. Παραδόρφηκα από το πάθος του κυ-νηγιού. Φέρεθηκα σαν ένα κακομαθημένο παιδί... Πρέπει να της γράψω και να της ζητήσω συγγνώμη... Ο πύργος ά-

..Τρέχοντας με τη λαφίνα από κοντά, έπείσטרψε στο σπίτι.

πέγει τρία χιλιόμετρα, θα πάω ο ίδιος να ρίξω το γράμμα μου στο γραμματοκίβωτο της βίλλας».

Μόλις βρέθηκε στο δωμάτιό του, ο 'Ο-λάρ κάθισε και έγραψε:

«Δεσποινίς, «Σας φέρεθηκα πολύ άσχημα, σήμερα, το πρωί, γι' αυτό θέλω να ζητήσω την συγγνώμη σας. Δικαίως με όνομάσατε θάρραρο, γιατί την ώρα εκείνη έλα τα άγρια ένστικτα είχαν ξεπηδήσει μέσα μου. Λυπούμαι πολύ που φέρεθηκα έτσι. » Για να πιστέψετε δε στην μεταμέ-λειά μου, σας δαρίζω με δεσποινίς, να μη λάβω ποτε πιά μέρος σ' αυτό το είδος του κυνηγιού.

» Θα θελήσετε να με συγχωρήσετε; 'Αν ναι τότε θέλω να κλωνό δένδρου άπάνω στο κιχλιδίωμα της πόρτας του κήπου, ως σύμβολο—πως άλλοτε ο κλω-νος της ελπίας— της συμφιλίωσης μας».

ΚΟΜΗΣ ΟΛΑΡΦ

Έβρεξε δυνατά, όταν ο 'Ολάρ ξεκί-νησε κρυφά, μέσα στο σκοτάδι της νύ-χτας, για το Βαλουάρ. 'Απάνω στο κιχ-λιδίωμα της πόρτας δέχονταν ένα γραμ-ματοκίβωτο έτοιμο μέσα το γράμμα του, και κατόπιν έφυνε από πρώτα κύτταξε τα δύο φωτισμένα παράθυρα.

Την επομένη το πρωί ήταν μία ωραία λιακάδα, όταν έφυνε ο 'Ολάρ. Δεν δέ-χθηκε την πρόταση του φίλου του να πά-νε μαζί στο κυνήγι και του είπα ότι προ-τιμούσε να πάνε περίπατο με τ' άλογά τους. Προφασίστηκε ότι ήθελε να ιδή την πεδιάδα. Πειθίμος, ο Πιέρ τον ά-κολούθησε στο Βαλουάρ. Ένώ όμως ή-ταν χαρούμενος όταν ξεκίνησαν, ο 'Ολάρ μελαγχολήσε στον δρόμο της έπιστροφής γιατί ο κλώνος της είρήνης δεν ύπήρχε στην καυχελλόπορτα του κτήματος.

— Γιατί κατοικεί μέσα σ' αυτή την μοναξιά ή δνίς Δεστερλέν, ρώτησε, είναι νευρασθενική μήπως;

— Τί ιδέα! γέλασε ο Πιέρ. Η 'Οδέτ-τη είναι μία γοητευτική νέα. 'Απλού-στατα άναπα το σπίτι όπου γεννήθηκε και της αρέσει επί πλέον η έσοχή. Ο 'Ολάρ δεν άπάντησε, είχε θυθεί σε συλλογή. 'Ηταν άπογοητευμένος και πι-κραμένος.

«Η 'Οδέττη Δεστερλέν είναι μία πει-σματάρη. Φάνηκε άγροίκος, το παραδέχο-μαι, αλλά προσπάθησε να εξηλωθώ, της ζήτησα συγγνώμη και αυτή με περιφρο-νεί. Κι' όμως, 'Οδέττη, έσύ είσαι η πρώ-τη γυναίκα που κίνησε την περιφάνειά μου ή μόνη που νίκησε την περιφάνειά μου και μπόρεσε να συγκινήσει την καρδιά και τον νού μου. Με περιφρόνησε, εγώ όμως θα καττήσω τον θεό μου.

Λίγες μέρες άργότερα ο κόμης 'Ολάρ έφυνε δίχως να ζητήσει πιά να ξαναθή την 'Οδέττη.

Ενας χρόνος είχε περάσει. Πλησία-ζαν τα Χριστούγεννα, όταν ο κόμης 'Ολάρ, έφθασε στο Παρίσι και κα-τέλειψε στο ξενοδοχείο «Κορινθών» με τον γραμματέα του. Μόλις βρέθηκε στο δωμάτιό του, είπε στον σύντροφό του:

— Άγαπητέ βαρώνε, τηλεφώνησε σε παρακαλώ άμέσως στον Πιέρ Νταρβίλ και ειδοποίησε τον ότι ήρθα.

Ο βαρώνος Μάδσεν εξέπτελεσε την δι-αταγή και σε λίγο είχε την απάντηση ότι οι Νταρβίλ έλειπαν οικογενειακώς στην Κουρή 'Ακτη.

— Τί άτυχία, είπε ο 'Ολάρ ανάδοντας

Ονειρο χειμερινής νυκτός

τότε ένα τρελλό φόβο και άρχισε να φωνάζει μ' όλη την δύναμή της:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

ΣΤ'

Ο Όλαφ είχε επιστρέψει στο δωμάτιό του με την απόφαση να φύγει την επομένη.

Ο σωφέρ του είχε φέρει μια νέα αγαλιά τριαντάφυλλα όπως του είχε παραγγείλει, και ήταν τοποθετημένα τώρα εκεί μέσα σ' ένα μεγάλο ανθοδέσμο.

Μια ιδέα του ήλθε ξαφνικά: «Θα της πάω τα τελευταία αυτά λουλούδια εις αποχαιρετισμό...».

Όλοι είχαν κοιμηθεί στο πανδοχείο και όπως τα προηγούμενα βράδια, δούλεξε έξω απαρατήρητος. Είχε φορέσει τα σκι του και προχωρούσε γρήγορα. Όταν έφθασε στον περίβολο της βίλλας παρατήρησε ότι ένα παράθυρο ήταν φωτισμένο. «Αλλά όχι, το ίδιο. Αυτό τον παραξένευε. Αφής τα λουλούδια του στην συνθησμένη θέσι και με δαρεία καρδιά κίνησε να φύγει.

Εξάφνου, του φάνηκε πως άκουσε μια φωνή που καλούσε εις βοήθεια.

«Κάποιος έπεσε στη χαράδρα» σκέφθηκε και έσπευσε προς τα εκεί.

Η φωνή τον ώθησε. Σε λίγο η Όδεττη που είχε πιά απελπισθεί είδε μια σκιά να γέρνει πάνω της και ένοιωσε δυο στιβαρά χέρια να την αναστήνουν. Μέσα στη ζάλη της, η νέα μουρούρισε:

— Τό ήξερα Όσε μου, ότι θα μου έστελνες έναν από τους αγγέλους σου...

— Είναι γυναίκα, σκέφθηκε ο Όλαφ. Να είναι αυτή τάχα; Αλλά όχι, είμαι τρελλός...

Και όμως ήταν αυτή. Σε λίγο βεβαιωνόταν γι' αυτό.

— Ο Θεός σ' έστειλε κύριε, ψιθύρισε η νέα μόλις τον άναγνώρισε.

Η ανάμνησις του αδελφού της που κινδύνευε την έκαμε να συνέλθω όλόκληρα.

— Κόμη Όλαφ, φώναξε, η άποστολή σας δεν τελείωσε. Μ' έσώσατε, αλλά πρέπει να σωθώ και ο αδελφός μου. Είναι πολύ άρρωστος... επήγαινα στο χωριό για να φέρω τον γιατρό. Αφής με έδω και σπεύδετε να φέρετε τον γιατρό, θα σας είμαι ευγνώμων.

— Δεσποινίς, είπε ο νέος που την κρατούσε ακόμα στην αγαλιά του. Θα σας πάω πρώτα στο σπίτι σας και τότε με τα σκι θα πάω γρήγορα ως το χωριό.

.....

Δύο ώρες αργότερα ο γιατρός Λαπέρλ, κατέβαινε στο σαλόνι, όπου ο Όλαφ τον περίμενε μπροστά στο αναμμένο τζάκι.

— Λοιπόν γιατρέ, πως είναι ο άρρωστος;

— Είναι σοβαρά η κατάστασίς του αλλά όχι και απελπιστική. Έχει πλευρίτιδα. Το έκαμα μια παρακέντηση και αυτό τον ανακούφισε άμεσα.

— Ήταν επείγουσα ανάγκη να γίνει επέμβασις και χάρις σ' εσάς κύριε, έγινε. Το παιδί έχει γερή κοάσι και θα συνέλθω γρήγορα. Θα το στείλωμε στα νότια για ν' αναλάβω.

— Και το πόδι της δεσποινίδος Δεπερλέν;

— Της έκαμα επίδεσμο. Μετά τρεις

ώρες θα είναι καλά. Ός τότε πρέπει να μείνει πλαγιασμένη... Φαντασθήτε ότι ήθελε να κατεβή για να σας ευχαριστήσει. Της είπα ότι θα σας στείλω άπάνω.

— Αν θέλετε, η Κατερίνα σας περιμένει στη σκάλα.

Ο Όλαφ σηκώθηκε ζωηρά και ακολουθούσε την υπηρέτρια. Όταν ο νέος μπήκε στο δωμάτιο της Όδεττης, το πρώτο που είδε ήταν τα τριαντάφυλλα που γέμιζαν όλα τα βάζα. Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόσο συγκίνηση.

— Έλάτε, καθήστε, του είπε η Όδεττη.

Ο νέος πήγε και κάθισε σ' ένα σκαμνί κοντά στον καναπέ. Την παρατήρησε σιωπηλά και περίμενε να του μιλήσει πρώτη αυτή.

— Έχουμε πολλά να πούμε νομίζω, κόμη Όλαφ. Πρώτα πρέπει να σας ευχαριστήσω για την άποψινή συνδρομή σας. Χάρis σ' εσάς, ο Ραούλ θα σωθί...

— Ποτέ δεν θα ξεχάσω τί σας χρωστώ.

— Οποιοσδήποτε θα έκανε το ίδιο δεσποινίς, αποκριθήκε ο νέος ήρεμα και με κάποια ψυχρότητα. Η τύχη μ' έφερε στον δρόμο σας.

— Είστε πολύ μετρίοφρων, είπε η Όδεττη και χαμογέλασε. Κανείς δεν θα βρισκόταν στον δρόμο μου, τέτοια ώρα, με τέτοιον καιρό, εκτός από σας, επομένως δεν πρέπει να ευχαριστήσω την τύχη αλλά εσάς.

— Ε, λοιπόν ναί, έχετε δίκιο δεσποινίς, είπε ο νέος άποφασιστικά, για να είμαι ειλικρινής έπρεπε να πω: «Η αγαπή μου μ' έφερε στον δρόμο σας...».

Η νέα σάστισε μια στιγμή με την ειλικρινεία του, κατόπιν είπε με χαμόγελο:

— Χαίρω λοιπόν που προκάλεσα ένα τέτοιο αίσθημα ώστε να σας φέρη στο Βαλνούαρ μέσα στη χιονοθύελλα.

— Όδεττη, είπε ο νέος, την αγάπη αυτή που προκαλέσατε, θέλετε να την δεχθώ; Η απάντησίς σας θα είναι για μένα ζωή ή θάνατος.

Είχε πάρει τα δυο της χέρια και τα έσφιγγε στα δικά του.

— Ναί, του είπε σιγά. Μήπως η Κλαίρ ντέ Βιόν δεν δέχτηκε τον Βερνάρδο. Μήπως δεν δέχτηκε τα τριαντάφυλλά σας;

— Ναί. Μόλις μπήκα στο δωμάτιό σας αυτά είδα. Αυτά μου έδωκαν το θάρρος να σας μιλήσω έτσι. Αλλά γιατί με απελπίσατε απόψε στην έκκλησίά;

— Φοβήθηκα τί θα σκεφθήκατε για μένα.

— Και τί άλλο μπορούσα να σκεφθώ από την αγάπη μου για σένα Όδεττη.

— Έμειναν έτσι πολλή ώρα, ευτυχισμένοι: ο ένας κοντά στον άλλον. Ο Όλαφ φιλούσε πότε το ένα και πότε το άλλο γέρι της νέας. Το μόνο γάδι που επέτρεψε στην διψασμένη αγάπη του. Ξαφνικά, η Όδεττη ρώτησε:

— Όλαφ, όταν θα γίνει γυναίκα σου, θα μέ πέρης από το Βαλνούαρ, από το δάσος, από τα χιόνια που αγαπώ; Είμαι ένα αγρίμι, πως θα μπορέσω να ζήσω αλλού;

— Όλαφ, όταν θα γίνει γυναίκα σου, θα μέ πέρης από το Βαλνούαρ, από το δάσος, από τα χιόνια που αγαπώ; Είμαι ένα αγρίμι, πως θα μπορέσω να ζήσω αλλού;

— Όλαφ, όταν θα γίνει γυναίκα σου, θα μέ πέρης από το Βαλνούαρ, από το δάσος, από τα χιόνια που αγαπώ; Είμαι ένα αγρίμι, πως θα μπορέσω να ζήσω αλλού;

— Όλαφ, όταν θα γίνει γυναίκα σου, θα μέ πέρης από το Βαλνούαρ, από το δάσος, από τα χιόνια που αγαπώ; Είμαι ένα αγρίμι, πως θα μπορέσω να ζήσω αλλού;

— Όλαφ, όταν θα γίνει γυναίκα σου, θα μέ πέρης από το Βαλνούαρ, από το δάσος, από τα χιόνια που αγαπώ; Είμαι ένα αγρίμι, πως θα μπορέσω να ζήσω αλλού;

— Όλαφ, όταν θα γίνει γυναίκα σου, θα μέ πέρης από το Βαλνούαρ, από το δάσος, από τα χιόνια που αγαπώ; Είμαι ένα αγρίμι, πως θα μπορέσω να ζήσω αλλού;

για σένα, αλλά σου έχω εμπιστοσύνη και σ' αγαπώ. Ποιος είναι λοιπόν; Ποιά είναι η πατρίδα σου;

— Όδεττη, τ' όνειρο της ζωής μου ήταν ν' αγαπηθώ για τον εαυτό μου. Ακουσε λοιπόν, είμαι ο νεώτερος αδελφός του Ίγκορ ΙΕ' βασιλέως της Όριονίας.

Τα μάτια της νέας άνοιξαν διάπλατα από τον τρόμο.

— Όδεττη, πίστεφέ με, ίκέτευσε ο Όλαφ, η μητέρα μου, και οι αδελφές μου θα σε δεθούν με χαρά, το ίδιο και ο αδελφός μου. Θέλουν πολύ να με ιδούν παντρεμένο. Είμθε μια απλή οικογένεια και ζούμε ήσυχα. Δεν θα φέρω ποτέ το βάρος του στέμματος γιατί έχω τρεις άνεσιούς. Έτσι θα ζήσουμε όπως θέλουμε, ήσυχα και ευτυχισμένα.

— Η Όδεττη τον κύτταζε με συγκίνηση.

— Αγαπημένε μου... ψιθύρισε.

— Ο Όλαφ την έσφιξε στην αγαλιά του με τρελλή γαρά.

— Η Όδεττη όμως στέναζε:

— Πρέπει να θεραπευθώ πρώτα ο Ραούλ. Είμθε τόσο αγαπημένοι.

— Θα τον αγαπήσω κι' εγώ.

— Είναι και κάποιος άλλος που πρέπει ν' αγαπήσης...

— Την λαφίνα σου, ω αυτή. Την αγαπώ κιόλας πολύ!... αγαπημένη μου...

— Πήγαινε με τώρα στο δωμάτιο του Ραούλ. Θα ξεγυμνήσουμε κοντά του.

Την σήκωσε στην αγαλιά του και την μετέφερε στο πλαγινό δωμάτιο όπου ο γιατρός λαγοκομόταν σε μια πολυθρόνα. Η Κατερίνα είχε επιστρέψει κοντά στον άνδρα της για να τον καθησυχάσει.

Ο Όλαφ έφυγε για λίγες μέρες στην Όριονία, για ν' αναγγείλει στους δικούς του την μνηστεία του. Δύο μέρες αργότερα η Όδεττη έπαυσε να τηλεγραφάρει του στο όποιο της ανήγγειλε ότι θα επέστρεφε σύντομα μαζί με την μητέρα του.

Οι Νταρβίλ είχαν ειδοποιηθεί και δέχτηκαν στον πύργο τους τον νεαρό πρίγκηπα και την μητέρα του. Εκεί πήγε και η Όδεττη και παρουσιάστηκε στην ηλικιωμένη κυρία. Εκείνη δέχτηκε την νέα με μητρική τρυφερότητα.

Φαντάζεται κανείς την έκπληξη των χωρικών αλλά και το καμάρι τους, όταν μετά τον γάμο που έγινε πολύ απλά στην έκκλησία του χωριού, πληροφορήθηκαν ότι η αγαπημένη τους δεσποινίς Όδεττη είχε παντρευθεί μ' ένα πρίγκηπο που όπως στα παραμύθια.

Η Κατερίνα και ο Κούνστ δεν έκρυβαν την χαρά τους.

— Α! την πονηρούλα, έλεγαν, ώστε αυτή ήταν η έκπληξις που μου ανήγγειλε προτού φύγει!

Το βράδυ εκείνο, στην κοιλάδα όπου δειλά άνοιγαν τα πρώτα αγριολούλουδα της άνοιξης, οι χωρικοί διάβαζαν στην έφημερίδα το θαυμάσιο παραμύθι που είχε γίνει αληθινό.

«Ένα βασιλόπουλο αγάπησε μια βοσκοπούλα όμορφη σαν τον ήλιο...»

Κι' η ιστορία θα τελείωνε στερεότυπα: «...Παντρεύτηκαν, έζησαν ευτυχισμένοι και έκαναν πολλά παιδιά...».

ΤΕΛΟΣ

εργάζεται με κέφι και να επιστρέφει κάθε βράδυ, χαρούμενη στο κουκλίστικο διαμέρισμα της.

— Αλλά τώρα; Πως θα μπορούσε τώρα που ΤΟΝ ξαναείδε ΑΥΤΟΝ, να ζή ήσυχα και ξεγνοιαστα στο ίδιο αυτό διαμέρισμα, όπου είχαν περάσει μαζί τόσες και τόσες όμορφες στιγμές; Τί θα γινόταν; Βέβαια, δεν θα ξαναπαίρνε τον δρόμο προς το ποτάμι, όπως τότε.

Αυτό δεν θα έπαυε να λυμάνετο. Η ήσυχία της, όμως, χανόταν και πάλι για πάντα και τα βράδια της θα ήταν γεμάτα συγκίνηση και ταραχή.

Δυστυχισμένη η Ναντίν! Βυθισμένη καθώς ήταν στις μαύρες και μελαγχολικές αυτές σκέψεις, επέστρεψε στο σπίτι της σαν αυτόματο, χωρίς να προσέχει ότι πίσω της έρχόταν ένα κομμάτι αυτοκίνητο.

— Αλλά, μπροστά της, που ήταν το διαμέρισμά της. Δεν πρόσεξε ακόμα η Ναντίν ούτε την θυρωρό, που στεκόταν στην πόρτα και την κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη, συμμ' ένα βλέμμα γεμάτο άμνησιν.

Η φωνή της πάθειας και άμνησιν. Η φωνή της πάθειας και άμνησιν.

— Δεσποινίς Σιλβέρ, της είπε, δεν πρέπει δεν πρέπει, αλλά να!... Στην πόρτα είναι κάποιο πρόσωπο, που επιμένει να σας δει!

Το πρόσωπο της Ναντίν έγινε καταπόνητο.

— Ζητούν έμένα; Παράξενο!... Μήπως πρόκειται περί λάθους; Τί πρόσωπο είναι; Άνδρας ή γυναίκα;

— Είναι ένας κύριος, δεσποινίς Σιλβέρ, πολύ κομψός και πολύ καλός πρέπει.

— Αναστατωμένη, η Ναντίν, λίγο έλειψε να πέση από τη σκάλα. Σίλβερ, να πείσει από τη σκάλα. Σίλβερ, να πείσει από τη σκάλα.

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

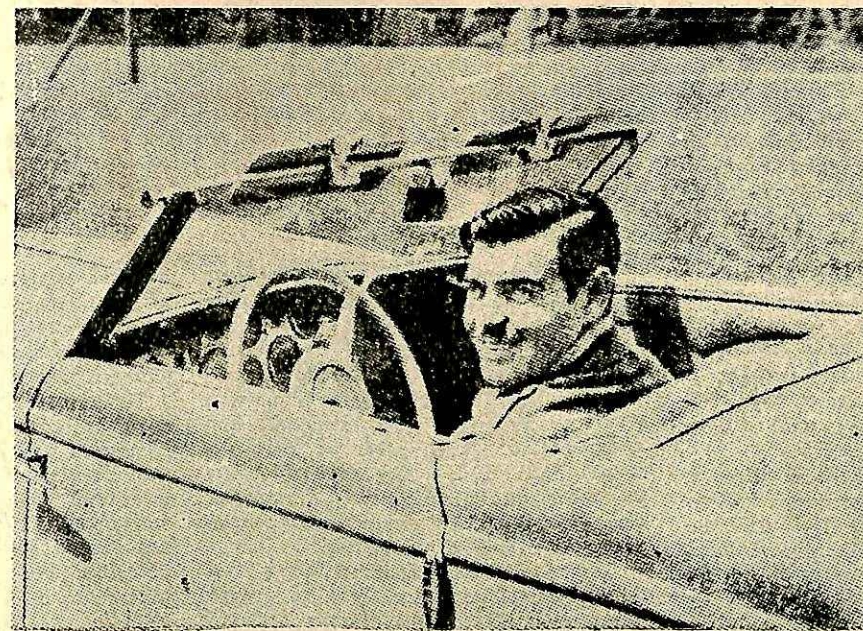
— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ένα διήγημα της Γαβριέλλας Μπαλλέν

που σταμάτησε, όπως κι' αυτή, μπροστά στην πολυκατοικία που ήταν το διαμέρισμά της. Δεν πρόσεξε ακόμα η Ναντίν ούτε την θυρωρό, που στεκόταν στην πόρτα και την κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη, συμμ' ένα βλέμμα γεμάτο άμνησιν.

Η φωνή της πάθειας και άμνησιν. Η φωνή της πάθειας και άμνησιν.

— Δεσποινίς Σιλβέρ, της είπε, δεν πρέπει δεν πρέπει, αλλά να!... Στην πόρτα είναι κάποιο πρόσωπο, που επιμένει να σας δει!

Το πρόσωπο της Ναντίν έγινε καταπόνητο.

— Ζητούν έμένα; Παράξενο!... Μήπως πρόκειται περί λάθους; Τί πρόσωπο είναι; Άνδρας ή γυναίκα;

— Είναι ένας κύριος, δεσποινίς Σιλβέρ, πολύ κομψός και πολύ καλός πρέπει.

— Αναστατωμένη, η Ναντίν, λίγο έλειψε να πέση από τη σκάλα. Σίλβερ, να πείσει από τη σκάλα. Σίλβερ, να πείσει από τη σκάλα.

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

Η Ναντίν Σιλβέρ σταμάτησε κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά μέχρι που να σπάσει. Αυτές!... Ναι, ο άνθρωπος που καθόταν μπροστά στο βολάν του κομψού αυτού αυτοκινήτου και περίμενε ακίνητος το σινιάλο του πόλιμαν, για να συνεχίσει τον δρόμο του, πίσω από τη σειρά των άλλων σταματημένων άμαξιων, ήταν ΑΥΤΟΣ!

Αυτός!... Πού τόσο τον είχε λατρεύσει άλλοτε η Ναντίν, αυτός που για χατήρι του θυσίασε τα καλλίτερα χρόνια της ζωής της, αυτός για τον οποίο αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, επάνω στο άνθος της ηλικίας της!

Γιατί την έσωσαν την παγερή εκείνη νύχτα του Δεκεμβρίου; Γιατί την ανέσυραν από τα παγωμένα νερά του ποταμού; Ναι, γιατί!

Ασφαλώς γιατί «έπρεπε» ύστερ' από τόσα χρόνια γεμάτα βάσανα και απογοητεύσεις, «να τον ξαναδείς!».

Από οικτο για τη δυστυχία της, της είχαν είπ' εδώ και δυο χρόνια, ότι ο άνθρωπος αυτός πέθανε σ' ένα δυστύχημα, που του συνέβη στην έρημο του Μαρόκου. Κι' έπειδή η Ναντίν ήταν καλή, ειλικρινής και γεμάτη ηπιότητα, τον συγχώρησε με όλη την καρδιά της. Έξ' άλλου, προς τί να μισή ένα νεκρό;

Της είχαν είπ' ότι ο άνθρωπος αυτός πέθανε και όμως έζούσε! Βρισκόταν εκεί, μπροστά της, μόλις αλλαγμένος από το πέρασμα των ετών, πάντοτε γοητευτικός και πάντοτε κομψός, μ' ένα προφίλ γεμάτο αριστοκρατική περηφάνεια.

Όταν η σφυρίχτρα του πόλιμαν έδωσε το σύνθημα της έκκινήσεως, η Ναντίν ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Για μια στιγμή θέλησε να φωνάξει, να τον κρατήσει κοντά της. Δεν τόλμανε, όμως, και όταν το αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε, η δυστυχισμένη γυναίκα ψιθύρισε!

«Ευτυχώς που δεν με είδες!» Και χωρίς να το θέλη, έριξε μια ματιά στον καθρέφτη μιας βιτρίνας. Έξακολουθούσε βέβαια να είναι πάντοτε λεπτή, κομψή, γεμάτη ντιστιγιόν. Τα μαλλιά της, όμως, είχαν γεμίσει από ασημένιες τρίχες και τα μάτια της είχαν χάσει την παλιά τους λάμψη...

Έξ' ολόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τη φριχτή εκείνη μέρα. Και όπως σήμερα, έτσι και τότε η Ναντίν επέστρεφε από το μεγάλο μοδιστρικό, όπου έσχεδιαζε μοντέλα. Πηγαίνει στο σπίτι της, ελαφρώς, πεταχτή, χαρούμενη, με την ιδέα ότι θαύρισκε ΑΥΤΟΝ, τον πολυαγαπημένο της, έναν νεαρόν γεωπόνο, που θα την παντρευόταν και θα την έ-

Όταν συνήλθε, η Ναντίν βρέθηκε στον κατάλευκο θαλάμο ενός νοσοκομείου. Μια νοσοκόμος της εξήγησε πως την ανέσυρε κάποιος εργατικός από το ποτάμι, την έδεσάωσε ότι δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο και προσπάθησε να της δώσει καινούργιο κουράγιο για τη ζωή.

Πράγμα παράξενο! Η Ναντίν δεν είχε πιά καμιά διάθεσι να πεθάνη. Από μίαν ανεξήγητη ψυχολογική μεταστροφή, η καρδιά της έκλήρυνε και η μόνη σκέψις της ήταν τώρα να ζήσει και να ξεχάσει, σπάζοντας κάθε δεσμό με τις ανάμνησις του παρελθόντος.

Κι, έζησε η Ναντίν. Έξηκολούθησε να πηγαίνει στη δουλειά της, να

που σταμάτησε, όπως κι' αυτή, μπροστά στην πολυκατοικία που ήταν το διαμέρισμά της. Δεν πρόσεξε ακόμα η Ναντίν ούτε την θυρωρό, που στεκόταν στην πόρτα και την κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη, συμμ' ένα βλέμμα γεμάτο άμνησιν.

Η φωνή της πάθειας και άμνησιν. Η φωνή της πάθειας και άμνησιν.

— Δεσποινίς Σιλβέρ, της είπε, δεν πρέπει δεν πρέπει, αλλά να!... Στην πόρτα είναι κάποιο πρόσωπο, που επιμένει να σας δει!

Το πρόσωπο της Ναντίν έγινε καταπόνητο.

— Ζητούν έμένα; Παράξενο!... Μήπως πρόκειται περί λάθους; Τί πρόσωπο είναι; Άνδρας ή γυναίκα;

— Είναι ένας κύριος, δεσποινίς Σιλβέρ, πολύ κομψός και πολύ καλός πρέπει.

— Αναστατωμένη, η Ναντίν, λίγο έλειψε να πέση από τη σκάλα. Σίλβερ, να πείσει από τη σκάλα. Σίλβερ, να πείσει από τη σκάλα.

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

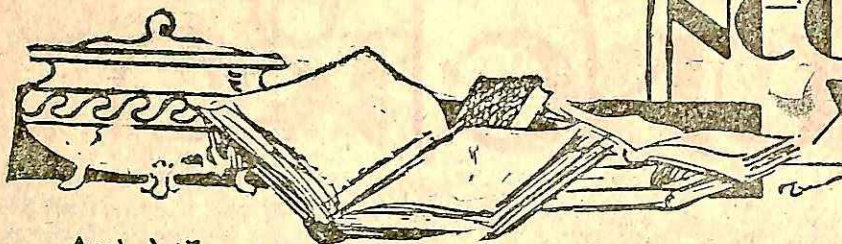
— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

— Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!... Αλλά τί ήγούρα ήταν ΑΥΤΟΣ!...

Δυό λέξεις μοναχά..

Δυό λέξεις μοναχά νι' όλα σβυστήκαν... Γκρεμίστηκαν, σκορπίστηκαν, χαθήκαν σαν χαρτονένιοι πύργοι, τὰ δνείρά μου Δυό λέξεις μοναχά... Κι' ολόγουρά μου πηχτά τὰ σκότη της απόγνωσης χυθήκαν και μύριοι, πόνοι άγριοσχίσαν την καρδιά μου.

—□—

Δυό λέξεις μοναχά... Μόνο δυό λέξεις... Τις πρόφερες, μὰ δίχως νὰ προσέξῃς, κι' ένα κενό μᾶς χώρισε μεγάλο. —Δέν σ' αγαπῶ! μου είπες. Τίποτ' άλλο. Και φούντωσαν τῆς τρέλλας μου οί σκέψεις και φέρανε στὸ εἶναι μου τὸ σάλο.

—□—

Μεγάλο, ξαφνικό τοῦτο τὸ πλήγμα... Καί ἀνοίξε εντός μου ένα ρήγμα πού δὲ μπορεί ὁ χρόνος νὰ τὸ κλείσῃ. Ἀδίκως προσπαθῶ νὰ βρῶ μιὰ λύση στὸν πόνο. Νοιώθω μέσα μου ένα μίγμα κἄ-αίσθημάτων πού ὁ χρόνος ἔχει ἀφήσει.

—□—

Μου φαίνεται πὼς εἶμαι τόσο μόνος... Ὁ σύντροφός μου ὁ ἀχώριστος ὁ πόνος λόγια παρήγορα δὲν ξέρει νὰ μου λέῃ Ἀδιάκοπα ἡ ψυχὴ μου σιγοκλαίει. Θλιμμένα και βουβά, κυλάει ὁ χρόνος, τῇ βάρκα τῆς ζωῆς μου, πού ἀργοπλέει.

—□—

Πῶς θέλω σ' έναν ἄλλο νὰ μιλήσω κι' ἐλευθερά τὸν πόνο μου ν' ἀφήσω νὰ ξεχυθῇ. Ἴσως μὲ τοῦτο ν' ἀλαφρώσω, κι' ἔτσι, γιὰ λίγο, ἀνακούριση νὰ νοιώσω, και δυό στιγμές εὐχάριστες νὰ ζήσω. Δυό λέξεις μοναχά, κι' όλα σβυστήκαν. Γκρεμίστηκαν, σκορπίστηκαν, χαθήκαν σαν χαρτονένιοι πύργοι, τὰ δνείρά μου πηχτά τὰ σκότη της απόγνωσης χυθήκαν και μύριοι πόνοι άγριοσχίσαν την καρδιά μου.

ΤΑΣΟΣ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

εὐεξία τοῦ σώματός των, ἡ ὁποία ἐμμέσως ὑποβοηθεῖ τὸ δέρμα στὸ νὰ διατηρῇ τὴν φυσικὴ ὁμορφιά του, πού ἐπηρέαζεται ἀπὸ κάθε παραμικρὴ διαταραχὴ τῆς γενικῆς υγείας.

Στὸ ἐπόμενο ἢ συνέχεια.

Δερματολόγος Ἰατρός

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΛΑΣ

Σόλωνος 10

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Κυρία μου...

...Όταν θὰ πάρете τὸ γράμμα μου αὐτὸ δὲν θὰ εἶμαι πιά μεταξύ σας... Θὰ ἔχω φύγει γιὰ τὸ ἀλγερνὸ, τ' ἀγύριστο ταξίδι.

Μὰ πρὶν ἡ κρύα κἀνὴ τοῦ περιστρώου στηριχθῇ στὰ μηλίγγια μου θὰ ἤθελα μ' ένα γράμμα μου νὰ σᾶς θυμίσω κάτι ἀπὸ τὴν παλιὰ ζωὴ μας... Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού εἴμαστε ἀγαπημένοι... Καί νὰ σᾶς κἀνω νὰ μείνετε γιὰ λίγο βουβή...

Δέν ξέρω γιατί κἀνω αὐτὸ τὸ διάδημα, ἴσως νὰ φταίῃ ἐτούτῃ τῇ νύχτᾳ τοῦ φθινοπώρου καθὼς ἀπλώνεται μελαγχολικὴ και τὸν οὐρανὸ ἔχουν σκεπάσει τὰ μαύρα σύννεφα τῆς μπόρας, ἴσως πάλι τὰ φωχὰ φύλλα τῶν δέντρων πού σωριάζονται κίτρινα στῇ γῇ, ἔκταναν νὰ ξυπνήσουν μέσα μου ὁ ἡθικὸς ἄνθρωπος πού τόσο καιρὸ εἶχε ναρκώσει τὸ κτήνος...

...Κι' ἀπόψε θυμᾶμαι...

Θυμᾶμαι τότε πού εἰσαυτε λειώτερη, κορίτσι. Τὰ μαύρα μαλλιά σας πού ἐξέπλεκαν ἀνεμίζοντοσαν στὸν αἆρα. Τὰ μαύρα μεγάλα μάτια σας πού σαν τὰ κυττοῦσα σὲ κάποιους ἄλλους κόσμοις μὲ πλάνευαν.

Πόσες φορές δὲν κυττάζαμε τὸν οὐρανὸ πού τὸν πλημμυρίζαν τ' ἀστρα και πόσους ὅρκους δὲν δώσαμε κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι... Ὡ! Τί εὐτυχία... Ὁμορφουσα πὼς ἡ ζωὴ μας θὰ κυλλοῦσε ἥσυχα και μιὰ μέσα θὰ γινόσαστε ὁλότρελα δικιά μου. Μὰ ὄχι... ἦταν ἀπ' τὴν μοίρα μας γραμμένο νὰ χωρίσουμε, μαζὶ μὲ τὴν εὐτυχία. Κυρία μου, γεννιέται κι' ἡ δυστυχία, κἀθε δνείρο ποτὲ δὲν πραγματοποιεῖται...

Κι' ἐχωρίσαμε.

Τὸ βράδυ αὐτὸ, τὸ θυμᾶμαι, ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν ἦταν ἓνα βράδυ, σὺν τὸ ἀποφινὸ. Νομίζω πὼς τώρα τὸ ξαναζῶ. Σᾶς κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου και προσπαθοῦσα μὲ τὰ φιλιὰ μου νὰ στεγνωῶ τὰ δρεμμένα μάτια σας. Στὸ νοῦ μου πείσσε ὁ σκοτωμός, μὰ δὲν εἶχα τότε τὴν δύναμη, μου ἔλειπε τὸ θάρρος.

Κι' ἐφύγατε γιὰ νὰ ζήσετε μὲ κείνον πού σᾶς ἔδωκαν οἱ γονεῖς σας. Ὑποταχθήκατε στῇ θέλησῇ τους. Ὡ! Τί μαρτύριο εἶναι αὐτὸ νὰ μὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ διευθύνῃ τὸν ἑαυτὸ του... Κι' ὅμως εἴμαστε λεύτεροι... Μᾶς ἔφεραν στῇ ζωὴ και μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κἀνουμε κάτι γιὰτὶ νομίζουν πὼς αὐτὸ εἶναι καλὸ, πὼς αὐτὸ εἶναι ἡ εὐτυχία μας...

—□—

Και πέρασαν χρόνια. Προσπάθησα νὰ σᾶς ξεχάσω. Ξενητεύθηκα γύρωσα χωριά, πόλεις, μὰ τίποτα, πάντα νομίζα ὅτι σᾶς ἔδλεπα μπρός μου. Πολλὲς φορές αἰσθάνθηκα φρίκη, κάτι σὺν τρέλλα ὅταν θυμῶμουνα ὅτι ζῆτε μὲ κάποιον ἄλλο. Ὁλόκληρες νύχτες πέρασα σὲ πωλημένες ἀγκαλιές, μέθυστα ἀπὸ χεῖλια ψευτοκοκκινισμένα, κι' ἔφυρα τὸ ἔθμα μου μέσα στους σκοτεινοὺς δρόμους μεθυσμένος ἀπὸ πικρὸ. Μὰ τίς ὥρες τῆς μοναξιάς μου εἶχα κάποια φωτογραφία σας γιὰ συντροφιά μου.

Μὰ ὦ! Τί φρικτὸ, κυρία μου, μαρτύριο. Δέν μπόρεσα νὰ ζήσω μακριὰ σας και

Βράδυ τοῦ Γενάρη στὸ σανατόριο

Τὸ ἡλιόγερα ξεφύλλισε τὰ ρόδα του στῇ γῇ, μέσα στὰ τριαντάφυλλα ξεψύχισαν ἡ μέρα, σδύνει στὰ δύση κι' ἡ στερνὴ λευκὴ μαρμαρυγὴ κι' οἱ φράχτες ἴσκιος γίνονται θαμποὶ μέσ' στὴν ἐσπέρα.

Τοῦ φευγαλέου δειλινοῦ οἱ ἀμφίβολες πνοὲς πού ἀχνόθαμπε, ξεχύνονται γλυκά-γλυκά στὴν πλάση, τ' ἀνῆσυχα πετάγματα πουλιῶν στὶς φυλλωσιές, τὸ κύμα π' ἀπαλόφλοισθο κυλᾷ στ' ἀκροθαλάσσι, κάποιες ἀγάπες παιδικές, ἀγνές στ' ἀχνὸ τὸ βράδυ.

ἓνα τραγοῦδι μακρινὸ, τὸ παγωμένο χάδι, τ' ἀσημοφειγγαρόφωτο, μιὰ θυμῆση θλιμμένη, κάποια χαρὰ στοὺς ἄμπελους τοὺς πόνους μας κρυμμένη, οἱ ἀνατριχίλες πού περνοῦν στὰ ξεφύλλα κλαδιά, καθένα κι' ἓνα δνείρο κι' ὅλα μαζὶ ἡ βραδυά...

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

γύρισα πίσω νὰ σᾶς βρῶ... Σᾶς βρήκα... Καί ζήσαμε τὸν παράνομο πιά ἔρωτα. Δέν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ πλάσω κοντά σας δνείρα κι' οὕτε νὰ χτίσω εὐτυχίας παλάτια. Εἴσαυτε πιά μητέρας, εἴχατε παιδιά. Τὰ παιδιά αὐτὰ πού θάπρεπε νὰ εἶναι δικὰ μου ἦταν ξένα, δὲν μποροῦσα νὰ τὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου και νὰ φιλήσω πατρικά. Καί σῆς πού σᾶς εἶχα ὀνειρευθῇ στὸ πλευρὸ μου εἴσαυτε ἡ γυναῖκα ἐνὸς ἄλλου... Κι' ὅμως ἐρχόσαστε κοντά μου... Μοῦ χαρίζετε τὴν εὐτυχία.

Μὰ πόσο θὰ κρατοῦσε, αὐτὸ; Καί νὰ πού χτές σᾶς εἶδα μὲ τὸν ἄνδρα σας, μὲ τὰ παιδιά σας. Τί ταιριαστοί, τί ἀγαπημένοι πού φαίνόσαστε. Εἴχατε γσίρει κάπως στὸν ὄμο του. Καί τὰ παιδιά σας γελοῦσαν χαρούμενα. Τί εὐτυχία. Ἔτσι τὴν εἶχα φαντασθῇ κι' ἐγὼ...

Καί δὲν ξέρω πὼς γεννήθηκε μέσα μου ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐνοιώσα ξαφνικά κάποια μόνωση... Ὁμορφουσα, νὰ πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ, πὼς ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία ἤμου ἓνα ἐμπόδιο. Ἀν κάποτε, Κυρία μου, ἐμάθαινε ὁ ἄνδρας σας τὸν παράνομο ἔρωτά μας; Τότε; Τότε γκρεμίζονταν ἡ χαρὰ σας, ἡ εὐτυχία σας. Τί θὰ γινόντουσαν τὰ παιδιά σας; Καί ἐμπνῆσε μέσα μου ὁ ἄνθρωπος πού τόσο χρόνια τὸν εἶχε κοιμᾶσαι ὁ πόθος.

Γι' αὐτὸ, Κυρία μου, ἀπόψε πού ἡ φθινοπωρινὴ νύχτα, μὲ κυκλῶνει και τὸν οὐρανὸ τὸν ἔχουν σκεπάσει τὰ σύννεφα, θέλω νὰ δώσω ἓνα τέλος στὴν ἱστορία μας. Τὸ πῶ καλὸ και τὸ πῶ λογικὸ...

Ἀντίο γιὰ πάντα, κυρία μου... ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

- 1) Βασιλεὺς τῶν Φράγκων γνωστὸς διὰ τὸ βραχὺ του ἀνάστημα — Πάθης τῶν ὀφθαλμῶν.
- 2) Πρόβες — Ποσοτικόν — Ἐπίρρημα (ἀρχαῖον).
- 3) Πρόβες ἄνευ τελικοῦ — Ἀρθρον — Κατάρτα — Ἀριθμητικόν — Ἡ ἀρχὴ τοῦ νόμου.
- 4) Κτητικὴ ἀντωνυμία (δοτ.) — Πόλις τῆς Πελοποννήσου — Ἀλλοιμονον.
- 5) Μισὸ ὄνομα εὐρωπαϊκοῦ χοροῦ — Σαρκόβρον (Γεν. Πληθ.) — Ἀθλητικὴ ὁμάς τῆς Θεσσαλονίκης.
- 6) Ζῶον (ἀρχ.) — Ο.Α. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (Πληθ.) — Ἀρθρον — Νότα.
- 7) Δὲν νικᾶται ποτὲ — Τα ἐχούσαν οἱ μάγοι.
- 8) Εἷς τῶν Δισκοῦρων — Πόλις τῆς Σουηδίας.
- 9) Ἀρωματῆριον — Εὐρίσκεται σὲ συγχρονισμένους λιμένας.
- 10) Νότα — Τὸ και πρὸ φωνήεντος — Κτύπος ὁρολογίου — ΣΟ — Τελικὸς σύνδεσμος ἄνευ τελικοῦ.
- 11) Ὑπάρχει εἰς τὴν ἀκρὴ τῆς θαλάσσης — Σαλατικόν (Γεν.) — Ἀγγλος συγγραφεύς.
- 12) Νῆσος τῶν Κυκλάδων — Χώρα τῆς Γερμανίας — Πρόβες.
- 13) Ἐρωτηματικόν — Φωνήεν εἰς διπλοῦν — Θεότης τῶν Αἰγυπτίων — Βυζαντινὴ νότα — Τὴν ὁποῖαν.
- 14) Βασιλεὺς — Ὁπαροφύρον δένδρον.
- 15) Χώρα τῆς Βουλγαρίας, ἀνατολικὴ και δυτικὴ — Χώρα τοῦ Βελγικοῦ Κογκό.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) Πόλις τῆς Ἀγγλίας — Πρακτορεῖ.

2) Μέλος τοῦ σώματος — Δεικτικόν.
3) Βυζαντινὴ νότα — Μυθολογικὸν γυναικείον πρόσωπον — Ἐποχὴ — Ἀρθρον. — Αὐτοῦ Μεγαλειότης.
4) Τελικὸς σύνδεσμος — Νῆσος τῆς Μεσογείου — Ὄνομα τῆς θεοφόρου Μπαγαντ.

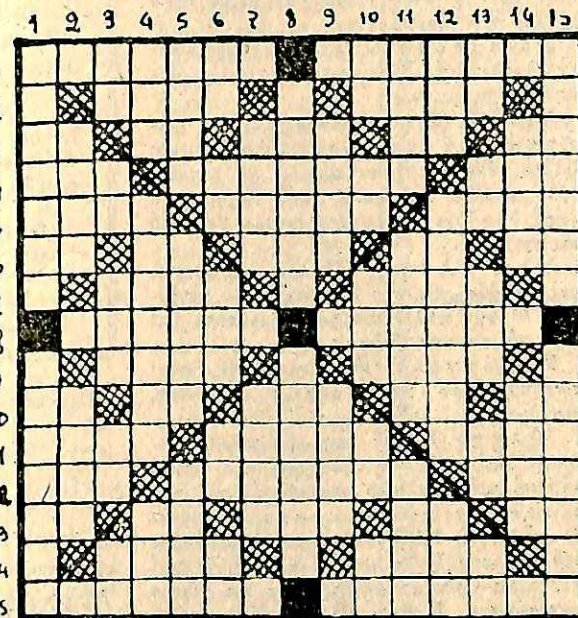
5) Ὄνομα μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἡθοιοῦ — Ἐξωτικὸς καρπὸς (Πληθ.) — Θεότης τῶν Φοινίκων.

6) Ἀρθρον (Πληθ.) — Μισὸ ἄλμα. — Τῶν ἰδικῶν σου — Αἰγυπτιακὴ θεότης — Γράμμα.

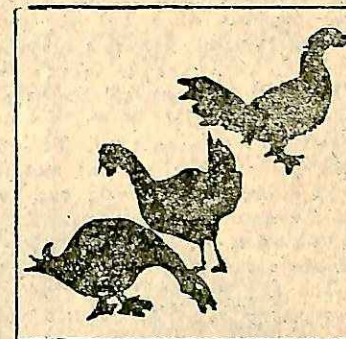
7) Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας — Ἀρθρον.
8) Ὁσπριον — Μιχαὴλ εἰς ξένην γλῶσσαν.

9) Προφήτης — Κάριτα ἄνευ τελικοῦ.
10) Αἰγυπτιακὴ θεότης — Ὑποθετικόν — Τρωτικόν — Μουσικὴ Νότα — Ἑλληνικὸν γράμμα.

11) Φέρε, ὀδηγεῖς — Μετάνοια βαρύνουσα τὴν συνείδησιν — Σύνδεσμος.
12) Ὁσάνωσις νέων — Πλοῖον τῶν

και διπλωσατε την κατα τέτοιο τρόπο ὥστε μὲ τὰ τρία ζῶα νὰ σχηματισθῇ μιὰ μόνον πάπια.

—□—

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ἐτοιμάστε τέσσερις στίβες ἀπὸ διάφορα τραπουλόχαρτα. Ἐπειτα γράψτε σ' ἓνα χαρτάκι: «Εἶναι τέσσερα» και διπλώσατέ το μὲ τρόπο ὥστε κανεὶς νὰ μὴν μπορῇ νὰ διαβάσῃ αὐτὸ πού εἶναι γραμμένο.

Ἐπειτα ζητήστε ἀπὸ ἓνα πρόσωπο τῆς παρέας σας νὰ διαλέξῃ μιὰ ἀπὸ τις τέσσερις στίβες. Ἀφοῦ διαλέξῃ, πείστε του νὰ ἀνοίξῃ τὸ διπλωμένο χαρτάκι. Θὰ διαβάσῃ τὸ «εἶναι τέσσερα». Ἀποδείξατέ

Ἀπ.: Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Ψυχικό)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟ

Ὁ Λουδοβίκος, ὁ Βερνάρδος, ὁ Ἐσμονδός και ὁ Ροβέρτος παίξουν χαρτιά ἀπὸ τὸ πρωί. Ὅταν ἤρχισαν τὸ παίγνιδι εἶχαν ὅλοι τους τὸ αὐτὸ ποσόν.

Ὅταν διέκοψαν προσωρινῶς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ Ἐσμονδός εἶχε χάσει τὰ μισὰ του λεφτά, οἱ δὲ τρεῖς ἄλλοι εἶχαν κερδίσει ἓξ ἴσου.

Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὁ Βερνάρδος εἶχε χάσει τὰ μισὰ λεπτὰ ἀπὸ ὅσα εἶχε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, και οἱ τρεῖς ἄλλοι εἶχαν κερδίσει ὁ καθένας ἀκριβῶς τὸ ἓνα τρίτον τοῦ ποσοῦ πού ἔχασε ὁ Βερνάρδος.

Ὅταν τέλος διέκοψαν τὸ παίγνιδι, ὁ Λουδοβίκος εἶχε χάσει τὰ μισὰ τῶν ὅσων εἶχε τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, τὰ δὲ ἄλλα μισὰ τὰ κέρδισαν ἓξ ἴσου οἱ τρεῖς ἄλλοι.

Ἐὰν ὁ Ἐσμονδός εἶχε σπὸ τέλος 120 φράγκα περισσότερα ἀπὸ τὸν Βερνάρδο, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσα γρήματα εἶχε ὁ καθένας τους ὅταν ἀρχισαν νὰ παίξουν;

—□—

ΔΙΠΛΩΣΑΤΕ

Κόψατε τὴν τετράγωνη αὐτὴ εἰκόνα

Αἱ λύσεις τοῦ προηγούμενου φύλλου στὴ σελίδα 64

Μεταξύ μας

Ταχην 'Αθανασίου. 'Η σειρά του πεζού σας δεν ήλθε ακόμα. Αυτά που δημοσιεύονται έχουν εγκριθεί πριν από το δικό σας.

Γρηγόρη Π. Π. Πολύ κοινότοπο. Χιλιοεπιτομή πράγματα. Στο προηγούμενο φύλλο ήλθε και η σειρά του «Πώς νοιώθω» αλλά δεν το δημοσιεύσαμε γιατί δεν μας είχατε απαντήσει τότε που σας ρωτήσαμε αν θέλατε να μη στη Σελίδα, γιατί για τη Στήλη δεν το είχαμε βρήν επικριτές.

Μιχαήλ Γαλατίν. Τά κρατούμε και τὰ δού. Στείλτε μας καμιά δύο απ' τις άλλες μεταφράσεις σας να τις δούμε. Εύχαριστούμε θερμά.

Ελίζαμπετ. Αιτιολογούμε, αλλά δεν δημοσιεύουμε πεζά σε γαλλική γλώσσα. Που σας κατέδωκε να γράψετε πεζογράφημα γαλλικό; Κι' έπειτα θάπρεπε να ξέρετε ότι η συνεργασία των αναγνωστών μας που δημοσιεύεται στη Σελίδα των Λογοτεχνών όχι μόνο δεν πληρώνεται αλλά γίνεται και αυστηροτάτη επιλογή για να τη δημοσιεύουμε. 'Αλλα περιοδικά ζητούν και δικαιώματα κρίσεως για να κάνουν τη δουλειά αυτή.

Κωνσταντίνος Π. Ανταξήν. Έχουμε δημοσιεύσει πολλές φορές τους δρους συνεργασίας αναγνωστών μεταξύ των οποίων κυριότεροι είναι: να μη μας στέλλει κανείς περισσότερα των δύο ποιημάτων ή ενός πεζού και να μη γράφει κανείς ποτέ και από τις δύο πλευρές του γαστρίου. 'Επειδή φαίνεται ότι δεν τους ξέρατε, διαβάσαμε κατ' εξαίρεση τα σκαλόντα, αλλά ελπίζουμε στο εξής να συμμορφωθείτε με τους δρους μας. Τα ποιήματά σας, δυστυχώς είναι έντελως ποσοτικά και γεμάτα μετρικά λάθη. Είναι τόσο άτεχνα ώστε δεν επιδέχονται καμιά διόρθωση. Σχετικά καλύτερα είναι τα πεζά σας αλλά και αυτά βέβαια απέχουν πολύ από να είναι δημοσιεύσιμα. Είναι γεμάτα κοινοτοπίες και φλυαρίες εκτός από μερικές καλογορημένες φράσεις. Μη διάζεστε και μην πολυγράφετε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Στέλιος Βασιλείου. Καλό το ποίημά σας. 'Εγκρίνεται.

Δ. Μ. Τὰ πέντε πρώτα χειρόγραφα καλά. 'Από κεί και κάτω φαίνεται σαν προχειρογραμμένο. 'Ιδίως το τέλος είναι αρκετά αδύνατο.

Μόνικαν. Το «'Ηρθε ή Μοίρα μου» και η «Ταξιδεύτρα» ούτε για τη Σελίδα δεν είναι δημοσιεύσιμα. Δεν έχουν καθόλου αρμονικό ουσιαστικό και αποσοφεί πώς δεν το καταλαβαίνετε και μόνη σας άφοδ' μ'ε έχετε στείλει ποιήματα καλύτερα απ' αυτά. Σχετικά καλύτερη η «Αισιόδοξη» κι' αυτή όμως όχι για τη Στήλη. 'Αδύνατα τα δύο πρώτα τετράστιχα.

Σαντοβ. 'Εγκρίνεται το «Μοιραία θά γινώσκω» και θά δημοσιευθ' με τη σειρά του.

Σταθ. 'Αναζητήδου. Τὰ ποιήματά σας δείχνουν βέβαια κάποιο ταλέντο, μα δεν ολοκληρώνουν αυτό που θέλουν να πουν. 'Αδούλευτος ακόμη ή στίχος σας. Εύχαρίστως θά πάρουμε τη συλλογή σας.

Περσέα. Σχετικά καλύτερο το «Γέλια και κλάματα» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. 'Αποφεύγετε κάποια εκζή-

τηση και κάποιο στόμφο που διακρίνει το γράψιμό σας. Με λίγη προσοχή θά γίνει πιο στρωτό.

Νίκον Κοντογιάννην. Καλύτερα σχετικά το πρώτο, το δεύτερο και το τέταρτο τετράστιχο. Τ' άλλα υστερούν στο μέτρο. Δουλέψτε περισσότερο τον στίχο σας και διαβάστε ποιήση προς το παρόν.

Κώσταν Καραθασίλην. Συνπαθητικό το ποιημάτι σας αλλά πολύ άφελος και παιδιαστικό.

Χριστόφορον. 'Οχι δημοσιεύσιμα δυστυχώς. Κοινότοπες φράσεις όχι στρωτά γραμμένες.

Νίκ. Κ. Εύχαριστούμεν για όσα γράφετε και για τις πληροφορίες που μας δίδετε. Θά σας ήταν εύκολο να περνούσατε κανένα απόγευμα απ' τὰ γραφεία μας; 'Αν όχι τότε περιμένουμε νεώτερό σας γράμμα.

Μαν. 'Αθαν. Πολλά εύχαριστώ και σε σας για την ευγενική σας προθυμία. Θάταν καλλίτερο να περνούσατε και σείς να συνεννοηθούμε.

Μελέαχρον. Θά δημοσιευθ', πάντως όχι τόσο καλό σαν τ' άλλα σας, γιατί—

Όλγαν Π. Τί να σας πούμε; Θέλουμε και μεις να υποστηρίξουμε — και μερικοί μάλιστα μ'ε κατηγορούν για την επίεικιά μας — τους νέους, αλλά πρέπει κι' αυτοί να θελήσουν να καταλάβουν πώς δεν φτάνουν λίγες κοινές φράσεις, ή πέντε, δέκα ομοιοκαταληξίες για να γίνουν λογοτέχναι. Πρέπει να δουλέψουν τώρα στην άρχη προσεκτικά, επίμονα και προπαντός να μη διάζωνται.

Έτσοκλήν. Καλό μόνο το «'Ανθισμα».

Μιμήν 'Αρχ. 'Αρκετά καλό, αλλά και πολύ μεγάλο για το χώρο που διαθέτουμε. Στείλτε κάτι μικρότερο.

Μητσάκον Π. Κοινότοπο.

'Αντικόπ. Διαβάζετε όσα γράφουμε παραπάνω στην διδα «Όλγαν Π».

Φίλον τ'ης α'Εβδόμαδος» Ρηχόχωρίς νόημα. Μόνο μία τριμμένη στιχοπλοκή δεν κάνει ένα ποίημα.

'Ανατ. Πίπην. Καλό το ένα, το άλλο φράσεις ακατάστατες χωρίς είσοδο και συνοχή. Διαβάστε, διαβάστε.

Ειδύλλιον. Το διήγημα θά μπορούσε να ήταν καλό αν γραφόταν από την άρχη κι' αν άποφεύγονταν όλες εκείνες οι επαναλήψεις της άρχης, που είναι κουραστικές. Οι στίχοι πολύ παιδιαστικοί.

'Αριστείδην Χ. Χωρίς έννοια κι' ένδιαφέρον. 'Αφυλόγητο ως βάσις και γραμμένα φεβρά ακατάστατα.

'Αννέταν. Γιατί δε γράφετε κανένα πεζό; Μ'ε φαίνεται ότι θά επιτύχετε περισσότερο σ' αυτό το είδος. Για δοκιμάστε...

Φίλιππον Ν. 'Ο

«Έβδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

'Αγ. 'Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

'Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΗΛΑΣ Νικαίης 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Ετήσια έσωτερικού δρ. 250

'Εξάμηνος 125

'Ετήσια έξωτερικού Λίρας 1.10

'Αμερικνς Δολλάρια 6

Γιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

«Ρευθασμός» καλός αλλά θέλει δουλειά. Στείλτε μας τίποτε άλλο πιο ολοκληρωμένο.

Ν. Πέροναν. Πολύ καλό το πεζό σας και θά δημοσιευθ' με την σειρά του.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ό κ. 'Αντώνιος Σταματίου και ή

διδ. 'Ελένη Δημητριάδου, έδωσαν ά-

μοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου.

ΚΥΡΙΑ,

Διά να επιτύχετε μιάν εξαιρετικήν βαφήν των ρορεμάτων σας αναλλοίωτη και διαρκείας πρέπει να μεταχειρίζεσθε μόνον τας ασυναγωνίστους περιφήμους βαφάς IRIDA.

Με τας βαφάς IRIDA, δύνασθε να βάψετε οίονδήποτε υφάσμα μάλλινον, βαμβακερόν, μεταξωτόν, μαλλοβάμβαχον, λινόν κ.λπ. και να επιτύχετε χρωματισμούς ιδεώδεις άρχει να συμμορφωθείτε άπακριώς με την οδηγίαν βαφής εκάστου πακετιδίου βαφών IRIDA.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΒΑΦΩΝ IRIDA:

- 1) 'Ακριβής άπόδοσις χρωματισμών συμφώνως τω χρωματολογίω.
- 2) 'Γρασμα βαφών με τας βαφάς IRIDA δεν ξεβάφει ύστες φορές και αν το πλύνουμε.
- 3) Μεταχειρίζμενοι τας βαφάς IRIDA δεν κινδυνεύετε ποτέ το φόρεμά σας να ξεβάφη από τον ιδρώτα.
- 4) 'Η χρησιμοποίησις των βαφών IRIDA είναι απλουστάτη άκόμη και για την Κυρία που πρόκειται για πρώτη φορά να βάψη, ή επιτυχία είναι άπολύτως εξησφαλισμένη.
- 5) Το χρωματολόγιον IRIDA σας παρέχει πίνακα μεταχρωματισμών των ρορεμάτων σας χωρίς να υποστήτε τον κόπον και την δαπάνην των αποχρωματισμών. Ζητήσατε από τον πωλητήν να σας υποδείξη ποίας μεταλλαγής χρωματισμών δύνασθε να επιτύχετε με τας βαφάς ρορεμάτων IRIDA...

ΚΥΡΙΑ,

Η μεγαλύτερα ρεκλάμα των βαφών IRIDA είνε ή συνηγορία των ίδιων των Κυριών που τας μεταχειρίσθησαν. Δοκιμάσατε διά μίαν φοράν τας βαφάς IRIDA και δεν θά τας εγκαταλείψετε ποτέ πλέον.

Ζητείτε επιμόνως τας βαφάς ρορεμάτων IRIDA. Προσέχετε το πακετίδιον να αναγράφη μάρκαν IRIDA άλλως μ'ην το δέχεσθε.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ.

«MENTOR»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

Αί άπαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Μικρήν μελαγχροινήν. Να πλένεσθε με κρύο νερό τώρα το καλοκαίρι. Να χρησιμοποιήτε δύο φορές την έβδομάδα το άσπράδι αυγού. Πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι ν' αλείφετε ελαφρώς το πρόσωπό σας με την κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphrè	30 gr.
Teint de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillèe	100 "

Πρό δε της πούδρας θά χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 "
Glucerie neutre	50 "
Eau de roses double	400 "
Acides salicylique	0,0 "

Μαριέτταν Β. Για το υπερβολικό ως προς το άλλο σώμα πάχος του προσώπου δεν είναι δυνατόν να επιτύχετε τίποτα. Για την υπερλιπαρότητά του να χρησιμοποιήτε πρωί μετά το πλύσιμό σας και το βράδυ την κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphrè	30 gr.
Teinture de benzoin	15 "
Eau de cologne	60 "

Στην άρχη θά την μεταχειρίζεσθε άραιωμένη. Δηλαδή ένα τέταρτο ραχοπότηρου λοσιόν και 3/4 νερό. Σιγά-σιγά θά πυκνώνετε την διάλυση λιγοστεύοντας το νερό, μέχρις ότου στον μ'ηνα να την χρησιμοποιήτε ατούσια χωρίς νερό. 'Αμα στεγνώσει πολύ το πρόσωπο άρχίζετε πάλι να την άραιώνετε, καθώς και κατά τις ημέρες της χρήσεως. Πρό δε της πούδρας θά χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	25 "
Borax	10 "

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ από ΣΗΜΕΡΟΝ εις τὰ περίπτερα και από τούς έφημεριδοπώλας

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πώς έγιναν άστέρες. — Η ζωή τους. — Οι έρωτές τους κλπ. — Εκδόσεις αυτοτελείς και πρωτότυποι διά την 'Ελλάδα. — Θά άποκτήσετε μίαν κινηματογραφικήν βιβλιοθήκην μόνον με 3 δρς χμάς.

«ΣΜΕΔ»

Δυό φορές την έβδομάδα αυγό. Την μ'ην μιά φορά κρόκο, την δ' άλλη άσπράδι. 'Ατυχ'η Σύζυγον, Λίμνην. Με εξαιρετικό ενδιαφέρον διάβάσα το πολυσέλιδο γράμμα σας για την πάθηση της σύζυγου σας. Πλήν όμως, αγαπητέ μου, από μακριά δεν μπορώ ως εκ του ίδιους της πάθησως να σας βοηθήσω. 'Εφόσον μάλιστα

πραγματικώς διακεκριμένοι συνάδελφοι των οποίων τὰ όνόματα μου άναφέρετε, άπεφάνθησαν ότι μόνον δι' έγγειρήσων θ' άπαλλαγ' η των βα-σάνων της, συμφωνήσαντες από λ'ύτως εις τήν διάγνωσίν των, δεν μπορώ εγώ να προσθέσω τίποτα άλλο. Είνε δυστυχώς μιά πάθηση βασανιστική, αλλά σας βεβαιώ άπολύτως ιατή. 'Όσον αφορά τὰ ψυχανευρασθένικά συμπτώματα όφείλονται άπολύτως στας επιδράσεις της παθήσεως επί της ψυχικής της σφαίρας. 'Όλα θά περάσουν άμα θεραπευθ' η βασιική πάθηση. Τας πλύσεις οι συνάδελφοί σας τας συ-νέστησαν έπειδ ή μένετε στην έπαρχία, είδ' άλλως με μερικές εφαρμογές διαθερμιών άντικαθιστώνται θαυμάσια. 'Ημείς μπορούμε να σας βοηθήσωμε στο εξής: Νέληθετε έδω και να τηντοποθετήσωμε δωρεάν σε νοσοκομείο για την έγχείρηση.

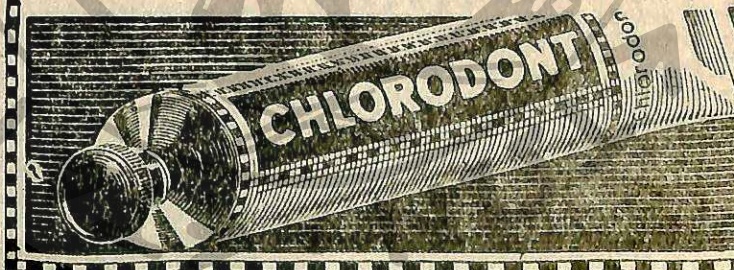

Το μείδιμα δαι δείχνει όλην τήν προοωπικότη-τα δαι

μόνον όταν παρουσιάζεται μιά γραμμή από καθαρά γερά δόντια που δίδουν την χάρη και εις όλην την έξωτερική σας εμφάνισι. Και σείς μπορείτε να άποκτήσετε τόσον θαυμάσια λευκά δόντια έάν άρχίστε άμέσως να μεταχειρίζεσθε όδοντόπαστα Χλωροδόντ. 'Εάν κάμετε μιά δοκιμή θά έκπληγ'ητε βλέποντας ότι τὰ δόντια σας σε λίγες ημέρες έγιναν λευκότερα απ' ότι ήσαν ποτέ άλλοτε. 'Εν τούτοις το Χλωροδόντ δεν περιέχει κανένα υλικό δυνατό ή σκληρό που να προκαλ'η γρατζουνίσματα.

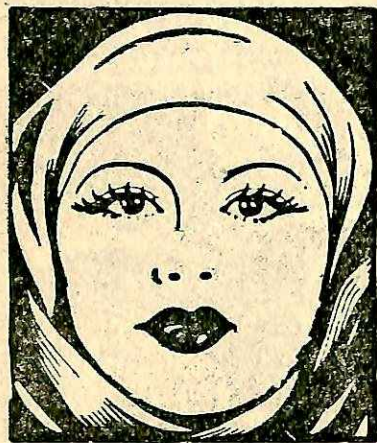
'Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

ὁ ὅποιος καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἐκεῖ ἀφιλοκερδῶς. Εἶμαι πάντοτε στὴν διάθεσή σας.

Κα' Ἀδελαν. Θὰ ἀλλάξατε τὸ ψευδώνυμό σας, διαφορετικὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς ἔχω ἀπαντήσει. Πάντως πολὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχθῶ στὸ Ἰατρεῖόν μου, Σόλωνος 40 10—1 καὶ 5 1) 2—8 ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Καμμιά ἐξαιρέση δὲν κάνει ἡ παρούσα στήλη. Ὅλοι οἱ ἀναγνώστες τῆς τοῦ γράμμου τῶν ἰδίων διευκολύνσεων καὶ ἐξυπηρετήσεων. Ἄρα αἱ συστάσεις

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Γώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἕνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γιατί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαίνομαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γινώσκω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης τῆς χρήσεως ἐξεπλάγην πόσον ἐφαινομένη φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώσετε εἰς τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» ἀποτέλεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιφήμου Dr. Stejsak τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὅποιον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἐκχύλισμα προερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα τῶν ζώων.

Ὅτι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναῖκα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ κάνετε.

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδία τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίσεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ῥοῦ) τὸ θράδν προτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρῶν μεταχειρίσεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶνε στυπτική, τονωτική καὶ θρεπτική καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν βάσιν διὰ τὸ μακιγιάζ.

φιλικῶν προσώπων εἶναι περιττὰ. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι ὑπερβάλλετε τὰ πράγματα καὶ εἰσθε ἐκ φύσεως παραπονηρά. Νὰ μοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Σκιάν τῆς ζωῆς, Κόρινθον. Ἀυτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν οἱ διαφορές ἀπερισκεψίες καὶ οἱ συμβουλές τῶν φιλενάδων. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν σᾶς εἶπαν νὰ τοὺς βάλετε καὶ φωτιά, ἀντὶ νὰ τὶς κόψετε τὶς βλεφαρίδες σας γιὰ νὰ μεγαλώσουν. Καὶ τώρα ἂς ἔλθουμε στὸ ζήτημα τῶν μαλλίων. Βάψατε τὰ μαλλιά σας ξανθὰ ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν πηγαίνουν στὸ μελαγχροινὸ πρόσωπό σας, τώρα θέλετε νὰ ἀλλάξετε τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας, γιὰ νὰ γίνῃ λευκὴ καὶ συνεπὲς νὰ πηγαίνῃ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά. Μὰ πρὸς Θεοῦ κοπέλλα μου, εἶναι πράγματα αὐτά. Ν' ἀλλάξετε τὴ φύσιν κατὰ τὸ γούστο σας. Δὲν ξέρετε ὅτι μ' αὐτὰ καταστρέφετε καὶ τὸν τύπο σας ἀλλὰ περισσότερο τὴν φυσικὴ ὁμορφιά σας. Λοιπὸν γιὰ μὲν τὰ ματωσίνοια κάθε βράδυ νὰ τὰ ἀλείψετε ἐλαφρὰ μὲ τὴν κάτωθι πομπία. Tube dulcis à l'oxyde orange 1:10) Διὰ δὲ τὸ πρόσωπο τοῖς τῆς ἐδωμάδος, τὰ βράδια νὰ κάνετε ἀπὸ ἓνα ἀμύλουτρο μὲ τίλιο, ἀκριβῶς ὅπως θάχετε διαβάσει ἐπανειλημμένως σ' αὐτὴ τὴν στήλη. Πρὸ δὲ τῆς πούδας, καθὼς καὶ μετὰ τὸ πρῶν πλύσιμο, μ' ἓνα θαμβάκι βουτηγμένον στὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας ἐλαφρὰ. Μετὰ 40 μέρες ξαναγράψτε μου.

Glycerine neutre 50 gr.
Teinture de panama 25 »
Teinture de benjoin 22 »
Eau de roses des doubles 400 »
Aeide salicylique 0,40 cent.

PÉTROLE HAHN
ἡ Τροφή τῶν
μαλλίων.

ΜΟΒΤΟΥΜΙΑ
ΣΤΑΡΡ
ἡ ἄριστα
εἶναι

Ἐπαρχιώτισσαν Β. Α. Γιά τὴν Θεραπεία τοῦ πραγματικῶς πολὺ ἀντικαθητικῶ γιὰ μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας σας ἐλαττωματος τὸ μασσάζ ἀπαγορεύεται, γιὰτὶ ἐπιδεινώνει τὴν υπερτροφία. Θὰ κάνετε κάθε πρωὶ μ' ἓνα σφουγγάρι ἢ καλλίτερα μὲ μιὰ εἰδικὴ βούρσα γιὰ τὸ σῶμα (πωλοῦνται στὰ μωρπωλεῖα) βρεγμένη στὴν κάτωθι λοσιὸν μιὰ καλὴ ἐντριδὴ μὲ κυκλικὰς κινήσεις καὶ πάν-

ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΛΕΥΚΗ» ΜΕ ΜΙΑΝ ἈΛΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ», ἈΛΛ' Ἡ ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕἶΝΕ ΓΚΡΙΖΑ, ΘΑ ΠΕΡΙΟΡΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ Εἰς ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ L. T. RIVER

τοτε μὲ κατεύθυνση ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Eau de vie blanche 60 gr.
Eau dist. d'Hamamelis 60 »
Alun 15 »

Μετὰ δὲ τὸ μασσάζ νὰ πουδράρετε μὲ τάλκ. Ἐπίσης νὰ τὰ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο ἀρχίζοντας ἀπὸ 5 λεπτά καὶ φθάνοντας προοδευτικῶς μὲ τὴν πάροdon τῶν ἡμερῶν στὸ ἓνα τέταρτο. Καὶ πάλιν μετὰ τὸ ἡλιόλουτρο πουδράρισμα. Τὴν τακτικὴ ὁμῶς, αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε ἐπὶ μακρόν. Καὶ νὰ κινήτε καλὰ τὸ μπουκάλι πρὸ τῆς χρήσεως. Τὸ χαμάκι εἰς τὸ γράφω στὴν συνταγὴ δὲν εἶναι χαμολόγερν, ἀλλ' εἰδικὴ εὐρωπαϊκὴ στυπτικὴ σκευασία. Σᾶς τὸ γράφω αὐτὸ ἰδιαιτέρως ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἐπαρχίας.

Δερματολόγος Ἰατρός

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΤΑ ΧΕ'ΛΗ ΣΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΔ'ΔΕΥΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 43)

σας θὰ ἐξαντληθῇ πολὺ γρήγορα καὶ θὰ κατεβῇ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα στὸν τάφο. Καὶ τότε, ἐλευθερὴ πὰ καὶ πλούσια, θὰ πάρετε τὸν νεκροῦν σας.

Τώρα ἤλθε ἡ δικὴ μου σειρά νὰ χαμογελάσω.

— Καὶ ἂν σᾶς εἶπα ψέμματα; Καὶ ἂν σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κατ' ἐνάς γέρος ἐκατομμυριούχος στὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς μου; Καὶ ἂν σᾶς ἀποκαλύψω κάτι ποὺ δὲν τὸ μαντεύσατε, ὅτι δηλαδὴ εἶμαι μιὰ ταπεινὴ δημοσιογράφος ποὺ θέλησα νὰ σᾶς γνωρίσω ἐπάνω στὴν ἐργασία σας;

Ὁ κ. Καλογουαῖτῃ εἰς τὴν ἀπολιθωμένον. Ἡ κεφαλίδα ἦταν πραγματικῶς πολὺ βαρεῖα γιὰ τὸ σῶμα τοῦ κεφαλί. Ἀπέκτησε, ὅμως, γρήγορα τὴν ψυχραιμία του καὶ μ' ἓνα χαμόγελο γεμάτο πονηρία καὶ εἰρωνία, μοῦ εἶπε:

— Φαντάζομαι, δεσποινίς, ὅτι ὁ κόπος σας δὲν θὰ πῆγε χαμένος καὶ ὅτι ἡ περιέργειά σας ἐκανοποιήθηκε. Αὐτὰ τοῦ

σᾶς εἶπα, δὲν ἀπέχουν καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητά.

— Δηλαδή, ἐπιμένετε ὅτι εἶμαι κακοῦργα;

— Καὶ κάτι παραπάνω μάλιστα! Εἶσθε ἓνα τέρας. Ἡρότασε νὰ καταστρέψετε ἓναν φτωχὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τοῦ κόψετε τὸ ψομί.

— Ὅσο γι' αὐτό, κύριε Καλογουαῖτῃ τοῦ εἶπα, μὴ φοβάσθε. Ὁ κόσμος εἶναι τόσο κουτός καὶ ἡ μόδα τῆς χειλομαντείας ἔχει τέτοια πέραση, ὥστε δὲν πρόκειται νὰ δυστυγήσεται. Εἶμαι βεβαία ὅτι μέσα σ' ἓνα χρόνον θὰ προσθέσετε ἄλλα τριζα πατώματα στὴν πολιτικοῦσά σας!

ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΑΕΒΕ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασας δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Λυνθρεῖ-
ἀνανεώνει

ΜΗΝΥΤΩΡ

PÉTROLE HAHN
Σταματᾷ τὴν πτώ-
διν τῶν μαλλιών.

Μάλιστα
ὅλοι μας
μεταχει-
ρίζομεθα

ΚΟΛΥΝΟΣ

Εἶναι φυσικὸν ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Χιλιάδες ὁδοντοῖστοι θὰ σᾶς εἶπαν ὅτι οὐδεμία ἄλλη κοινὴ ὁδοντόκρεμα δὲν περιέχει τόσα θαυμαστά συστατικά διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὁδόντων τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ στόματος

καὶ μὲ τὴν ἐγγύτησιν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς εἶναι εὐχάριστος καὶ οἰκονομική.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲ μόνον διατηρεῖ καθαροὺς καὶ σπικνοὺς ὁδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα παράσιτα ἢ αἰτία τῆς σήψεως.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ.

Δοὶ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Λύσεις παιχνιδιού του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 610 ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Έδω. 2) Δημιουργίας. 3) Ρά-Σπά-ρυ. 4) Άνε-δάς. 5) Άδάμ-επα-θλον-Δέλα. 6) Ίωάβ-Οδεόν-Μονά. 7) Σάμ-Είς-Πασ. 8) Ήδη-ρόζ-σέο-σία. 9) Προστάτης. Βανκουέρο. 10) Άυο-θές-ντέ-Νόκ. 11) ΡΡΡ-έάν-Ένα. 12) γκία-οκνάς-ιζέτ. 13) Ποῦς-Σρέττιν-Άκόν. 14) ΕΤΕ (Ό)καρ. 15) δέ-ίνα-νέ...-26) Βενεδεκτίνη.

17) Εισ. ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ήρα. 2) Έδυθοδον. 3) ΑΩ-Ήσο Λυ. 4) υας-οίς. 5) Θήρα-Βά-ραθρα-Έδάν. 6) Μανέ-μοτέο-Στέν. 7) ΕΠΟ-ζήε-ζτε. 8) ΕΟΣ-Άδε-Ε.Κ.Ε. Ίδς. 9) Ήεπαθεία-Μαντινεία. 10) Ωρα-...Λος-Νάτ. Άκα. 11) Δόν-σάν-σίχ. 12) Τζάν-πέντε-νάνι. 13) ναῦς-Μαυρόνι-Ρένι. 14) Λός... Ά-6α. 15) Έν-σύν-έχ. 16) Βλαδίβα-στόκ. 17) ΑΕΚ.

— ΕΕ —

ΕΙΣΘΕ ΚΑΛΟΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ;

Γιατί ή Ροζαλία ψεύδεται: Τό ήλε

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ»

Έλάβαμε τὰ «Τραγουδία τής Κερκύ-ρας» τοῦ κ. Τασούλη Χ. Πανουράκη. Έκτενέστερα θά ἀναφέρουμε γι' αὐτὰ εἰς προσεχές φύλλον.

«ΗΡΩΕΣ»

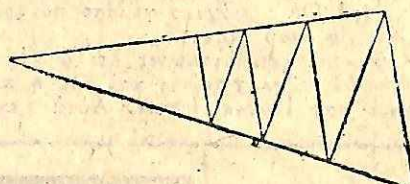
Τό καινούργιο διβλίο τοῦ συνεργάτου μας κ. ΑΑΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ.

— Τό ΒΙΒΛΙΟ γιά τὸ ὁποῖο δὲν ἐ-

κτρικό ρολοῖ δὲν κορυδίζεται κάθε μέρα.

— ΕΕ —

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

γούση οὔτε μία δυσμενής κριτική. Πω-λείται εἰς ὅλα τὰ κεντρικά Βιβλιοπωλεῖα δογ. 30.

» Ὁ Τροπαιάτης ἔρχεται μέ τή σοφία ὡ-ριμασμένου ἀνθρώπου καί μᾶς προσφέρει τοὺς «Ηρώες». Εἶναι ἀπὸ τοὺς συγγρα-φεῖς ποῦ σκέπτονται βαθύτατα, ποῦ ἀ-πλώνεται ἀνάμεσα στήν πολυδύνη ζωή μέ τὸ χάρισμα τοῦ ποιητοῦ (ΜΙΧ. ΡΟ-ΔΑΣ—Έλεῦθερον Βῆμα).

» Ὁ κ. Τροπαιάτης μᾶς παρουσιάζε-ται στό δεύτερο αὐτὸ διβλίο τοῦ ἀρματω-μένος μέ περισσότερη τεχνική πείρα. Ἡ ἀξία τῶν «Ηρώων» τοῦ εἶναι ἀναμφι-σβήτητη.

(Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Πρωτα).

» Οἱ «Ηρώες» τοῦ Τροπαιάτη εἶναι ἀπόσταγμα βαθύτερων ἀνθρωπίνων αἰσθη-μάτων, εἰκόνες καί περιγραφαί ποῦ προσ-ελκύουν τὸ ἐνδιαφέρον καί αἰγμάλωτί-ζουν τὸν ἀναγνώστην. Νοῦς καί ψυχὴ ἀ-ποδίδουν μιὰ φιλολογία συναρπαστική.

(Γ. ΦΤΕΡΗΣ—Άθηναϊκά Νέα)

ΜΠΡΑΣΣΟ

Τὸ ἀπαρά-μιλλον στίλ-βωμα με' ἁλ-λων.

Όλίγαι σταγόνες κά-μνουν ὅλα τὰ σκεῦη- σας νὰ λάμπουν σ' ἅν-καδρέπτε,

BRASSO

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ."

RECKITT & SONS, LTD. HULL & LONDON, ENGLAND.

ΜΠΡΑΣΣΟ

Ἡ χαρά τοῦ σπιτιο.

ΔΙΑΝΑ
Γυναικεία
Υφάσματα

ΒΑΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΟΥΡΟΣ Β Σ^{ΙΑ}

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 5^Α

Προσωπική συλλογή 'Εμπριμέ
= καὶ εἰδῶν ἐποχῆς. =